

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาราชบุรี เขต 1

โดย

นางสาวจิราพร ไชยเชนทร์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

โดย

นางสาวจิราพร ไชยจันทร์

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต

สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2552

ลิขสิทธิ์ของบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

**FACTORS CONTRIBUTE TO VERBAL AGGRESSIVE BEHAVIORS OF SECONDARY
SCHOOL FEMALE STUDENTS UNDER THE JURISDICTION OF THE OFFICE OF
SURAT THANI EDUCATION SERVICE AREA 1**

By

Jiraporn Chaichachan

A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree

MASTER OF ARTS

Department of Psychology and Guidance

Graduate School

SILPAKORN UNIVERSITY

2009

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร อนุมัติให้วิทยานิพนธ์เรื่อง “ ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ” เสนอโดย นางสาวจิราพร ไชยเชนทร์ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ศิริชัย ชินะตั้งกูร)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

1. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์
2. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข
3. อาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น

คณะกรรมการตรวจสอบวิทยานิพนธ์

.....ประธานกรรมการ

(รองศาสตราจารย์ลิขิต กาญจนภรณ์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(รองศาสตราจารย์นันทิกา แยมสรวล)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์)

...../...../.....

.....กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข)

...../...../.....

.....กรรมการ

(อาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น)

...../...../.....

50256203 : สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน

คำสำคัญ : พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง / ประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา / พฤติกรรมก้าวร้าว

ทางวาจาของบุคคลในครอบครัว / พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท / ความสนใจในการเลือกรับสื่อ
ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

จิราพร ไชยเชนทร์ : ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน
ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1. อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ : ผศ.ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์,
ผศ.ดร.นวลนวี ประเสริฐสุข และ อ.ดร.กมล โพธิ์เย็น. 166 หน้า.

การวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษา 1) ระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าว ทาง
วาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรม
ก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้น ที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่
การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 2) เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง จำแนกตาม ระดับชั้น
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำ
หน้าที่แทนมารดา 3) ประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรม
ก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อ
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขต
พื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 356 คน โดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling)
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ค่าร้อยละ (%) ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วน
เบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One - Way ANOVA) และการวิเคราะห์การถดถอย
พหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้ามาสมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

ผลการวิจัยพบว่า

1. ประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรม
ก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าว ทาง
วาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง
2. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อจำแนกตาม ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับ
การศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา ไม่พบความแตกต่าง
3. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรม
ก้าวร้าวทางวาจา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 อย่างมี
นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

ปีการศึกษา 2552

ลายมือชื่อนักศึกษา.....

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ 1..... 2..... 3.....

50256203 : MAJOR : COMMUNITY PSYCHOLOGY

KEY WORD : VERBAL AGGRESSIVE BEHAVIORS OF FEMALE STUDENTS /
EXPERIENCE OF BEING VERBALLY PUNISHED / VERBAL AGGRESSIVE
BEHAVIORS IN THE FAMILY / VERBAL AGGRESSIVE BEHAVIORS OF
FRIENDS / ATTENDING TO MEDIA REPRESENTING VERBAL
AGGRESSIVE BEHAVIORS

JIRAPORN CHAIYACHEN : FACTORS CONTRIBUTE TO VERBAL AGGRESSIVE
BEHAVIORS OF SECONDARY SCHOOL FEMALE STUDENTS UNDER THE
JURISDICTION OF THE OFFICE OF SURAT THANI EDUCATION SERVICE AREA1.
THESIS ADVISORS : ASST. PROF. SOMSAP SOOKANAN, Ph.D., ASST.PROF.
NUANCHAVEE PRASERTSUK, Ph.D. AND KAMOL PHOYEN, Ed.D. 166 pp.

The purposes of this research were : 1) to study the level of experience of being verbally punished, verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends , attending to media representing verbal aggressive behaviors and verbal aggressive behaviors of the secondary school female students under the jurisdiction of the office of Surat Thani education service area1, 2) to compare the verbal aggressive behaviors as classified by grade level , academic achievement , family status , family economic status and education level of mothers 3) to identify the experience of being verbally punished , verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends and attending to media representing verbal aggressive behaviors as predictors of verbal aggressive behaviors. Samples were 356 secondary school female students under the jurisdiction of the office of Surat Thani Education Service Area1 derived by a multi - stage random sampling technique. Instruments used were questionnaires constructed by the researcher. Data were analyzed for percentage (%) , mean ($\bar{x}$) , standard deviation (S.D.) , One – Way ANOVA and the Stepwise Multiple Regression Analysis.

The results found that :

1. Experience of being verbally punished , verbal aggressive behaviors in the family, verbal aggressive behaviors of friends , attending to media representing verbal aggressive behaviors and verbal aggressive behaviors of female students were at the middle level.

2. The verbal aggressive behaviors of female students of different family status was statistically different at a level of 0.05. However, when they were classified by grade level, academic achievement , family economic status and education level of mother, there were no significant different.

3. Verbal aggressive behaviors in the family , attending to media representing verbal aggressive behaviors predicted the verbal aggressive behaviors of female students at a percentage of 73.7, with a statistical significant level of 0.001.

Department of Psychology and Guidance Graduate School Silpakorn University Academic Year 2009
Student's signature.....

Thesis Advisor' signature 1..... 2..... 3.....

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลงได้ด้วยดี ผู้วิจัยได้รับความกรุณาจาก ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สมทรัพย์ สุขอนันต์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.นวลฉวี ประเสริฐสุข และอาจารย์ ดร.กมล โพธิเย็น ซึ่งเป็นอาจารย์ผู้ควบคุมวิทยานิพนธ์ที่ให้คำปรึกษาแนะนำตลอดจนตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ เป็นอย่างดี และ รองศาสตราจารย์ ลิจิต กาญจนภรณ์ ซึ่งเป็นประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ในครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ นันทิกา แยมสรวล ผู้ทรงคุณวุฒิ ที่ได้ให้ความกรุณาแก่ผู้วิจัยในการให้คำแนะนำและตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ในการทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอกราบขอบพระคุณคณาจารย์ ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ทุกท่านที่ได้ให้ความรู้ คำแนะนำ อบรมสั่งสอนมาโดยตลอด

ขอกราบขอบพระคุณครู / อาจารย์ โรงเรียนโนนสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่ให้ความสะดวกและให้ความร่วมมืออย่างยิ่งในการเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยรู้สึกสำนึกในพระคุณของคุณพ่อวิชาญ คุณแม่ลัดดาวัลย์ ไชยเชนทร์ ที่ปลูกฝังให้ผู้วิจัยเห็นคุณค่าของการศึกษา และให้การสนับสนุนในการศึกษาทั้งกำลังใจ กำลังทรัพย์ ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ที่เกิดจากวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ ผู้วิจัยขอบูชาพระคุณบิดา มารดา คณาจารย์ ตลอดจนผู้มีพระคุณทุกท่าน ที่ให้โอกาสและได้มอบสิ่งดี ๆ ในชีวิตให้แก่ผู้วิจัย ทำให้ผู้วิจัยได้พบกับความสำเร็จอย่างยิ่งที่มุ่งหวัง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญตาราง.....	ฎ
บทที่	
1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	10
ปัญหาในการวิจัย.....	11
สมมติฐานการวิจัย.....	11
ขอบเขตของการวิจัย.....	12
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	13
ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย.....	15
2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	16
แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น.....	18
ความหมายของวัยรุ่น.....	18
การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่น.....	19
ความต้องการของวัยรุ่น.....	21
สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น.....	23
แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	25
ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	25
ลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	26
แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว.....	29
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	32

บทที่	หน้า
แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวกับการถูกลงโทษ.....	33
ความหมายของการถูกลงโทษ.....	33
การอบรมเลี้ยงดูโดยการลงโทษที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว.....	35
ผลกระทบจากการถูกลงโทษ.....	40
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถูกลงโทษและพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น.....	41
แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว..	42
แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว.....	42
พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น.....	43
ผลกระทบจากความก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว.....	45
ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว.....	46
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว.....	47
แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท..	49
วัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน.....	50
อิทธิพลของเพื่อนกับพฤติกรรมก้าวร้าว.....	51
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเพื่อนสนิท.....	53
แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มี	
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	55
พฤติกรรมเปิดรับสื่อที่ก้าวร้าวของวัยรุ่น.....	55
อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น.....	56
แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว.....	59
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรม	
ก้าวร้าว.....	61
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา.....	64
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น.....	64
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	65

บทที่	หน้า
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว.....	66
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจของครอบครัว.....	69
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำ หน้าที่แทนมารดา.....	70
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	72
3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	73
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	73
ตัวแปรที่ศึกษา.....	75
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	76
การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ.....	82
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	83
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	83
4 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	85
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	87
ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ประสิทธิภาพการถูกลงโทษ ทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับ สื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3.....	88
ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับ การศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา.....	89

บทที่	หน้า
ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา	
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรม	
ก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มี	
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3	96
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	100
สรุปผลการวิจัย.....	101
การอภิปรายผลการวิจัย.....	102
ข้อเสนอแนะของการวิจัย.....	114
ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย.....	114
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	116
บรรณานุกรม.....	117
ภาคผนวก.....	128
ภาคผนวก ก แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย.....	129
ภาคผนวก ข ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม.....	144
ประวัติผู้วิจัย.....	166

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย.....	75
2	แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตาม ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือ บุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา.....	87
3	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานและระดับประสิทธิผลการถูกกลโกง ทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจาและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1.....	89
4	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น.....	90
5	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับชั้น.....	90
6	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	91
7	แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน.....	91
8	แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามสภาพครอบครัว.....	92

ตารางที่	หน้า
9 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามสภาพครอบครัว.....	92
10 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามสภาพครอบครัว เป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ (Scheffe').....	93
11 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามเศรษฐกิจของครอบครัว.....	94
12 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามเศรษฐกิจของครอบครัว.....	94
13 แสดงค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุด ของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา.....	95
14 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือ บุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา.....	95
15 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3.....	96

ตารางที่	หน้า
16 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3.....	98
17 แสดงจำนวน ร้อยละของประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจาจำแนกเป็นรายชื่อ...	145
18 แสดงจำนวน ร้อยละของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว จำแนกเป็นรายชื่อ.....	148
19 แสดงจำนวน ร้อยละของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท จำแนกเป็นรายชื่อ.....	151
20 แสดงจำนวน ร้อยละของความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา จำแนกเป็นรายชื่อ.....	155
21 แสดงจำนวน ร้อยละของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง จำแนกเป็นรายชื่อ.....	159

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

สังคมไทยปัจจุบันมีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ในด้านเศรษฐกิจ สังคม การเมือง รวมถึงสภาพแวดล้อม และก่อให้เกิดปัญหามากมายแก่เยาวชนที่เป็นวัยรุ่น โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นแก่นักเรียนระดับมัธยมศึกษา เช่น การทะเลาะวิวาท ทำร้ายร่างกาย การแสดงกิริยาลบหลู่ การใช้ถ้อยคำที่รุนแรง ข่มขู่ ต่ำหุนตีเคียว กล่าวโทษผู้อื่น และการใช้ภาษาท่าทางที่ไม่เหมาะสม ซึ่งสิ่งเหล่านี้ล้วนเป็นพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงในวัยรุ่นและมีแนวโน้มทวีความรุนแรงเพิ่มมากขึ้น (สุพัตรา พันธูวรร 2546 : 1) นอกจากนี้ยังสอดคล้องกับที่ Caven และ Ferdinand กล่าวว่า พฤติกรรมก้าวร้าวจะเป็นพฤติกรรมที่พบมากที่สุด ในวัยรุ่นระดับมัธยมศึกษาตอนต้นไปจนถึงมัธยมศึกษาตอนปลาย เนื่องจากระยะดังกล่าวเป็นช่วงของการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายและขบวนการรู้ความคิดต่าง ๆ ที่อาจกระตุ้นให้บิดามารดาและสังคมคาดหวังในตัวเด็กวัยนี้มาก จนเด็กปรับตัวไม่ทัน ก่อให้เกิดปัญหาทางจิตใจ เกิดความขัดแย้ง จึงเป็นสาเหตุของความก้าวร้าวได้ ปัญหาความก้าวร้าวในวัยรุ่นจึงถือเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญอย่างมาก (Caven and Ferdinand 1975, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 2)

ปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาพบมากที่สุด ในวัยรุ่น โดยเฉพาะอย่างยิ่งในนักเรียนวัยรุ่นช่วง อายุ 12 – 17 ปี (กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ 2549) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (Verbal Aggression) ของวัยรุ่นเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกมาในลักษณะของการวิพากษ์วิจารณ์อย่างรุนแรง ใช้วาจาหยาบคาย นำข้อบกพร่องของผู้อื่นมาวิจารณ์เป็นเรื่องขบขัน อาการที่แสดงออกของเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ได้แก่ ชอบตำหนิติเตียนและกล่าวโทษผู้อื่น ชอบทะเลาะวิวาท ชอบทำลายความสงบของชั้นเรียน และก่อวินาศกรรมของครู ชอบพูดปด มักจะมีอารมณ์ขุ่นเคือง หน้าบึ้งอยู่เสมอ ชอบท้าทาย มินิสัยหยาบคาย และมักพูดจาอวดดี แสดงความไม่เคารพต่อผู้ใหญ่ (ประสาร ทิพย์ธรา 2521 : 99 – 100) ซึ่งสอดคล้องกับ อมรกุล ศรีงามพ่อง (2526 : 127) ที่ได้ศึกษาลักษณะปัญหา และแนวทางแก้ไขปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษา ในเขตการศึกษา 5 พบว่า ปัญหาที่พบได้แก่ พฤติกรรมการหนีเรียน การมีปากเสียงต่อกัน จนถึงขั้นทะเลาะวิวาท ต่อมาทีมงานวิจัยสำรวจความคิดเห็นของครูเกี่ยวกับปัญหาพฤติกรรมของนักเรียนมัธยมศึกษาในโรงเรียนเอกชนและโรงเรียนรัฐบาลในกรุงเทพมหานคร จำนวน 40 โรงเรียน พบว่า

ปัญหาสำคัญของนักเรียน ได้แก่ การหนีเรียน การทะเลาะวิวาท และการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ซึ่งปัญหาที่ควบคุมลำบากที่สุดในโรงเรียนรัฐบาล ได้แก่ การหนีเรียน และการพูดปด ส่วนในโรงเรียนเอกชนหญิง ได้แก่ พูดคำหยาบ พูดสบถ หนีเรียน ตามลำดับ (เสงี่ยม อินภิรมณ์, อ้างถึงใน ทิพย์วัลย์ สุทิน 2539 : 3) และ ศุภวดี ชวงศ์ (2518, อ้างถึงใน ทิพย์วัลย์ สุทิน 2539 : 3) พบว่า ความบกพร่องทางวินัยของนักเรียนตามทัศนะของครู อันดับ 1 ได้แก่ นักเรียนแสดงความก้าวร้าวทางวาจา พูดปด รวมถึงนักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อครู ส่วน ทวีป ปรีชา (2518, อ้างถึงใน ทิพย์วัลย์ สุทิน 2539 : 3) ได้ศึกษาโรงเรียนในจังหวัดนครศรีธรรมราช พบว่า ปัญหาความก้าวร้าวทางวาจา และปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาท เป็นปัญหาที่ได้รับการจัดอันดับอยู่ในหกอันดับแรก จากจำนวนปัญหาที่พบทั้งหมด ในขณะที่เดียวกันสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2549) ได้สำรวจความเสี่ยงในการใช้ความรุนแรงเพื่อการแก้ปัญหานักเรียนมัธยมศึกษาและระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพในกรุงเทพมหานคร จำนวน 1,226 คน เมื่อวันที่ 11 - 14 มิถุนายน 2546 พบว่า นักเรียนร้อยละ 49.7 ไม่มั่นใจว่าตนเองจะสามารถควบคุมอารมณ์ได้ ถ้าหากเกิดความรู้สึกโกรธหรือบันดาลโทสะขึ้นมา และเมื่อมีอารมณ์ดังกล่าวเกิดขึ้นก็จะแสดงออกอย่างเปิดเผย อาจจะแสดงออกทางวาจา เช่น การใช้คำพูด ข่มขู่ การเยาะเย้ยถากถาง การกล่าวคำหยาบคาย ซึ่งพฤติกรรมเช่นนี้วัยรุ่นได้มีการแสดงออกให้เห็นอยู่ทั่วไป โดยให้ความเห็นว่าเป็นเพียงการพูดเพื่อบ่งบอกว่าไม่ชอบ ไม่พอใจ ระบายอารมณ์ ระบายความเครียด แต่พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเช่นนี้เป็นสิ่งที่ทำร้ายถึงสภาพจิตใจของบุคคลที่ถูกก้าวร้าว ในสังคมไทยปัจจุบันพบว่าพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของวัยรุ่นได้มีสูงขึ้นและเป็นศัพท์ คำเฉพาะที่วัยรุ่นใช้แทนกันเป็นคำต่าง ๆ ที่ก้าวร้าวมากมาย

เมื่อเปรียบเทียบธรรมชาติของวัยรุ่นแล้ว ก็พบว่าวัยรุ่นเป็นวัยที่มีพัฒนาการจากวัยเด็กไปสู่วัยผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ และสังคม จึงนับว่าเป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต เนื่องจากพัฒนาการทางร่างกายเริ่มเข้าสู่วัยเจริญพันธุ์อย่างสมบูรณ์ ในขณะที่พัฒนาการทางจิตใจ ยังไม่สามารถเติบโตได้ทัน ด้วยเหตุนี้จึงทำให้วัยรุ่นมีความอ่อนไหว เปลี่ยนแปลงง่าย และบ่อยครั้งเกิดความสับสนกับเอกลักษณ์ของตนเอง (Identity) ที่อยู่ในภาวะคาบเกี่ยวของความ เป็นเด็กและผู้ใหญ่ (Gustin 1967, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 2) นอกจากนี้ยังเป็นระยะสำคัญของชีวิต โดยเป็นช่วงที่มีพัฒนาการในทุกด้าน ต้องปรับตัวให้เข้ากับการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกายและจิตใจ ตลอดจนสภาพสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ยิ่งเพิ่มปัญหาในการปรับตัวให้กับวัยนี้มากขึ้น วัยรุ่นจึงมีแนวโน้มที่จะเกิดปัญหาและพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้มากกว่าวัยอื่น ๆ เนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่มีปัญหาต่าง ๆ เป็นทุนเดิมอยู่แล้ว จึงทำให้วัยรุ่นยังขาดความยับยั้งคิด มีอารมณ์ที่แปรปรวน อ่อนไหวและเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว และมีการแสดงออกต่าง ๆ รุนแรงกว่าวัยอื่น ในขณะเดียวกันวัยรุ่นก็เป็นวัยที่กล้าแสดงออก กล้าคิดกล้าทำ และเป็นวัย

ที่อยากรู้ อยากเห็น อยากทดลองสิ่งแปลกใหม่ เป็นวัยที่มีการพัฒนาทั้งการเรียนรู้ และรับเอาสิ่งต่าง ๆ ได้อย่างรวดเร็ว (จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์ 2532) วัยรุ่นมีแนวโน้มของการเกิดภาวะอารมณ์รุนแรง ดังนั้นการตอบสนองต่อสิ่งต่าง ๆ จึงมักมีความรุนแรงกว่าวัยอื่น ดังจะเห็นได้ว่าวัยรุ่นแม้จะถูกกระตุ้นขึ้นมาเพียงเล็กน้อย ก็สามารถนำไปสู่การกระทำพฤติกรรมที่รุนแรงได้ และสิ่งที่เข้ามกระตุ้นหรือชี้นำและเป็นแบบอย่างในการกระทำนั้นก็คือ ตัวแบบ การเรียนรู้จากตัวแบบที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงและนำไปปฏิบัติ จะทำให้วัยรุ่นเกิดการยอมรับว่าความก้าวร้าวที่ได้รับมานั้นเป็นบรรทัดฐานของสังคม ตัวแบบถือเป็นปัจจัยสำคัญที่มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ของมนุษย์ทุกวัย โดยเฉพาะวัยรุ่นมีสภาวะอ่อนไหวต่อสิ่งที่เข้ามากระตุ้นหรือชี้นำได้ง่าย ตัวแบบก็ยังมีอิทธิพลต่อความรู้สึนึกคิดและพฤติกรรมมากยิ่งขึ้น เป็นการกระตุ้นให้วัยรุ่นปลุกดันและกระทำตามแบบ โดยจงใจให้วัยรุ่นตอบสนองต่อสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความก้าวร้าวรุนแรง

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของวัยรุ่นหญิงเป็นสิ่งที่สำคัญที่จะต้องป้องกันและให้ความสนใจกับพฤติกรรมเหล่านี้ให้มากยิ่งขึ้น ดังที่สเตตส์ (Stets 1990) กล่าวว่าการใช้วาจาในทางที่ผิดเป็นรูปแบบที่พบได้ทั่วไปในการสื่อสารที่มีให้เห็น ซึ่งถือว่าการทำร้ายจิตใจ และการเสนองานวิจัยที่เกิดจากการก้าวร้าวทางวาจาหรือการใช้วาจาในทางที่ผิดนั้นมีเพิ่มขึ้น นอกจากนี้บัสส์ (Buss 1971) ยังกล่าวว่าการก้าวร้าวทางวาจาหรือการใช้วาจาในทางที่ผิดเพียงอย่างเดียวก็สามารถเป็นผลต่อการทำลายสุขภาพจิตข้างในได้ ผลกระทบนี้มีความเป็นไปได้ที่จะทำลายเท่ากันหรือมากกว่าที่ถูกเกี่ยวเนื่องกับการทำร้ายร่างกาย ด้วยเจตนาหรือตั้งใจทำให้เข้าใจถึงความผิด/ความเสียหาย ต่อภาพลักษณ์อื่นของตัวเอง ส่วนอินเฟ้นท์และแรนเซอร์ (Infante and Rancer 1996) ก็กล่าวว่าการก้าวร้าวทางวาจาหรือการล่วงละเมิดทางวาจา เป็นลักษณะพิเศษจากการโต้เถียง ที่สามารถให้คำจำกัดความเหมือนกับการใช้วาจาแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกัน ซึ่งรวมทั้งคำพูดและการเขียนที่ปล่อยออกมาเพื่อเป็นการป้องกันตัวเมื่อเกิดความขัดแย้ง จากการศึกษาวิจัยโดยหน่วยงานขององค์การสหประชาชาติใน 3 ประเทศ ในทวีปแอฟริกา คือ ประเทศเอธิโอเปีย ประเทศยูกันดา และประเทศเคนยา ได้แสดงให้เห็นว่า การก้าวร้าวทางวาจาต่อเด็กและผู้หญิงเป็นเรื่องรุนแรงลำดับต้น ๆ โดยการก้าวร้าวทางวาจาถูกจัดให้อยู่ในประเภทของการกระทำรุนแรงทางจิตใจ เนื่องจากเป็นพฤติกรรมที่ไม่มีร่องรอยของความรุนแรงทางวาจาอันเป็นความรุนแรงทางจิตใจ คือ การขู่เข็ญด้วยคำพูด การพูดจาถูกเหยียดหยามต่อหน้าผู้อื่น อันก่อให้เกิดความอับอาย การจ้องหน้า และตะโกนใส่หน้า ผลปรากฏว่า การก้าวร้าวทางวาจาในรูปของการตะโกนใส่หน้ามีมากที่สุดถึงร้อยละ 88.80, 67.60 และ 67.40 ตามลำดับ ซึ่งผู้ที่ถูกก้าวร้าวทางวาจามีอายุต่ำกว่า 5 ปี และกลุ่มผู้ที่ถูกกระทำมากที่สุดมีอายุระหว่าง 14 – 17 ปี และร้ายแรงกว่านั้นก็คือ ผู้ที่ทำร้าย อันดับแรกคือ บุคคลในครอบครัวร้อยละ 34.40 โดยที่แม่เป็นบุคคลที่มีการก้าวร้าวสูงสุดที่ขอบเขตถูกสาวของตนเอง

รองลงมา คือ พ่อ พี่ และญาติผู้หญิง นอกจากนี้แม่เลี้ยงก็อยู่ในอันดับสูงสุดของผู้ที่ชอบทำร้ายทางจิตใจด้วยคำพูด และประโยคซึ่งผู้เป็นแม่เหล่านี้ชอบพูด ก็คือ “ ไม่น่าจะเกิดมาเลย ” “ น่าจะตาย ๆ ไปเสีย ” และบุคคลอื่น ๆ นอกครอบครัวที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางคำพูดต่อเด็กผู้หญิง ก็เริ่มจากเพื่อนสนิททั้งเพศหญิงและเพศชาย โดยมีสถิติบ่งชี้ว่า 29% ของเด็กผู้หญิงที่หนีออกจากบ้านในประเทศไทย เคยมีสาเหตุมาจากคำพูดที่บีบคั้น ส่วนในประเทศไทยเคยมีรายงานวิจัย พบว่า หนึ่งในปัญหาที่ทำให้เด็กผู้หญิงหนีออกจากบ้าน เกิดจากการก้าวร้าวทางวาจาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กผู้หญิงที่อาศัยอยู่ในบ้านอุปถัมภ์ ส่วนการวิจัยในประเทศอังกฤษ รายงานเรื่องเด็กผู้หญิงและความรุนแรงได้แสดงให้เห็นว่า ความรุนแรงทางวาจาของเด็กผู้หญิงจะอยู่ในรูปแบบของการพูดเรื่องส่วนตัว เรื่องเกี่ยวกับเพศ ตลอดจนคำขู่ต่าง ๆ ส่วนงานวิจัยของ มิเชล (Michele 1971 : 1 - 4, อ้างถึงใน อรรถชัย ชื่นมณูย์ 2520 : 110) ศึกษาเกี่ยวกับประสบการณ์ของความรุนแรง ของเด็กวัยรุ่นหญิง อายุระหว่าง 13 - 16 ปี กลุ่มตัวอย่าง 671 คน พบว่า เด็กวัยรุ่นหญิง ร้อยละ 91 กระทำการก้าวร้าวทางวาจา (คำพูด) เช่น เรียกชื่อล้อเลียน การคุกคาม ขู่เข็ญ หรือแบบอื่น ๆ ของการใช้วาจาข่มขู่ ซึ่งเด็กวัยรุ่นหญิงถือว่าการก้าวร้าวทางวาจาเหล่านี้เป็นประสบการณ์ธรรมดาของผู้หญิง ส่วนการวิจัยของเบลล่า (Balla 2000 : 159 - 161) ได้ศึกษาความรุนแรงและประสบการณ์ของเด็กหนุ่มสาวในพื้นที่สลัม อายุ 10 - 13 ปี กลุ่มตัวอย่าง 382 คน ชาย 178 หญิง 204 พบว่า เด็กวัยรุ่นหญิงมีความก้าวร้าวรุนแรงทางวาจาสูง โดยวัยรุ่นหญิงจะแสดงออกในรูปของการโต้เถียง ซึ่งจะใช้ความก้าวร้าวรุนแรงทางวาจา ค่อนข้างมากกว่าการใช้ความรุนแรงทางร่างกาย เช่น การพูดดูค่า ต่อว่า โต้เถียง

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา อาจเกิดจากเหตุหลายประการด้วยกัน เป็นต้นว่า การอบรมเลี้ยงดู พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดาเข้มงวดกดขี่เกินไป บิดามารดาเจ้าระเบียบหรือเคร่งครัดเกินไป หรือบิดามารดารักและตามใจ หรือปล่อยปละละเลยมากเกินไป ก็จะทำให้เด็กคิดว่าตนเองจะต้องได้รับสิ่งต่าง ๆ จากเพื่อนและบุคคลรอบข้างของตนเหมือนที่ได้จากบิดามารดา แต่เมื่อไม่ได้ตามความต้องการของตนก็จะแสดงความก้าวร้าวออกมา นอกจากนี้ การเรียนรู้พฤติกรรมจากต้นแบบที่มีความก้าวร้าวทางวาจา ก็อาจทำให้เกิดการเอาอย่างหรือลอกเลียนแบบได้ค่อนข้างง่าย ดังที่พบเห็นกันทั่วไปว่าเด็กที่เติบโตขึ้นจากครอบครัวที่นิยมใช้ความก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรง การคบหาเพื่อนที่มีความก้าวร้าวหรือแม้แต่สื่อที่ได้รับชมที่แสดงถึงบทบาทของความก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรง เด็กเหล่านั้นก็จะมีการแสดงออกของพฤติกรรมไปในทางก้าวร้าวด้านนั้นเช่นกัน แต่เดิมเคยมีความเชื่อกันว่าพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเป็นเรื่องของพันธุกรรม ต่อเมื่อมีการศึกษากันอย่างกว้างขวาง ก็พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาก็เป็นเรื่องของการเรียนรู้จากต้นแบบมิใช่เป็นเรื่องของพันธุกรรม นอกจากนั้นแล้ว เด็กที่เคยมีประสบการณ์ถูกกระทำการก้าวร้าวทางวาจา

มาก่อน เมื่อเติบโตเป็นผู้ใหญ่ก็มักจะกระทำการก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรงต่อผู้อื่นหรือกระทำการก้าวร้าวทางวาจาต่อคู่สมรสและบุตรของตนเช่นกัน (ศิริบุรณ์ สายโกสุม 2532 : 3)

บิดามารดาจึงเป็นองค์ประกอบหลักที่มีอิทธิพลยิ่งในชีวิตรของบุตรวัยรุ่น สามารถสร้างแบบแผนพฤติกรรมให้กับบุตรโดยผ่านการอบรมเลี้ยงดูและบทบาทของบิดามารดาที่ทำตัวแบบให้กับบุตร ดังที่ วราภรณ์ ตั้งตรงไพโรจน์ (2542 : 11) กล่าวว่า เด็กทุกคนที่เกิดมาในโลกนี้ไม่แตกต่างกัน ความแตกต่างที่เกิดขึ้น อยู่ที่ว่าบิดามารดาเลี้ยงให้บุตรแตกต่างกัน บิดามารดาคือคนที่พิมพ์ทุกอย่างลงไปในชีวิตของบุตร ดังนั้นบิดามารดาจะทำหน้าที่ได้ดีเพียงใด ขึ้นอยู่กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูที่มีลักษณะแตกต่างกันไปในแต่ละครอบครัว บิดามารดาที่ทำหน้าที่อบรมเลี้ยงดูบุตรด้วยความรักความอบอุ่นเพื่อให้บุตรมีพัฒนาการทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคมและสติปัญญาอย่างครบถ้วน จะส่งผลให้บุตรเติบโตขึ้นเป็นประชากรที่มีคุณภาพ ส่วนบิดามารดาที่อบรมเลี้ยงดูบุตรโดยการลงโทษหรือมีทัศนคติในการเลี้ยงดูถูกในลักษณะของ “ รักวัวให้ผูก รักลูกให้ตี ” โดยเน้นการลงโทษเป็นทางออกในการแก้ปัญหา แสดงให้เห็นว่า บิดามารดาของเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง มักใช้การลงโทษเป็นวิธีแก้พฤติกรรมที่เป็นปัญหา และมักทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจขึ้น (ศิริบุรณ์ สายโกสุม 2532 : 2) บิดามารดาอาจคิดว่าสิ่งที่ตนกระทำกับบุตรเป็นสิ่งที่ไม่ร้ายแรง เป็นการทำให้อบรมให้เด็กมีความประพฤติดี แต่เด็กอาจจะรับรู้แตกต่างออกไป เด็กอาจจะรับรู้ว่าการลงโทษโดยการดุด่า ด้วยคำหยาบคายต่าง ๆ เป็นวิธีการแก้ปัญหา เมื่อโตขึ้นจะเป็นเด็กมีปัญหาด้านอารมณ์ ความรู้สึก มีคุณค่าในตนเองต่ำ และมีความก้าวร้าวสูง

บิดามารดาที่ใช้การลงโทษทางวาจาเป็นประจำ ย่อมเป็นแบบอย่างทางสังคมที่ไม่เหมาะสมกับเด็ก เด็กจะเรียนรู้จากการแสดงออกของบิดามารดามากกว่าจากการอบรมสั่งสอนได้ และการเลี้ยงดูที่เข้มงวดและใช้การลงโทษ เด็กจะมีแนวโน้มที่จะเกรงและก่อกวนมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวเกิดขึ้น เนื่องจากการเรียนรู้และเลียนแบบพฤติกรรมเหล่านั้นจากบิดามารดา การลงโทษทางวาจาเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บิดามารดาส่วนใหญ่ใช้ในการอบรมเลี้ยงดู ถึงแม้การลงโทษจะก่อให้เกิดความเจ็บปวดทางจิตใจ แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นลักษณะของชีวิตประจำวันที่แทบทุกคนรอบตัวมักใช้ปฏิบัติ เมื่อลูกหลานของตนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 91) การที่บิดามารดาลงโทษบุตรทางวาจา เมื่อโตขึ้นเด็กก็จะเป็นเด็กก้าวร้าว มีปัญหา และเมื่อโตเป็นบิดามารดาจะไปทำพฤติกรรมก้าวร้าวกับลูกของตนต่อไป จากที่บิดามารดาพูดเสียสติถากถาง ลูกถูก สิ่งเหล่านี้ก็จะฝังแน่นในใจเด็กและปรากฏออกมาในพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก แม้เพียง 1 ครั้งใน 10 ของปฏิสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับลูกที่ก้าวร้าวรุนแรงก็เพียงพอที่จะทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าวมีนิสัยอันธพาลได้ (ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์ 2549) และจากการสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2549) เกี่ยวกับการกระทำรุนแรงของวัยรุ่นก่อนเข้าไปอยู่ในสถานพินิจ

พบว่า เด็กและเยาวชนที่กระทำผิดส่วนใหญ่ได้รับประสบการณ์ด้านลบในการศึกษา คือ ถูก บิดามารดาหรือญาติพี่น้องพุดจาเปรียบเทียบกับเพื่อนในรุ่นเดียวกัน ที่เรียนเก่งกว่าหรือได้รับการศึกษาที่สูงกว่าจนเกิดความรู้สึกว่าตนเองไม่มีค่า เริ่มเบื่อหน่ายการเรียน หนีเรียน จนกระทั่งในที่สุดออกจากโรงเรียนแล้วไม่เรียนหนังสือเลย หรือบางรายเกิดจากการที่ครอบครัวตนเองมีฐานะยากจนทำให้ไม่มีเงินส่งให้ลูกหลานได้เรียนหนังสือในระดับสูง ๆ จนถูกคนรอบข้าง เพื่อนบ้าน พุดจาถูก ดูหมิ่น ดังนั้น หากวัยรุ่นได้รับประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา จากการอบรมเลี้ยงดู โดยบิดามารดาเป็นต้นแบบนั้นคาดว่าจะส่งผลให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิด พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้เช่นกัน เนื่องจากการรับรู้และเรียนรู้พฤติกรรมของบุคคลใน ครอบครัวที่แสดงออกมาให้เด็กวัยรุ่นได้พบเสมอในชีวิตประจำวัน เมื่อวัยรุ่นได้พบเห็นพฤติกรรม ก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลภายในครอบครัว เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาระหว่างบิดามารดา หรือผู้ปกครอง ระหว่างพี่น้องหรือสมาชิกคนอื่น ๆ ในครอบครัว ก็จะทำให้วัยรุ่นเกิดการเรียนรู้ และมองว่าพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเหล่านี้เป็นเรื่องปกติที่แต่ละครอบครัวใช้ปฏิบัติต่อกัน สอดคล้องกับการศึกษาของ ประภัสสร ชโลธร (2550 : 85) ที่ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรม การกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 พบว่า ถ้าครอบครัวของเด็กนักเรียนมีการกระทำรุนแรง ในครอบครัวมาก ก็จะทำให้เด็กนักเรียนมีพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมากขึ้นด้วย เด็กวัยรุ่นที่เห็น พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่ชอบใช้ความก้าวร้าวทางวาจาในการแก้ปัญหา ไม่ว่าจะเป็นการ คำทอ การใช้คำหยาบคายต่อกันในครอบครัว ก็มีแนวโน้มที่เด็กจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้ มากขึ้นด้วย เนื่องจากเด็กวัยรุ่นได้ซึมซับพฤติกรรมก้าวร้าวจากบุคคลในครอบครัว เมื่อโตขึ้นจะ เป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เป็นบุคคลที่ยอมรับความก้าวร้าวรุนแรงและรับรู้ว่าเป็นเรื่องธรรมดา เด็กวัยรุ่นที่เติบโตขึ้นจากครอบครัวที่มีความก้าวร้าวรุนแรงย่อมมีจิตใจหยาบกระด้าง ก้าวร้าว รุนแรงหรือมีอารมณ์ไม่มั่นคงในด้านจิตใจ (วิชา มหาคุณ, อ้างถึงใน เตมทิพย์ พานิชพันธุ์ 2550 : 2) และลักษณะความก้าวร้าวรุนแรงในครอบครัวที่เกิดขึ้น ซึ่งเด็กรับรู้และพบเป็นประจำ คือ การทำร้ายจิตใจ โดยการใช้วาจาหยาบคาย ถูกเหยียดหยาม มีผลให้ผู้ถูกกระทำขาดความเชื่อมั่นและขาด การนับถือตนเอง ดังนั้น หากเด็กวัยรุ่นรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวเป็น ประจำน่าจะส่งผลให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท เป็นปัจจัยที่สำคัญประการหนึ่งของการมี พฤติกรรมที่ก้าวร้าวของวัยรุ่นคือ การได้รับอิทธิพลจากเพื่อน การชักจูงของเพื่อน พบว่าวัยรุ่น ในช่วงนี้ เพื่อนมีอิทธิพลต่อการเลียนแบบทางพฤติกรรมของวัยรุ่นเป็นอย่างสูง และจากการสำรวจ ของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2549) พบว่า ผลกระตุ้นที่ทำให้เกิดการเลียนแบบการกระทำที่ก้าวร้าว

ของวัยรุ่น คือ เพื่อน โดยร้อยละ 76.1 ระบุว่าการชักจูงจากเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเลียนแบบมากที่สุด ซึ่งการสำรวจในครั้งนี้มีแนวโน้มสูงขึ้น ส่วนศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์ สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (2548) ได้สำรวจความคิดเห็นของเยาวชนไทยกับการใช้เวลาหลังเลิกเรียน เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ถึง 2 กันยายน 2548 กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. ปวส. อนุปริญญา และปริญญาตรี ทั้งภาครัฐและเอกชนรวม 59 แห่งจาก 14 จังหวัดทั่วทุกภาคของประเทศ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 1,671 คน ชายร้อยละ 40.8 หญิงร้อยละ 59.2 พบว่า กิจกรรมในช่วงเย็นถึงค่ำหลังเลิกเรียนที่เยาวชนทำมากเป็นอันดับแรก คือ การพูดคุยกับเพื่อน ร้อยละ 50.6 รองลงมา ทำการบ้านอ่านหนังสือและเรียนพิเศษร้อยละ 46.3 และคุยโทรศัพท์ร้อยละ 42.6 ส่วนบุคคลที่เยาวชนใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุดในช่วงเย็นถึงค่ำหลังเลิกเรียน พบว่า อันดับแรกคือ อยู่กับเพื่อน ร้อยละ 38.6 อยู่กับบิดามารดาร้อยละ 34.6 และอยู่กับญาติพี่น้องร้อยละ 9.3 (อำพล จินดาวัฒนะ 2549) จากผลการสำรวจนี้ชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่นไทยโดยส่วนใหญ่ใช้เวลาหมดไปกับการพูดคุยกับเพื่อนฝูง เรียนพิเศษและพูดคุยทางโทรศัพท์ ประกอบกับการที่วัยรุ่นใช้เวลาหลังเลิกเรียนอยู่กับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา ทำให้วัยรุ่นได้ใกล้ชิดและซึมซับกับการอยู่ร่วมกันกับเพื่อน การเข้ากลุ่มเพื่อนมากขึ้น จนอาจทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้ต่อการสื่อสารพูดคุย การดำเนินชีวิตที่คล้าย กันมากขึ้น และจากสถิติของกรมพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน ปี 2548 พบว่า ถ้าเพื่อนส่วนใหญ่ในกลุ่มมีการแสดงความรู้สึกในทางก้าวร้าว การแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กกลุ่มนั้นก็จะมีแนวโน้มในทางก้าวร้าวรุนแรงด้วย สอดคล้องกับการศึกษาของสมพร สุทัศน์ย์ (2530 : บทคัดย่อ) พบว่า ตัวแปรที่เป็นสาเหตุของพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับสูงสุดได้แก่ อิทธิพลจากเพื่อน ดังนั้น หากเด็กวัยรุ่นรับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทอยู่เป็นประจำจะส่งผลให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้

นอกจากนี้ ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวก็เป็นอีกตัวแปรหนึ่งที่มีความน่าสนใจ เพราะการนำเสนอเรื่องราวหรือภาพที่มีความรุนแรงแฝงอยู่ตลอดเวลาของสื่อมวลชน ส่งผลโดยตรงต่อการรับรู้ของเด็ก กว่าเด็กจะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่ มักพบกับเรื่องที่มีความรุนแรงจนเกิดเป็นความเคยชิน และค่อย ๆ ซึมซับจนมองเห็นความรุนแรงเป็นเรื่องปกติในที่สุด (ศิริวรรณ ปูนคอน 2547 : 4) จากผลการสำรวจของสวนดุสิตโพลล์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต โพลล์เกี่ยวกับความคิดเห็นของผู้เกี่ยวข้องกับวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล พบว่า สื่อทางโทรทัศน์มีอิทธิพลต่อการเลียนแบบของเด็กวัยรุ่นสูงสุด โดยมีสถิติคิดเป็นร้อยละของข้อมูลที่เป็นเพศชาย 43.47 และเป็นเพศหญิง 49.32 (สมทรัพย์ สุขอนันต์ 2546 : 5) จะเห็นได้ว่าเด็กวัยรุ่นได้รับอิทธิพลจากสื่อเป็นอย่างมาก จากงานวิจัยพบว่า เด็กอาศัยความรู้จากสื่อมวลชนในการวางตัว รองจากพ่อแม่ และเพื่อน มีจำนวนร้อยละ 12.9 (ล้ำค่า โพธิ์กระจำจ 2534)

แสดงให้เห็นว่า สื่อมวลชนก็เป็นปัจจัยที่สำคัญปัจจัยหนึ่งที่เด็กสามารถจดจำพฤติกรรมจากตัวแบบเป็นแบบอย่างและมีอิทธิพลต่อแนวทางในการวางตัวของเด็กในสังคม ตัวแบบที่อยู่ในสื่อแต่ละประเภทนั้น จะเป็นตัวแบบของการทำที่น่าดึงดูดใจ และหากตัวแบบเป็นบุคคลที่วัยรุ่นนิยมชมชอบตลอดจนมีความใกล้เคียงกับวัยรุ่นแล้ว สื่อต่าง ๆ เหล่านี้จะมีอิทธิพลต่อการกระทำของวัยรุ่นมากขึ้น รวมทั้งกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบ และจงใจให้เกิดการกระทำตามตัวแบบในสื่อเหล่านั้น ๆ (Strasburger 1995, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 3) กรมสุขภาพจิต ร่วมกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัย อัสสัมชัญ (2549) เปิดเผยแพร่ผลสำรวจ สื่อโทรทัศน์กับการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเยาวชน : กรณีศึกษานักเรียน/นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร อายุระหว่าง 14-25 ปี จำนวน 1,569 ตัวอย่าง ระหว่างวันที่ 5-21 มิถุนายน 2549 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 72.1 นิยมดูโทรทัศน์ทุกวัน ร้อยละ 39.8 ใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์แต่ละครั้งประมาณ 3-5 ชั่วโมง ช่วงเวลาที่นิยมดูโทรทัศน์มากที่สุด 20.01-22.00 น.รายการที่นิยมรับชม 5 อันดับแรก ได้แก่ ละคร ข่าว/วิเคราะห์ข่าว รายการเพลง การ์ตูน และเกมโชว์ พบว่า ร้อยละ 94.6 ระบุว่าเคยเห็น/ดูโทรทัศน์ที่มีภาพและการใช้ภาษาที่มีความรุนแรงผ่านละคร การ์ตูน ภาพยนตร์ ภาพข่าวและโฆษณาบ่อยครั้ง โดยระบุว่าร้อยละ 53.2 เห็นพฤติกรรมการพูดจาหยาบคาย คำทอ หรือไม่ให้เกียรติคู่สนทนาก่อนข้างรุนแรง การที่สื่อนำเสนอเรื่องราวอันประกอบไปด้วยพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในสื่อ มักจะถูกนำมาอภิปรายเกี่ยวกับอิทธิพลของความก้าวร้าวที่มีต่อเด็กและเยาวชนอยู่บ่อยครั้ง โดยมุ่งไปที่การนำเสนอเนื้อหาที่มีความก้าวร้าวรุนแรงของสื่อ การนำเสนอเนื้อหาในลักษณะนี้ นอกจากจะสามารถกระตุ้นเร้าให้ผู้รับเกิดความตื่นเต้น ฟุ้งฟองและสนุกสนานได้ในระดับสูงแล้ว ยังดึงดูดให้บุคคลเปิดรับสื่อเหล่านี้อย่างต่อเนื่องด้วย และการเปิดรับสื่ออย่างต่อเนื่องในปริมาณมาก บุคคลมีโอกาสนในการกระทำพฤติกรรมที่แสดงถึงความก้าวร้าวมากยิ่งขึ้น (อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 9) และสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2550) ได้เปิดเผยผลสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพและความรุนแรงในสื่อโทรทัศน์ : กรณีศึกษา ประชาชนอายุ 18 - 60 ปี ในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,141 คน ระหว่างวันที่ 12 - 15 กรกฎาคม 2550 พบว่า ละครที่มีการใช้ภาษาหรือคำพูดที่ไม่สุภาพ/รุนแรงมากที่สุดคือเรื่อง รักเล่ห์ เสน่ห์หลวง คิดเป็นร้อยละ 50.1 รองลงมาคือร้อยละ 39.1 ได้แก่เรื่องทะเลริษยา ร้อยละ 38.8 ได้แก่เรื่อง ภาษานาคา ร้อยละ 36.5 ได้แก่เรื่องแสงสุริย์ และร้อยละ 34.8 ได้แก่เรื่องกลืนแก้วกลางใจ และร้อยละ 34.1 พบเห็นโฆษณาที่มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมด้วยเช่นกัน ผลการสำรวจสุขภาพคนไทยปี 2548 ของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พบว่า สื่อโทรทัศน์ เปิดโอกาสให้ปลูกฝังนิสัยความก้าวร้าวในเด็กและวัยรุ่น วัยรุ่นจึงสามารถเรียนรู้ซึมซับสิ่งต่าง ๆ ที่สื่อนำเสนอและการเรียนรู้ที่นั่นขัดเกลาคือความเป็นตัวเองตั้งแต่เด็กจนกระทั่ง

เข้าสู่ผู้ใหญ่ สื่อจึงทำหน้าที่ในการอบรมบ่มเพาะซึ่งมีผลต่อค่านิยม และพฤติกรรมการเลียนแบบที่ดีหรือไม่ดีต่อวัยรุ่นในอนาคตด้วย (รพีพร เพชรรัตน์ 2550 : 7) ปัจจุบันนี้วัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสาร แบบอย่างที่มาในรูปของสื่อที่ให้ความบันเทิง และลักษณะกระตุ้นพฤติกรรม ทศนคติ ค่านิยม ที่ไม่พึงประสงค์เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้สื่อโทรทัศน์กลายเป็นโรงเรียนที่สอนความก้าวร้าวรุนแรงให้กับเด็กวัยรุ่น จากผลการวิจัยและการสำรวจจากโพลล์ที่กล่าวมา ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว น่าจะส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นได้

จังหวัดสุราษฎร์ธานี เป็นจังหวัดหนึ่งทางภาคใต้ตอนบน ที่มีการพัฒนาและขยายตัวทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมาก เปลี่ยนจากสังคมเกษตรกรรมเป็นสังคมอุตสาหกรรมมากขึ้นอย่างชัดเจน การคมนาคมมีความสะดวกสบาย มีถนนหลายเส้นทางเชื่อมต่อหลายจังหวัด ทำให้มีการย้ายถิ่นของคนต่างถิ่นมาประกอบอาชีพมากขึ้น ก่อให้เกิดผลบางประการจากปัญหาสิ่งแวดล้อม เช่น มลพิษทางอากาศจากการจราจรติดขัด มลพิษทางน้ำ สภาพที่อยู่อาศัยในเขตเมืองที่ค่อนข้างแออัด เป็นต้น รวมถึงต้องมีการโยกย้ายที่เรียนของบุตร ทำให้บุตรต้องมีการปรับตัวให้เข้ากับสถานที่เรียนใหม่ ๆ จากการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นทำให้สภาพความเป็นอยู่ที่ต้องแก่งแย่งแข่งขันกัน ต้องมีการปรับตัวมากขึ้น และเนื่องจากความเจริญทางด้านวัตถุมากขึ้น ทำให้ส่งผลต่อความเสื่อมโทรมด้านสุขภาพจิตตามไปด้วย และก่อให้เกิดความเครียดขึ้นในครอบครัวและสังคมในเบื้องต้น และจากข้อมูลเฝ้าระวังของโรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2545 เป็นต้นมา พบว่ามีผู้ที่ได้รับผลกระทบในด้านของสภาพจิตใจมากขึ้นเรื่อย ๆ โดยกลุ่มอายุ 10 – 19 ปี มีอัตราเพิ่มขึ้น คือร้อยละ 28.19 ดังนั้นกลุ่มวัยรุ่นจึงเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวสูง จากการศึกษาของ สุเมธ ฉายศิริกุล และคณะ (2543) ได้ศึกษาภาวะสุขภาพจิตของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านโพหวาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี พบว่า บิดามารดาของเด็กส่วนใหญ่มีอาชีพรับจ้าง รายได้ไม่แน่นอน ส่วนความสัมพันธ์ของสมาชิกในครอบครัวมีการทะเลาะกัน พุดจาก้าวร้าวรุนแรงทำให้มีการขัดแย้งกันบ่อย คิดเป็นร้อยละ 47.46 , 10.75 และ 2.99 ตามลำดับ และจากการสัมภาษณ์อาจารย์ฝ่ายปกครอง อาจารย์แนะแนว และสารวัตรนักเรียนในเรื่องของพฤติกรรมของนักเรียน โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีทั้งหมด 3 เขต พบว่า นักเรียนหญิงมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมกับบทบาทและวัย คือ แต่งกายไม่เรียบร้อย ก่อนการทะเลาะวิวาท ตบตี และแสดงกิริยาจาไม่สุภาพ ก้าวร้าว โดยข้อมูลจะมาจากคะแนนความประพฤติคนละ 100 คะแนนที่โรงเรียนมีให้นักเรียน หากนักเรียนประพฤติปฏิบัติ ผิดกฎหรือมีพฤติกรรมการแสดงออกที่ไม่เหมาะสมก็จะถูกตัดคะแนนตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และจากรายงานการสรุปทะเบียนนักเรียนแต่ละคนของโรงเรียน พบว่า นักเรียนจะถูกตัดคะแนนในส่วนของการพุดจาก้าวร้าว ไม่สุภาพ คิดเป็นร้อยละ 25 ของนักเรียนแต่ละคน โดยกลุ่มที่ถูกตัดคะแนนมากที่สุดคือกลุ่มนักเรียนที่อยู่ใน

ช่วงชั้นที่ 3 มีสถิติถูกตัดคะแนนในส่วนนี้เพิ่มขึ้นทุกปี และ โรงเรียนที่สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่ การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 มีสถิติของการก้าวร้าวทางวาจาสูง

จากการบูรณาการเอกสารและวรรณกรรมต่าง ๆ พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ วัยรุ่นเกิดขึ้นเพราะมีเหตุและปัจจัยหลายประการ โดยเริ่มต้นตั้งแต่ครอบครัว เพราะเด็กจะเริ่มรับรู้ ชื่นชอบ ความคิด ความรู้สึก การกระทำ และรับผลของการกระทำจากบิดามารดาและผู้ปกครองหรือ ญาติพี่น้องที่เป็นตัวแบบมาก ในขณะเดียวกันหากเด็กวัยรุ่นได้รับการเลี้ยงดูโดยการถูกลงโทษทาง วาจาที่ก้าวร้าวจากบิดามารดาอยู่เสมอ ยิ่งเป็นสิ่งที่ตอกย้ำและบั่นทอนจิตใจของเด็กวัยรุ่น วาจาที่ ก้าวร้าวจากการถูกลงโทษด้วยบิดามารดาจะเป็นการสร้างปมสะสมในจิตใจให้กับตัวเอง และหาก เด็กวัยรุ่นอยู่ในครอบครัวที่พบเห็นการทะเลาะวิวาท มีการใช้วาจาที่มีความก้าวร้าวอยู่ตลอดเวลา ของบุคคลในครอบครัว ซึ่งถือว่าบิดามารดา ผู้ปกครองหรือญาติพี่น้องเป็นตัวอย่างที่ไม่ดี เด็กวัยรุ่น ที่ถูกเลี้ยงดูจากครอบครัวที่หล่อหลอมมาด้วย การมีพฤติกรรมในการใช้วาจาที่ก้าวร้าวรุนแรงของบิดา มารดา ผู้ปกครองหรือญาติพี่น้อง จะทำให้เด็กวัยรุ่นชื่นชม มองเห็นพฤติกรรมก้าวร้าวจนเกิดความ เคยชิน กลายเป็นเรื่องปกติ เมื่อเติบโตขึ้นมาจึงมีลักษณะนิสัย พฤติกรรมของการใช้วาจาในทางที่ ก้าวร้าวรุนแรงตามมาให้เห็นและการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาก็มีส่วนที่ช่วยกระตุ้น ให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวตามมาด้วยเช่นกัน ส่วนสื่อก็มีส่วนสำคัญที่ส่งเสริมให้เด็กเกิดการ รับรู้และสนใจในเรื่องที่นำเสนอเกี่ยวกับความก้าวร้าวในการใช้วาจาที่รุนแรงให้เห็นอยู่ตลอดเวลา ผวนกับเด็กนักเรียนในวัยนี้ เป็นวัยที่มีอารมณ์แปรปรวนรุนแรง ต้องการที่จะก้าวร้าวหรือรุกราน ผู้อื่น ต้องการความสำเร็จ ต้องการการแสดงออก ต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม ผู้วิจัยจึงสนใจ ศึกษาว่าประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจา เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน สุราษฎร์ธานีหรือไม่ ผลการศึกษาสามารถใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหา ไม่ให้เกิด พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรงมากขึ้น

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ บุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มี พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียน ในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

3. เพื่อศึกษาประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ปัญหาในการวิจัย

1. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 อยู่ในระดับใด

2. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา แตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกันหรือไม่ อย่างไร

3. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 หรือไม่ อย่างไร

สมมติฐานการวิจัย

1. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับชั้นแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

2. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

3. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

4. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

5. นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา แตกต่างกัน

6. ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ขอบเขตของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยสนใจศึกษา ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 โดยกำหนดขอบเขตของการวิจัยไว้ดังนี้

1. ขอบเขตด้านประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 14 โรงเรียน มีจำนวนประชากรทั้งสิ้น 5,615 คน

2. ขอบเขตด้านกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ คือ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 356 คน ซึ่งกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างจากการคำนวณตามสูตรของยามานะ (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 กลุ่มตัวอย่างได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling)

3. ขอบเขตด้านตัวแปร

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ มีดังต่อไปนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย

3.1.1 ข้อมูลส่วนบุคคล

- 3.1.1.1 ระดับชั้น
- 3.1.1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- 3.1.1.3 สภาพครอบครัว
- 3.1.1.4 เศรษฐกิจของครอบครัว
- 3.1.1.5 ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา
- 3.1.2 ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา
- 3.1.3 พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว
- 3.1.4 พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท
- 3.1.5 ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา หมายถึง ประสิทธิภาพตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันที่นักเรียนหญิงถูกลงโทษจากการเลี้ยวคู โดยบิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัวลงโทษด้วยคำพูดที่ดู คำ ว่ากล่าว เสียดสี เยาะเย้ย เกรี้ยวกราด ถากถาง ชูตะคอก ซึ่งส่งผลกระทบต่อจิตใจ ที่ทำให้นักเรียนรู้สึกน้อยใจ เสียใจ กลัว โกรธ กัดฟัน

2. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว หมายถึง การมีปฏิสัมพันธ์ต่อกันของสมาชิกในครอบครัวเกี่ยวกับการใช้คำพูด ถ้อยคำหรือการใช้ น้ำเสียงของบุคคลในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นระหว่างบิดามารดา บิดามารดาต่อบุตร และระหว่างพี่น้อง ซึ่งทำให้ผู้รับที่เป็นบุคคลในครอบครัว กระแทกกระเทือนใจ อับอาย โกรธ เสียใจ หรือกลัว เช่น การพูดดู คำ การพูดจาด้วย น้ำเสียงเกรี้ยวกราด พูดจาหยาบคาย พูดเยาะเย้ย พูดดูถูก พูดชูตะคอก

3. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท หมายถึง พฤติกรรมที่เพื่อนสนิท แสดงออกทาง น้ำเสียง คำพูด ถ้อยคำ ที่สื่อออกมาตามปกติและเมื่อมีปัญหาหรือความขัดแย้งเกิดขึ้นกับเพื่อนวัยรุ่นหรือบุคคลอื่นรอบข้างตามการรับรู้ของนักเรียนหญิง เช่น ระดับเสียง น้ำเสียงที่เชือดเฉือน การด่าทอ การตะคอก ตะโกน ช่มชู้ พูดจาด้วยคำหยาบคาย เสียดสี ประชดประชัน เยาะเย้ย โดยทำให้ผู้รับรู้สึกสะเทือนใจ น้อยใจ เสียใจ โกรธ

4. ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง ความต้องการหรือความชอบหรือมีความสนุกสนาน ตื่นเต้น สะใจ ฟังพอใจในการรับชมสื่อโทรทัศน์ที่ถ่ายทอดผ่านทาง ละคร ภาพยนตร์ การ์ตูน การรายงานข่าวและโฆษณา ซึ่งนำเสนอจากที่มีความก้าวร้าวทางวาจาโดยใช้คำพูดถ้อยคำ น้ำเสียง ระดับเสียง เป็นเครื่องมือที่ทำให้บุคคลอื่นรู้สึกน้อยใจ

เสียใจ เจ็บใจ โดยนำเสนอออกมาทางตัวผู้แสดง เช่น ตัวพระเอกนางเอก ตัวอิจฉา ผู้ร้ายหรือตัวประกอบอื่น ๆ ซึ่งแสดงออกด้วยน้ำเสียงกรี้ยวกราด พุดจาหยาบคาย พุดดูถูก พุดขู่ตะคอก เสียคติ เยาะเย้ย ถากถาง ประชดประชัน

5. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง หมายถึง การแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจา โดยการใช้คำพูด ถ้อยคำ น้ำเสียง และเนื้อหาในการสื่อออกมากับบุคคลในครอบครัวและบุคคลรอบข้างในชีวิตประจำวันของนักเรียน ในที่นี้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 3 ลักษณะ คือ

5.1 การใช้ถ้อยคำ คำพูด ได้แก่ การแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาโดยใช้คำพูด ถ้อยคำ วลี เป็นสื่อในการพูดคุย ที่มีลักษณะก้าวร้าว จ้วงจาบ ทำร้ายจิตใจ และทำให้ผู้รับสารรู้สึกเจ็บปวด อับอาย ต่ำต้อย เช่น คำหยาบคายต่าง ๆ คำที่แสดงถึงสัตว์

5.2 การใช้เนื้อหา ได้แก่ การแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาโดยมีเนื้อหาสาระประโยค ข้อความ เป็นสื่อออกมา ซึ่งมีความหมายทำร้ายจิตใจผู้รับ และทำให้ผู้รับรู้สึกถึงความเจ็บปวด รู้สึกไม่มีค่า

5.3 การใช้น้ำเสียง ได้แก่ การแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาโดยใช้น้ำเสียง ระดับเสียง เน้นหนักเบาเป็นสื่อ เช่น พุดด้วยเสียงหรือใช้น้ำเสียงที่กระด้าง ห้วน ดั่ง ข่มขู่ ตะคอก เชือดเฉือน กรี้ยวกราด

โดยวาจาที่สื่อออกมามีจุดมุ่งหมายเพื่อ ดูถูก ข่มขู่ ประชดประชัน เสียคติ เยาะเย้ย ถากถาง ประณาม เปรียบเทียบ ซึ่งอาจทำให้บุคคลที่ได้รับฟัง น้ำเสียง คำพูด เนื้อหาสาระที่แสดงออกมาทางวาจาเหล่านั้น มีความรู้สึกสะเทือนใจ น้อยใจ เสียใจ กลัว โกรธ กัดฟัน อับอาย หรือได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจ

6. ระดับชั้น หมายถึง ระดับการศึกษาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยแบ่งเป็น 3 ระดับ ดังนี้

6.1 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

6.2 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

6.3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

7. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง คะแนนเฉลี่ยสะสมของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยแบ่งเป็น 3 กลุ่ม ดังนี้

7.1 คะแนนเฉลี่ยไม่เกิน 2.00

7.2 คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00

7.3 คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00

8. สภาพครอบครัว หมายถึง สถานภาพการอยู่ร่วมกันในปัจจุบันของบิดามารดาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยแบ่งเป็น

- 8.1 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
- 8.2 บิดามารดาแยกกันอยู่
- 8.3 บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่

9. เศรษฐกิจของครอบครัว หมายถึง สถานภาพทางการเงินด้านรายรับ รายจ่าย โดยเฉลี่ยของบุคคลในครอบครัว จำแนกออกเป็น 3 กลุ่ม ได้แก่

- 9.1 รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ
- 9.2 รายได้เพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ
- 9.3 รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน

10. ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา หรือ บุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา หมายถึง ระดับการศึกษาที่มารดาหรือผู้ทำหน้าที่แทนมารดาในการดูแลนักเรียน ศึกษาสูงสุดในการจบการศึกษา ซึ่งแบ่งออกเป็น 4 กลุ่มได้แก่

- 10.1 ประถมศึกษา
- 10.2 มัธยมศึกษา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
- 10.3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) / อนุปริญญา
- 10.4 ปริญญาตรีขึ้นไป

ประโยชน์ที่ได้รับจากการวิจัย

1. ทำให้ทราบระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1
2. ทำให้ทราบปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1
3. ผลที่ได้จากการศึกษาวิจัยสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหา ไม่ให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรงมากขึ้น

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ผู้วิจัยได้ศึกษา แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อนำมาใช้เป็นแนวทางในการสร้างกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งขอเสนอตามลำดับ ดังนี้

ส่วนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

1. ความหมายของวัยรุ่น
2. การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่น
3. ความต้องการของวัยรุ่น
4. สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

ส่วนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

1. ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา
2. ลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา
3. แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

ส่วนที่ 3 แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถูกละเมิด

1. ความหมายของการถูกละเมิด
2. การอบรมเลี้ยงดูโดยการละเมิดที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว
3. ผลกระทบจากการถูกละเมิด
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถูกละเมิดและพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

ส่วนที่ 4 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

1. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว
2. พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น

3. ผลกระทบจากความก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว
4. ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

ส่วนที่ 5 แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท

1. วัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน
2. อิทธิพลของเพื่อนกับพฤติกรรมก้าวร้าว
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเพื่อนสนิท

ส่วนที่ 6 แนวคิด และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

1. พฤติกรรมเปิดรับสื่อที่ก้าวร้าวของวัยรุ่น
2. อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น
3. แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

ส่วนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น
2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว
4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจของครอบครัว
5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำ

หน้าที่แทนมารดา

ส่วนที่ 1 แนวคิดเกี่ยวกับวัยรุ่น

1. ความหมายของ วัยรุ่น

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2542 : 1062) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า เป็นวัยที่มีอายุประมาณ 13 – 19 ปี

ปทานุกรมจิตวิทยา (2530, อ้างถึงใน สมิทท์ สระอุบล 2534 : 22) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า หมายถึง ระยะเวลาของชีวิตตั้งแต่เริ่มแตกเนื้อหนุ่มสาวจนกระทั่งถึงอายุบรรลุนิติภาวะ เป็นระยะของชีวิตที่สำคัญระยะหนึ่ง เป็นระยะเวลาของคนหนุ่มสาวที่จะพัฒนาตนขึ้นเป็นผู้ใหญ่มีความรับผิดชอบในชีวิตของตนเองต่อไป

กูด (Good, อ้างถึงใน สมิทท์ สระอุบล 2534 : 22) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า หมายถึง เป็นระยะที่อยู่ระหว่างการมีประจำเดือนครั้งแรกกับวัยผู้ใหญ่ อายุอยู่ระหว่าง 13 ปี หรือ 14 ปี จนกระทั่งถึง 21 ปี จุดเริ่มต้นของการเป็นวัยรุ่นคือการมีประจำเดือนครั้งแรกแล้วมีไปจนถึงวัยผู้ใหญ่ วัยรุ่นมีลักษณะทางสมอง อารมณ์ สังคม ความรู้สึกทางศีลธรรมแตกต่างไปจากวัยเด็กและวัยผู้ใหญ่

สโตน และเชิร์ช (Stone and Church 1968 : 5, อ้างถึงใน ศิริวรรณ ปูนคอน 2547 : 13) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเป็นช่วงวัยที่เด็กจะพัฒนาไปสู่ความเป็นผู้ใหญ่ ทั้งทางด้านร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และสังคม เด็กเริ่มให้ความสนใจตนเอง ค้นหาตนเอง แสวงหาค่านิยมและปรัชญาชีวิต และในเวลาเดียวกันก็มีความวิตกกังวลเกี่ยวกับตนเองไปด้วย ส่วนทางด้านจิตใจนั้น เด็กวัยรุ่นจะพัฒนาความรู้สึกนึกคิดและอารมณ์แตกต่างไปจากวัยเด็ก ทั้งนี้เป็นผลสืบเนื่องมาจากลักษณะการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย ซึ่งเป็นสาเหตุให้เกิดความแปรปรวนทางอารมณ์ วัยรุ่นจึงมีการแสดงออกทางด้านอารมณ์ไม่ว่าจะเป็นรัก โกรธ ดีใจ เสียใจ ก่อนข้างจะรุนแรง

ฮอลล์ (Hall 1904, อ้างถึงใน โสภา ชปิลมันน์ 2543 : 109) ให้ความหมายของวัยรุ่นว่า วัยรุ่นเป็นวัยของพายุบุแคมและความกดดัน วัยรุ่นเป็นวัยของการกระทำที่เหมือนเด็กแต่ก็เหมือนผู้ใหญ่ด้วย ระยะเวลาของวัยรุ่นจัดว่าเป็นระยะที่ยาวนานคือเริ่มตั้งแต่วัยเด็กตอนปลายจนย่างเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ เพราะฉะนั้นในช่วงวัยรุ่นจึงยังคงมีการแสดงออกถึงการกระทำที่ยังเป็นเด็กอยู่หลายอย่าง แม้ว่าจะเป็นเวลาที่เด็กกำลังเจริญเติบโตขึ้นเรื่อย ๆ ก็ตาม วัยรุ่นถูกจัดว่าเป็นช่วงเวลาที่บุคคลไม่

สมควรได้รับการปฏิบัติเยี่ยงเด็ก แต่ก็ยังไม่พร้อมที่จะได้รับการปฏิบัติดังเช่นผู้ใหญ่ ช่วงเวลาจึงคาบเกี่ยวอยู่ในระหว่างวัยเด็กกับวัยผู้ใหญ่ ซึ่งนำไปสู่ปัญหาด้านการปฏิบัติตนอย่างมากมาย

สรุปได้ว่า วัยรุ่นเป็นวัยแห่งหัวเลี้ยวหัวต่อของชีวิต คืออยู่ระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ เป็นวัยที่จะเกิดการเปลี่ยนแปลงต่างๆ ทั้งทางร่างกายและจิตใจ เป็นวัยที่ต้องเรียนรู้ถึงความเป็นตัวของตัวเอง และเป็นวัยที่มักเกิดปัญหาในชีวิต

วัยรุ่นเป็นวัยที่พยายามค้นหาความต้องการที่แท้จริง เรียนรู้บทบาทหน้าที่ และพัฒนาความสามารถเฉพาะตน เพื่อที่จะวางแผนชีวิตต่อไปในอนาคต ซึ่งถ้าในขณะนี้วัยรุ่นประสบความสำเร็จในการค้นหาเอกลักษณ์ของตัวเอง ก็จะส่งผลให้วัยรุ่นเข้าใจในบทบาทหน้าที่ และเติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่รู้จักความสามารถของตน นอกจากนี้ วัยรุ่นยังปรารถนาที่จะเป็นเหมือนผู้ใดผู้หนึ่งในสังคม นั่นคือวัยรุ่นจะเลือกเอาลักษณะบางอย่างของผู้อื่นมาใช้เป็นลักษณะของตนเอง โดยต้นแบบมักจะ ได้แก่ พ่อ แม่ ญาติพี่น้อง และครูอาจารย์ แต่การเลียนแบบพฤติกรรมนั้นมิได้จำกัดเฉพาะพฤติกรรมที่ดี วัยรุ่นอาจรับเอาลักษณะก้าวร้าว หรือรุนแรงมาได้หากวัยรุ่นนั้นประทับใจเหตุการณ์ที่โหดร้าย หรือรุนแรงในชีวิต หรืออาจจดจำพฤติกรรมที่ไม่ดีมาจากบุคคลที่ใกล้ชิด ภาพยนตร์ ละคร หรือเกมต่อสู้ต่างๆ ก็ได้

2. การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ของวัยรุ่น

การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการด้านต่าง ๆ ที่สำคัญของวัยรุ่นหญิง สามารถแบ่งออกเป็น 4 ด้าน ดังนี้

2.1 การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการด้านร่างกาย

ร่างกายของวัยรุ่นจะมีความเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นตั้งแต่วัยเด็กเป็นต้นมา ต่อมาได้สมองจะทำการผลิตฮอร์โมน ซึ่งเป็นผลทำให้ร่างกายของเด็กเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วทั้งทางด้านส่วนสูงและน้ำหนัก ร่างกายและจิตใจมีการเจริญเติบโตและพัฒนาขึ้นตามลำดับ การเปลี่ยนแปลงทางร่างกายจะเริ่มชัดเจนมากขึ้นในช่วงอายุประมาณ 10 ปีขึ้นไป จนถึงประมาณ 20 ปี การเจริญเติบโตและพัฒนาการของวัยรุ่นหญิงจะเกิดขึ้นระหว่างอายุ 11 - 13 ปี จะเร็วกว่าวัยรุ่นชายประมาณ 1 - 2 ปี ในช่วงวัยรุ่นตอนต้น ร่างกายจะเจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว และจะลดอัตราการเจริญเติบโตเมื่อเข้าสู่ระยะวัยรุ่นตอนกลาง ความสูงมักจะคงที่ตั้งแต่ช่วงวัยรุ่นตอนกลาง ร่างกายของเด็กหญิงเมื่อเข้าสู่วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลง อาทิ รูปร่างสูงขึ้น น้ำหนักตัวเพิ่มขึ้น ลักษณะของร่างกายภายนอกดูคล้ายกับผู้ใหญ่มากขึ้น เนื้อจะนุ่มไม่แข็งเหมือนผู้ชาย มีหน้าอกขยายใหญ่ เต้านมเจริญเติบโต

ขึ้น เอวคอด สะโพกผายออกหรือใหญ่ขึ้น ใบหน้าและผิวพรรณเปล่งปลั่ง มีน้ำเสียงและท่าทางอ่อนหวาน เสียงจะเล็กแหลม แต่บางคนก็อาจเสียงห้าว ผมเริ่มคดหนาเป็นมัน มีไขมันมาพอกตามไหล่ ออก แขน ขา และสะโพก ทำให้รูปร่างสมส่วน มีขนขึ้นบริเวณอวัยวะเพศและหัวหน่าว และบริเวณรักแร้ อาจมีสีขึ้นบริเวณใบหน้า อวัยวะเพศโตขึ้น และมีความรู้สึกทางเพศแบบผู้หญิงทั่วไป สำหรับการเปลี่ยนแปลงภายในนั้นต่อมเพศจะหลั่งฮอร์โมน ออกมากระตุ้นให้รังไข่ตกไข่ออกมาเดือนละ 1 ฟอง สลับข้างซ้ายและข้างขวา รังไข่เจริญเติบโตเต็มที่ช่วงมีระดูหรือประจำเดือน

2.2 การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาการด้านจิตใจและอารมณ์

วัยรุ่นมีจิตใจและอารมณ์เปลี่ยนไปจากวัยเด็กมาก ชอบความเป็นอิสระ มีความภาคภูมิใจในความเป็นหญิงของตนเอง มีลักษณะอ่อนไหวง่าย มีอารมณ์รุนแรง อารมณ์ไม่คงที่ ไม่สม่ำเสมอ โดยแสดงความรู้สึกชอบ ไม่ชอบ พอใจ ไม่พอใจ รัก เกลียด ได้ชัดเจนและรุนแรงขึ้น จิตใจและอารมณ์จะแปรเปลี่ยนเร็ว อยากได้หรือทำอะไร จะต้องได้เร็วหรือทำอย่างไรซักช้า ก็มักจะใจร้อน ซึ่งเรามักเรียกว่า “วัยรุ่นใจร้อน” และเกิดความเครียดได้ง่าย ทั้งนี้ เนื่องจากวัยรุ่นมีการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายอย่างเห็นได้ชัด จึงทำให้เกิดความกังวลและขาดความมั่นใจในบุคลิกภาพของตนเอง การเปลี่ยนแปลงของฮอร์โมน และการทำงานของต่อมไร้ท่อจะทำให้วัยรุ่นมีพลังงานมาก และอาจไม่ได้ใช้พลังงานที่มีให้เกิดประโยชน์ทำให้ผู้ใหญ่ไม่พอใจ เช่น ใช้เวลาส่วนตัวอยู่กับเพื่อน หรือเที่ยวเตร่เตรตามศูนย์การค้า นอกจากนี้ เมื่อต่อมเพศถูกพัฒนาเต็มที่ วัยรุ่นจะเริ่มสนใจในเพศตรงข้าม และมีพฤติกรรมเรียกร้องความสนใจจากเพศตรงข้ามซึ่งบางครั้งก็อาจจะขัดใจผู้ใหญ่ และทำให้ถูกผู้ใหญ่ต่อว่าจนทำให้เกิดความเครียดได้

2.3 การเปลี่ยนแปลงและการพัฒนาการด้านสังคม

วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงทางเจตคติ และพฤติกรรมทางสังคมในทุกด้าน วัยรุ่นจะต้องการอิสระ เสรีภาพในการคิด การปฏิบัติตัว การคบเพื่อน และต้องการเป็นส่วนตัว จึงทำให้บางครั้งอาจเกิดปัญหาความไม่เข้าใจกันกับผู้ใหญ่ และส่งผลให้วัยรุ่นหันไปใกล้ชิดกับกลุ่มเพื่อนมากกว่าครอบครัว วัยรุ่นจะให้ความสำคัญกับการคบเพื่อน และต้องการเลือกกลุ่มเพื่อนที่มีค่านิยม และมีความสนใจในสิ่งเดียวกันเพื่อให้ตนเองได้รับการยอมรับ มีความรู้สึกมั่นใจ และปลอดภัย ทั้งนี้การคบเพื่อนจะช่วยให้วัยรุ่นรู้จักการปรับตัวให้เข้ากับสังคม เรียนรู้การรักษามิตรภาพ มีความเข้าใจตัวเอง และรู้จักรับฟังความเห็นของผู้อื่น การปรับตัวให้เข้ากับสังคมนับว่าเป็นพัฒนาการที่ยากที่สุดของวัยรุ่น

2.4 การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการด้านสติปัญญา

วัยรุ่นจะมีการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางสติปัญญามากขึ้นตามอายุที่เพิ่มขึ้น มีความเข้าใจในสัญลักษณ์และสิ่งที่เป็นนามธรรมมากกว่าวัยเด็ก จะมีความกระตือรือร้นมากขึ้น เพราะมีพลังมาก จะมีความสามารถเพิ่มขึ้นหลายอย่างสามารถใช้ความคิดของตนเอง ตัดสินใจอย่างมีเหตุผลและยังสามารถแสดงสติปัญญาในการพูด อภิปรายแสดงความคิดเห็นต่อบุคคล ต่อสาธารณชนได้ รู้จักสังเกตความรู้สึกที่คนอื่นมีต่อตนเองได้มากขึ้น เข้าใจตนเอง เข้าใจคนอื่น วิจารณ์ตนเองได้ มีเหตุผล มีความคิดที่เป็นระบบ สามารถมองเห็นความแตกต่างจำแนกแยกแยะสิ่งต่าง ๆ ได้มากกว่าวัยเด็ก การเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่นจะกว้างขึ้น เพราะวัยรุ่นเป็นวัยที่อยากรู้อยากลอง มีการลองผิดลองถูก มีการเรียนรู้ด้วยวิธีลงมือปฏิบัติจริง เพราะการที่ได้เรียนรู้ด้วยตนเองจะเป็นการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีการพัฒนาการทางสติปัญญาต่อ

3. ความต้องการของวัยรุ่น

การเปลี่ยนแปลงอย่างมากมาทางด้านร่างกายและอารมณ์ของวัยรุ่น มีผลทำให้ความต้องการของวัยรุ่นเปลี่ยนแปลงตามไปด้วย เริ่มจากการที่ไม่ยึดกรอบคร่ำเป็นหลักเหมือนในสมัยเด็ก ๆ ที่พ่อแม่มีอิทธิพลต่อเด็กอย่างมากในการสร้างทัศนคติและความประพฤติต่าง ๆ ความต้องการของวัยรุ่นในช่วงนี้เกิดจากค่านิยมของกลุ่มเพื่อนที่ตนเป็นสมาชิก กลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อวัยรุ่น โดยวัยรุ่นจะยึดและกำหนดความต้องการของตนให้สอดคล้องกับความต้องการของกลุ่ม โสภา ขปิลมันน์ (2543 : 116) ได้แบ่งความต้องการของวัยรุ่น ดังนี้

1. ความต้องการด้านร่างกาย เป็นความต้องการทางด้านปัจจัยสี่ คือ อาหาร ยา รักษาโรค เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย เนื่องจากเป็นวัยที่ยังเลี้ยงตนเองไม่ได้ ต้องพึ่งพาผู้ใหญ่ตลอดเวลา วัยรุ่นจึงต้องการได้รับความมั่นใจว่าจะได้รับการเลี้ยงดู คุ้มครอง ป้องกัน จนสามารถช่วยเหลือตัวเองต่อไปได้

2. ความต้องการด้านจิตใจ เป็นความต้องการที่มองเห็นไม่ได้ จับต้องไม่ได้ แต่ความต้องการแบบนี้มีส่วนสำคัญอย่างมาก แยกออกเป็น

- 2.1 ความต้องการความรัก วัยรุ่นต้องการความรักจากบุคคลหลายฝ่าย เช่น จากพ่อ แม่ ญาติพี่น้อง ครูอาจารย์ เพื่อนทั้งเพศเดียวกันและต่างเพศ การต้องการความรักนี้อาจเป็นเพราะว่าตนเองคิดว่ามีคนสนใจและรักตัวน้อยลง ซึ่งเนื่องจากการเปลี่ยนแปลงทางร่างกาย อารมณ์และจิตใจที่ไม่ค่อยมั่นคง ไม่มั่นใจในความมีค่าของตนเอง คิดว่าคนอื่นจะมองไม่เห็นสิ่งเหล่านี้ จึงอยากเรียกร้องให้เขารักและสนใจในตนเองมากขึ้น

2.2 ความต้องการอิสรภาพมากขึ้น สำหรับความต้องการอิสรภาพนั้นจะรุนแรงมากในวัยนี้ วัยรุ่นต้องการเป็นตัวของตัวเอง ต้องการตัดสินใจ วางแผน วางโครงการของชีวิต และอยากลงมือทำด้วยตนเอง จะไม่ยอมให้ผู้ใหญ่มากำกว่าภายในชีวิตของตน และมักคิดว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจความต้องการของตน

2.3 ความต้องการเป็นที่ยอมรับในสังคม วัยนี้เป็นวัยที่อยากให้สังคมยอมรับ ยกย่อง หรือชมเชย อยากมีชื่อเสียง อยากเด่น อยากรับผิดชอบในกิจกรรมบางอย่าง เพื่อจะเป็นประโยชน์ต่อสังคมแต่ก็ทำได้สำเร็จค่อนข้างยาก เพราะขาดระบบในการทำงาน ขาดวิจารณญาณในตัวเอง ดังนั้นผู้ใหญ่จะต้องหาสาเหตุแห่งปัญหาและแนวทางแก้ไข

2.4 ความต้องการการรวมกลุ่ม วัยนี้เป็นวัยที่เพื่อนมีความสำคัญมาก เป็นวัยที่ให้เพื่อนยอมรับจึงทำตามเพื่อน แม้ว่าบางครั้งจะขัดกับความรู้สึกส่วนตัวก็ตาม

2.5 ความต้องการประสบการณ์ใหม่ ๆ ความต้องการนี้อาจจะรุนแรงมากในวัยนี้ เช่น ต้องการคบเพื่อนใหม่ ๆ ต้องการทดลองสิ่งต่าง ๆ ตามเพื่อน เช่น การเดินขบวน การคิดสิ่งเสียดสี

2.6 ความต้องการมีอนาคต ต้องการมีความสำเร็จ วัยรุ่นเป็นวัยที่เริ่มสนใจอาชีพต่าง ๆ อยากรับผิดชอบ อยากพึ่งตนเอง มีจุดมุ่งหมายในอนาคต มีการวางแผนว่าสำเร็จการศึกษาแล้วจะประกอบอาชีพอะไร

2.7 ความต้องการแบบอย่างที่ดี ถึงแม้ว่าวัยรุ่นจะชอบความเป็นอิสระ แต่ก็ยังอยากได้คำแนะนำจากผู้ใหญ่ที่ดี อยากเลียนแบบผู้ใหญ่ ซึ่งจะเห็นได้จากเด็กหญิงที่ต้องการแม่มาเป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิต เด็กชายก็ต้องการพ่อเช่นกัน ฉะนั้น ผู้ใหญ่จึงต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่เด็ก ต้องคอยนำทาง คอยตักเตือนเมื่อเด็กทำผิด และให้รางวัลเมื่อเด็กทำดี

สรุปได้ว่า ความต้องการของวัยรุ่นมีความสอดคล้องกับพัฒนาการของวัยรุ่นด้วยเช่นกัน คือ วัยรุ่นต้องการที่จะค้นหาตนเอง ต้องการรู้จักตนเอง ขณะเดียวกัน ก็ต้องการที่จะแสดงตนเองให้เป็นที่ยอมรับว่าพร้อมแล้วที่จะเป็นผู้ใหญ่ สามารถคิด ทำ หรือแสดงออกในสิ่งต่าง ๆ คล้าย ๆ กับที่เห็นผู้ใหญ่กระทำ ซึ่งการที่วัยรุ่นจะประสบผลสำเร็จในการแสดงพฤติกรรมตามความต้องการของตนเองได้อย่างเหมาะสม ค้นหาตนเองได้ รู้จักตนเอง รู้ความต้องการที่แท้จริงของตนเองได้ จะต้องได้รับการช่วยเหลือ ประคับประคองจากผู้ใหญ่ที่ใกล้ชิด ซึ่งในทางกลับกัน หากช่วงระยะนี้วัยรุ่นต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงโดยไม่ได้รับความสนใจ ถูกทอดทิ้ง ถูกปล่อยปละละเลยให้อยู่กับความสับสนตามลำพัง หรือรุนแรงกว่านั้น คือ ผู้ใหญ่เป็นแบบอย่างในการดำเนินชีวิตที่ผิด ๆ เป็นตัวอย่างที่ไม่เหมาะสมให้วัยรุ่น แสดงการแก้ปัญหาโดยใช้ความก้าวร้าวให้วัยรุ่นเห็น หรือกดดันวัยรุ่นด้วยการต่อว่าต่าง ๆ วัยรุ่นเหล่านั้นสามารถจะก่อเป็นความคิด อารมณ์ ที่

เบี่ยงเบนไปจากที่ควรจะเป็นและเนื่องจากช่วงวัยนี้เป็นช่วงวิกฤติของพัฒนาการของการค้นหาตนเอง ความคิด อารมณ์ต่าง ๆ ที่ถูกก่อรูปในช่วงวัยนี้มักฝังลึกจนนำไปสู่การสร้างพฤติกรรมที่ก้าวร้าวได้ และเป็นพื้นฐานของพัฒนาการในวัยต่อ ๆ ไปที่จะส่งผลให้ผู้นั้นมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวไปจนตลอดชั่วชีวิตได้

4. สาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

แลงก์ และ จาคุโบวสกี (Lange and Jakubowski 1978 : 28 – 34, อ้างถึงใน สุทธิพงษ์ทองยิ่ง 2537 : 35 – 36) เชื่อว่าความก้าวร้าวทางวาจาเกิดขึ้นได้เนื่องจากสาเหตุ 5 ประการ ดังนี้

1. ความไร้อำนาจหรือถูกข่มขู่ เมื่อบุคคลรู้สึกถูกข่มขู่หรือถูกโจมตีจากบุคคลอื่นและมีความรู้สึกที่ไม่มีอำนาจควบคุมสถานการณ์นั้น ๆ ได้ บุคคลก็อาจแสดงความก้าวร้าวออกมา

2. ความไม่กล้าแสดงออกในครั้งก่อน มีส่วนนำไปสู่ความก้าวร้าวได้ เนื่องจากบุคคลไม่กล้าแสดงออกนาน ๆ โดยปล่อยให้สิทธิและความรู้สึกของตนเองถูกล่วงละเมิด ทำให้ต้องเก็บสะสมความโกรธ ความเจ็บปวดไว้ เมื่อถึงจุดหนึ่งที่ทนไม่ได้ก็ยอมแสดงความก้าวร้าวออกมา และใช้พฤติกรรมก้าวร้าว เพื่อเป็นแนวทางป้องกันตัวเองที่จะกลายเป็นบุคคลไม่กล้าแสดงออก และเมื่อบุคคลไม่กล้าแสดงออกต่อผู้ที่มีอำนาจเหนือกว่า ทำให้ต้องเก็บกดความรู้สึกไม่พอใจเอาไว้ จากนั้นหาทางไประบายความก้าวร้าวกับบุคคลที่อ่อนแอกว่า

3. บุคคลก้าวร้าวอาจเนื่องจากได้รับประสบการณ์ทางอารมณ์ในอดีตที่ต้องแสดงความก้าวร้าว เพราะความพ่ายแพ้ตนเอง และประสบการณ์ในอดีตนี้ยังไม่ได้รับการแก้ไข เมื่อมีเหตุการณ์ในปัจจุบันที่คล้ายคลึงกับในอดีต บุคคลนั้นจึงมีแนวโน้มที่จะตอบสนองออกไปดังเช่นที่ได้เคยกระทำไปแล้ว

4. ความเชื่อเกี่ยวกับความก้าวร้าว คือบุคคลมีความเชื่อว่า การแสดงความก้าวร้าวเป็นวิธีการเดียวที่ใช้ได้ตอบบุคคลอื่น เพื่อให้ได้สิ่งที่ต้องการ

5. บุคคลได้รับการเสริมแรงทางบวกจากทางบ้านหรือชุมชน เมื่อแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว นอกจากนี้การที่บุคคลขาดการเรียนรู้ทักษะเพื่อแสดงออกอย่างเหมาะสม เมื่ออยู่ในสถานการณ์เฉพาะบางอย่าง อาจทำให้บุคคลแสดงความก้าวร้าวได้

โกลด์สไตน์ (Goldstein 1975 : 130, อ้างถึงใน เย็น ชิริพิพัฒน์ชัย 2541 : 16 – 17) ได้สรุปองค์ประกอบที่สำคัญเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวตามแนวคิดของนิวแมน (Newman) ดังนี้

1. อุปนิสัยของบุคคลที่มีความก้าวร้าวอยู่แล้ว มักขาดสติยั้งคิดที่จะควบคุมการกระทำของตนเอง ทำให้เป็นคนหุนหันพลันแล่น มีจริยธรรมต่ำ ไม่มีเป้าหมายที่แน่นอนในชีวิต ชอบอ้างเหตุผลและโทษผู้อื่นเสมอ เป็นคนที่เคยได้รับรางวัลเมื่อเคยแสดงออกถึงความก้าวร้าว

2. สิ่งแวดล้อมของบุคคลที่มีความก้าวร้าวเป็นสิ่งแวดล้อมที่อำนวยความสะดวกให้กระทำความก้าวร้าวอยู่เสมอ ๆ มีพ่อแม่หรือผู้ปกครองที่เป็นแม่แบบที่ก้าวร้าวแก่เด็ก

วรรณา ช่องคารากุล (2533 : 10 – 11) ได้ศึกษาสถานการณ์ที่มีอิทธิพลต่อความก้าวร้าว ซึ่งได้แก่

1. การถูกรุกรานทางวาจา จะทำให้บุคคลเกิดความกดดันภายในและโต้ตอบกลับด้วยความรุนแรง

2. การได้เห็นผู้อื่นแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวหรือคาดเดาว่าผู้อื่นจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว

3. สื่อมวลชน ทางวิทยุ โทรทัศน์ ภาพยนตร์ หนังสือพิมพ์ วารสาร ฯลฯ ซึ่งเสนอข่าวสารหรือตัวอย่างของความก้าวร้าว

สมทรัพย์ สุขอนันต์ (2546) ได้สรุปสาเหตุของการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ดังนี้

1. สาเหตุจากตัวเด็กเอง เนื่องจากวัยรุ่นเป็นหัวเลี้ยวหัวต่อที่สำคัญต่อชีวิตจึงมีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นทั้งทางร่างกาย จิตใจ และอารมณ์ เป็นต้นว่า วัยรุ่นเป็นวัยที่มีอารมณ์รุนแรงและผันผวนแปรเปลี่ยนได้ง่าย มีพัฒนาการทางเพศเกิดขึ้น ทำให้อยากรู้อยากเห็นและสนใจเรื่องเพศมากกว่าวัยเด็ก มีสรีระที่เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามอิทธิพลของฮอร์โมนทางเพศที่เริ่มปฏิบัติหน้าที่ ในวัยนี้ วัยรุ่นมีพัฒนาการทางสมองเท่าเทียมกับผู้ใหญ่ ทำให้คิดหาเหตุผลต่าง ๆ ได้ไม่แพ้ผู้ใหญ่ เป็นวัยที่กำลังแสวงหาเอกลักษณ์แห่งตนหรือกำลังค้นหาตนเองว่าตัวเองชอบอะไร มีความสามารถในเรื่องอะไร อยากรู้อะไร เป็นวัยที่ชอบเลียนแบบ อยากลอง ให้ความสำคัญต่อเพื่อนสูงมาก ยอมทำแทบจะทุกอย่างเพื่อให้เพื่อนยอมรับและนับตนเข้าเป็นสมาชิกของกลุ่ม เริ่มต่อต้านอำนาจผู้ใหญ่ เริ่มมีโลกของตนเอง ต้องการความเป็นส่วนตัวไม่ชอบให้ผู้ใหญ่เข้าไปสอดรู้สอดเห็นในเรื่องของเขามากนัก และด้วยเหตุที่เป็นหัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กกับความเป็นผู้ใหญ่นี้ทำให้วัยรุ่นมีความสับสนในตนเองด้วย ไม่แน่ใจว่าเมื่อใดควรจะทำตัวเป็นเด็ก เมื่อใดควรจะเป็นผู้ใหญ่ ทั้งนี้ความคาดหวังของบุคคลรอบข้างก็มีส่วนทำให้วัยรุ่นสับสนในบทบาทของเขามากขึ้น ด้วยภาวะต่าง ๆ ที่กล่าวมานี้ จึงทำให้วัยรุ่นเองมีความเสี่ยงต่อการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้เช่นกัน

2. สาเหตุจากสภาพครอบครัวที่ขาดความอบอุ่น ขาดความเข้าใจ สื่อสารกันไม่ได้ ไม่มีเวลาให้กับลูก ไม่รับฟังความคิดเห็นของลูก คาดหวังในตัวลูกมากเกินไป หรือปกป้องลูกมากเกินไป จนลูกไม่รู้จักแก้ปัญหาด้วยตนเอง บิดามารดาใช้เงินหรือวัตถุสิ่งของเป็นเครื่องมือในการแสดงความรักต่อลูกเพื่อชดเชยบางสิ่งบางอย่างที่ตนไม่สามารถให้ลูกได้ รวมไปถึงภาวะครอบครัวแตกแยก บิดามารดาขาดวุฒิภาวะ ดิฉันเสพติด ตกงาน มีการทะเลาะเบาะแว้งกันในครอบครัว ใช้กำลังและวาจาประทุษร้ายกันเป็นประจำ

3. สาเหตุจากอิทธิพลของเพื่อน วัยรุ่นให้ความสำคัญต่อเพื่อนสูงมาก มีการเลียนแบบพฤติกรรมระหว่างกัน ทำตามกัน บางครั้งตัววัยรุ่นเองไม่ได้เต็มใจที่จะกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ แต่จำเป็นต้องทำ เพราะเพื่อจะได้ไม่แปลกแยกจากกลุ่ม และเพื่อให้เพื่อนในกลุ่มยอมรับตน และจากการสำรวจความคิดเห็นของวัยรุ่นต่าง ๆ แทบจะไม่น่าเชื่อว่าอิทธิพลของเพื่อนจะมีมากถึงขนาดทำให้วัยรุ่นบางคนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมได้

4. สาเหตุจากอิทธิพลของสื่อ สื่อที่รุนแรงมีให้เห็นอยู่เป็นประจำ ไม่ว่าจะเป็นหนังสือ การ์ตูน หนังสือพิมพ์ โทรทัศน์ วิทยุ อินเทอร์เน็ต หรือเกมต่าง ๆ นอกจากนี้สื่อนำเสนอเรื่องราวของความก้าวร้าวให้เห็นอยู่มากมาย และวัยรุ่นก็สามารถบริโภคสื่อเหล่านี้ได้ตลอดเวลาเช่นกัน ไม่ว่าจะเป็นในบ้านหรือนอกบ้านของตน วัยรุ่นบางคนหมกมุ่นและใช้เวลาเพื่อการเล่นเกม หรือเพื่อการเล่นอินเทอร์เน็ตอย่างเอาเป็นเอาตาย ไม่หลับไม่นอน ไม่ทำการบ้าน ไม่ใส่ใจการเรียน แยกแยะไม่ได้ว่าอะไรควรอะไรไม่ควร ชินชาต่อความรุนแรงหรือมุ่งเอาชนะผู้อื่นเหมือนกับการได้ดูได้เห็นหรือได้เล่น ชิมชับเอาสิ่งเหล่านั้นมาปฏิบัติในชีวิตจริง นำมาซึ่งพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงต่าง ๆ

สรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดขึ้นส่วนใหญ่เกิดจากสาเหตุที่สำคัญ คือ จากตัวเด็กที่เกิดจากความคับข้องใจ ประสบการณ์ที่ได้พบเจอ การถูกข่มขู่รุกราน รวมถึงสภาพแวดล้อมในครอบครัว เพื่อนรอบข้างและสื่อต่าง ๆ ที่เป็นตัวแทนของความก้าวร้าว ซึ่งสิ่งเหล่านี้สามารถเป็นเหตุปัจจัยที่ทำให้เด็กเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้

ส่วนที่ 2 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

1. ความหมายของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาถือเป็นพฤติกรรมที่มีการแสดงออกที่รุนแรงกว่าปกติ ทำให้บุคคลได้รับบาดเจ็บเสียหายทางจิตใจ ทั้งที่ตั้งใจหรือไม่ตั้งใจให้ได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจก็ตาม ซึ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่สังคมมักจะตักเตือน ไม่ถึงกับขึ้นดำเนินคดี ทำให้บุคคลที่มี

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจายังมีการแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ให้เห็นทั่วไป จึงมีนักจิตวิทยาและบุคคลมากมายได้ให้ความหมาย ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไว้ดังนี้

สมพร สุทัศนีย์ (2530 : 3) ให้ความหมายของความก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้ผู้อื่นไม่พึงพอใจ หรือเจ็บปวดจิตใจ และเป็นพฤติกรรมที่มีการติดต่อสัมพันธ์กับผู้อื่นทั้งทางตรงและทางอ้อม ที่มีระดับความรุนแรงต่างกัน

ทิพย์วัลย์ สุทิน (2539 : 18) ให้ความหมายของความก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง การพูดการใช้วาจา ที่ทำให้บุคคลได้รับความเสียหายทางด้านจิตใจ เช่น การพูดดูหมิ่นให้ทะเลาะ พูดให้ได้รับความเสียหาย พูดจาเยาะเย้ยถากถาง ดูถูก ดูหมิ่น พูดเสียงดังขัดจังหวะ พูดนิทา พูดประชดประชัน คำช้อพ่อแม่ผู้อื่นเมื่อโต้เถียงกัน พูดคำหยาบเมื่อโต้เถียงกับผู้อื่น ตวาด ตะคอกผู้อื่น พูดขู่ ซึ่งแสดงความก้าวร้าว เช่น ฉันทจะตบ ฉันทจะหักแขน หรือจะดักทำร้าย

สุพัตรา พันธูร (2546 : 8) ให้ความหมายของความก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง การแสดงออกในรูปของคำพูด ซึ่งมีวัตถุประสงค์ในการมุ่งทำร้ายผู้อื่นให้ได้รับอันตราย บาดเจ็บหรือเสียหายทางด้านจิตใจ โดยเจตนา เพื่อขจัดความคับข้องใจ ความโกรธ ความเครียดและความรู้สึกไม่พอใจต่าง ๆ ที่มีต่อผู้อื่นหรือสิ่งรอบตัว

ศิริวรรณ ปุ่นคอน (2547 : 11) ให้ความหมายของความก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง การกระทำโดยการแสดงออกทางวาจา น้ำเสียงและท่าที ที่ทำให้ผู้อื่นกระทบกระเทือนใจ ได้แก่ การพูดจาหยาบคาย เกี่ยววราด การพูดจาดูถูก การพูดประชดประชัน คำ การพูดดูหมิ่น การพูดข่มขู่

แบนดورا (Bandura 1976, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 16) ให้ความหมายของความก้าวร้าวทางวาจา หมายถึง พฤติกรรมที่ทำให้บุคคลอื่นได้รับความเสียหายทางจิตใจ อาจทำได้โดยการดูถูก ดูหมิ่น ทำให้อับอายขายหน้า หรือการใช้อำนาจบังคับจิตใจ

สรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง หมายถึง การแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจา โดยการใช้คำพูด ถ้อยคำ น้ำเสียง และเนื้อหาในการสื่อออกมาถึงบุคคลในครอบครัวและบุคคลรอบข้างในชีวิตประจำวันของนักเรียน โดยวาจาที่สื่อออกมามีจุดมุ่งหมายเพื่อ ดูถูก ข่มขู่ ประชดประชัน เสียดสี เยาะเย้ย ถากถาง ประณาม เปรียบเทียบ ซึ่งอาจทำให้บุคคลที่ได้รับฟัง น้ำเสียง คำพูด เนื้อหาสาระที่แสดงออกมาทางวาจาเหล่านั้น มีความรู้สึก สะเทือนใจ น้อยใจ เสียใจ กลัว โกรธ กดดัน อับอาย หรือได้รับความเจ็บปวดทางจิตใจ

2. ลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

เบอร์โควิทซ์ (Berkowiz 1965 : 302, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 2) ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 2 ลักษณะ ได้แก่

1. พฤติกรรมก้าวร้าวที่เป็นเครื่องมือไปสู่เป้าหมาย (Instrumental Aggression) เป็นพฤติกรรมที่ไม่มีเจตนาร้าย แม้จะทำให้บุคคลเสียหาย (จิตใจ) บุคคลจะแสดงพฤติกรรมเพื่อผลบางอย่าง เช่น เพื่อระบายความคับข้องใจ เพื่อรางวัลหรือเพื่อเรียกร้องความสนใจ พฤติกรรมชนิดนี้จะเปลี่ยนไปตามสภาพการจัดสิ่งแวดล้อมของรางวัลและการลงโทษ

2. พฤติกรรมก้าวร้าวที่เกิดจากความโกรธ (Angry – Aggression หรือ hostility Aggression) เป็นพฤติกรรมที่ต้องการให้บุคคลได้รับอันตราย ตัวกำหนดพฤติกรรมก้าวร้าวชนิดนี้คือ การได้รับโทษในอดีต และการถูกทำลายศักดิ์ศรีในปัจจุบัน

บาซ (Bach 1970 : 279, อ้างถึงใน สุนีย์ ชีรวีรุฬห์ 2542 : 35) ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 2 ลักษณะด้วยกัน คือ

1. ลักษณะการก้าวร้าวที่แสดงความโกรธออกมา (Hostile type Aggression) เนื่องจากเกิดความคับข้องใจในการแก้ปัญหาและมีเจตนาที่จะทำให้ผู้อื่นได้รับอันตราย บาดเจ็บ หรือได้รับการหมิ่นประมาท

2. ลักษณะการแสดงออกถึงความต้องการที่แท้จริง (Impact type Aggression) เพื่อที่จะให้อีกฝ่ายหนึ่งได้รับการปรับปรุงพฤติกรรมของเขา แต่ทำให้มีผลกระทบกระเทือนต่อสัมพันธภาพที่เคยมีต่อกัน ทั้ง ๆ ที่วัตถุประสงค์จริง ๆ แล้วไม่ต้องการที่จะทำลายหรือทำร้ายผู้อื่น

อัลเบอร์ตี และ เอ็มมอนส์ (Alberti and Emmons 1978 : 21 – 24, อ้างถึงใน สุพัตรา พันธุวร 2546 : 9) ได้ แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 2 ลักษณะ คือ

1. พฤติกรรมก้าวร้าวโดยทั่ว ๆ ไป (General aggressiveness) หมายถึง ลักษณะที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่นในทุก ๆ สถานการณ์อันเนื่องมาจากบุคคลเหล่านี้มีความมั่นใจในตัวเองมากเกินไป จะพูดกับใครมักจะออกคำสั่งและพูดดูถูกความคิดของผู้อื่น ดังนั้น บุคคลเหล่านี้มักจะเกิดความขัดแย้งกับกลุ่มอยู่เสมอ จึงทำให้มีเพื่อนน้อยมาก และบุคคลเหล่านี้ต้องการความรักและการยอมรับจากผู้อื่นมาก แต่เขามักจะไม่รู้จะทำอย่างไร เพื่อที่จะมีพฤติกรรมที่เหมาะสมได้

2. พฤติกรรมก้าวร้าวตามสถานการณ์ (Situation aggressiveness) หมายถึง ลักษณะที่บุคคลแสดงความก้าวร้าวต่อผู้อื่นตามสถานการณ์ และต้องการปรับปรุงพฤติกรรมของตนเองใหม่ตามข้อเสนอแนะของบุคคลรอบข้าง

บัสส์ (Buss 1973 : 430 – 431) ได้อธิบายถึง ลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาว่าเป็นการทำร้ายซึ่งกันและกัน โดยใช้วิธีทำร้ายกันตรง ๆ และการใช้วิธีทำร้ายกันทางอ้อม ซึ่งบัสส์แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 2 มิติ ดังนี้

1. มิติของการก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงออกเป็นการกระทำ (active) ของการเผชิญหน้าโดยตรง (direct) คือ การพูดถากถาง ประชดประชัน เช่น การดุด่า พุดจาสบประมาทคนที่ตนเองไม่พอใจ ส่วนการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาทางอ้อม (indirect) คือ การพุดนินทาว่าร้าย ปลอ่ยข่าวลือ เช่น เมื่อไม่ชอบใครก็จะพุดจาวว่าร้ายอีกฝ่ายให้ผู้อื่นฟัง

2. มิติของการก้าวร้าวทางวาจาที่แสดงออกโดยไม่ยอมกระทำ (passive) ของการเผชิญหน้าโดยตรง (direct) คือ วางเฉยไม่ยอมพุด เช่น เมื่อไม่พอใจก็จะไม่ยอมพุดกับคนนั้น ส่วนการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาทางอ้อม (indirect) คือ เมื่อไม่พอใจใครก็ชักชวนคนอื่น ๆ ไม่ให้พุดด้วย

เอนกกุล กริแสง (2517 : 52 – 53) ได้แบ่งพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาออกเป็น 2 ลักษณะ ดังนี้

1. ความก้าวร้าวโดยตรง (Direct Aggression) หมายถึง การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อบุคคลหรือสิ่งที่เป็นเหตุให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งอาจจะทำได้โดยการพุดตี คำว่า ฯลฯ เด็กเล็ก ๆ และเด็กที่มาจากครอบครัวของชนชั้นต่ำจะแสดงอาการก้าวร้าวโดยตรงมากกว่าเด็กอื่น

2. ความก้าวร้าวทางอ้อม (Displaced Aggression) ในบางครั้งคนเราก็ไม่สามารถแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวโดยตรงได้ จึงต้องหันไปแสดงการก้าวร้าวทางอ้อมแทน เช่น ถูกแม่ดู ด่า พอกลับบ้านแม่ก็หันไปด่าสุนัข เป็นต้น บางทีก็โกรธคน ๆ หนึ่ง แต่ไม่กล้าว่าต่อหน้าจึงใช้วิธีนินทา ในบางครั้งก็แสดงออกโดยการมือคดตีต่อคนบางกลุ่ม หรือหันไปด่าว่ากับบุคคลหรือสิ่งของที่ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการเกิดความคับข้องใจเลย เราเรียกคนหรือสิ่งของที่ได้รับการกระทำโดยตนเองไม่รู้ไม่เห็นด้วยว่า แพะรับบาป (Scapegoat)

จากการศึกษาเกี่ยวกับลักษณะของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สรุปได้ว่า พฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาเป็นคุณสมบัติอย่างหนึ่งของแต่ละบุคคลที่มีอยู่ในตัว และจะแสดงการก้าวร้าวทางวาจาออกมาในลักษณะที่รุนแรงกว่าปกติ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองหรือปลดปล่อย ในความเครียดที่มีอยู่หรือความคับข้องใจที่เกิดขึ้น หรือความโกรธ ความรู้สึกที่ไม่ดีต่าง ๆ โดยการกระทำที่ก้าวร้าวนั้นจะทำให้เกิดผลเสียกระทบถึงสภาพจิตใจของบุคคลที่ได้รับ

3. แนวคิด ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าว

พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นการกระทำที่นักจิตวิทยาให้ความสนใจ จึงทำให้มีแนวคิดต่าง ๆ ออกไป เกิดเป็นทฤษฎีเกี่ยวกับความก้าวร้าวหลายทฤษฎี สามารถสรุปเป็นทฤษฎีใหญ่ ๆ ได้ดังนี้

ทฤษฎีความก้าวร้าวที่มาจากความคับข้องใจ (Frustration Aggression Theory) ทฤษฎีนี้มาจากแนวคิดของคอลลาร์ด และคณะ (Dollard et al. 1939, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 18 – 19, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 27) ได้ศึกษาพบว่า ความคับข้องใจก่อให้เกิดการกระตุ้นนำไปสู่ความก้าวร้าวในบางรูปแบบและบางระดับเสมอ ความคับข้องใจดังกล่าวนี้เกิดจากสภาพที่ขัดขวางมิให้บุคคลไปสู่เป้าหมายที่ต้องการ ความก้าวร้าวของบุคคลที่มีสาเหตุมาจากความคับข้องใจทั้งนี้เนื่องมาจากบุคคลไม่สามารถบรรลุเป้าหมายและการที่บุคคลมีความคับข้องใจสะสมอยู่ตลอดเวลาจะทำให้บุคคลนั้นเกิดความก้าวร้าวในที่สุด (คมคาย อนุจันทร์ 2538 : 24) ความคับข้องใจสามารถทำให้เกิดความก้าวร้าวแต่ความก้าวร้าวนี้ไม่จำเป็นต้องแสดงออกมาทางพฤติกรรมภายนอก บ่อยครั้งที่ถูกเก็บไว้ เมื่อรู้สึกไม่แน่ใจว่าหากแสดงความก้าวร้าวอาจจะถูกลงโทษได้ (Goldstein 1975, อ้างถึงใน สุมิตรา นิธิสินประเสริฐ 2540 : 25) ความคับข้องใจที่เกิดขึ้น มาจากเหตุผลที่สมควรหรือเหตุผลที่ยอมรับได้ ก่อให้เกิดความก้าวร่วมน้อยกว่าความคับข้องใจจากต้นตอที่ไม่สมควร (จรุงกุล บุรพวงษ์ 2533 : 331, อ้างถึงใน สุมิตรา นิธิสินประเสริฐ 2540 : 25) จากทฤษฎีนี้สังคมและสิ่งแวดล้อมเป็นสิ่งที่อาจสร้างความคับข้องใจและความก้าวร้าวรวมทั้งพฤติกรรมที่ผิดปกติได้ ยิ่งบีบบังคับมากเท่าใดความคับข้องใจก็ยิ่งมากเท่านั้น หากไม่ได้รับการแก้ไขบุคคลที่อยู่ภายใต้สังคมและสิ่งแวดล้อมดังกล่าวก็จะมีจิตใจก้าวร้าวและมีพฤติกรรมไม่ปกติ (นพมาศ ชีรเวทิน 2534 : 106 – 108)

ทฤษฎีสิ่งกระตุ้นความก้าวร้าว (Aggressive Cues Theory) แนวคิดนี้มาจาก เบอร์กอวิทซ์ (Berkowitz 1964 : 137 – 142, อ้างถึงใน ผ่องพรรณ แววิเศษ 2534 : 7) ได้ศึกษาพบว่า ความก้าวร้าวเกิดจากความคับข้องใจ แต่จะแสดงความก้าวร้าวออกมามากหรือน้อยหรือไม่แสดงออกเลยนั้น ขึ้นอยู่กับสถานการณ์ที่มากระตุ้นทำให้เกิดความก้าวร้าว กล่าวคือลักษณะภายในของบุคคลกับเหตุการณ์กระตุ้นจะต้องสัมพันธ์กัน นั่นคือถ้าบุคคลเกิดความคับข้องใจน้อย แต่มีเหตุการณ์กระตุ้นมากก็เกิดความก้าวร้าวได้ หรือถ้าบุคคลเกิดความคับข้องใจมาก แต่มีเหตุการณ์กระตุ้นน้อยก็ไม่เกิดความก้าวร้าว ดังจะเห็นได้ว่าความโกรธที่เกิดขึ้น เป็นผลมาจากความคับข้องใจซึ่งความโกรธเป็นความพร้อมที่จะแสดงความก้าวร้าว แต่ความก้าวร้าวจะไม่เกิดถ้าไม่มีเหตุการณ์มากระตุ้น ดังนั้นการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ต้องพิจารณาจากเรื่องราวเหตุการณ์ที่ได้พบเจอด้วย (Berkowitz 1962 : 35,

อ้างอิงใน สมพร สุทัศน์ย์ 2530 : 19) นอกจากนี้ เบร์โควิทซ์ และ เลโอนาร์ด (Berkowitz and Leonard 1983 : 1135 – 1144, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 28) ได้ศึกษาและยืนยันผลงานวิจัยว่า ความคับข้องใจเกิดจากเหตุการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ (aversive occurrence) เช่น การลงโทษ ฉะนั้น วิธีแก้ไขก็คือ การหลีกเลี่ยงเหตุการณ์ที่จะกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว

กรูเซค และ ลิทตัน (Grusec and Lytton 1988 : 308, อ้างถึงใน พัทธินทร แก้วพาคี 2544 :14) ได้กล่าวเกี่ยวกับทฤษฎีสิ่งกระตุ้นความก้าวร้าว ดังนี้ การย้ายและการระบายอารมณ์เป็นวิธีทางลดความคับข้องใจได้ กล่าวคือ เมื่อมีความก้าวร้าวแต่ไม่สามารถจะแสดงต่อสิ่งที่ป็นสาเหตุความคับข้องใจ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการกลัวการถูกลงโทษ ดังนั้นการแสดงออกซึ่งความก้าวร้าวก็จะเป็นเป้าหมายในสิ่งที่คล้ายคลึงกับสาเหตุ เช่น นักเรียนถูกครูดุ กลับมาจากโรงเรียนก็ด่าว่าน้องหรือด่าว่าสัตว์เลี้ยง เพื่อระบายความคับข้องใจออกไป ซึ่งเราจะเห็นได้ว่าการย้ายที่และการระบายอารมณ์จะสัมพันธ์กับสาเหตุหรือสถานการณ์ที่เป็นตัวกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าว

ทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคม

แบนดูรา (Bandura 1976, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ย์ 2530 : 18) ได้อธิบายความก้าวร้าวในทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคม 3 ลักษณะ คือ

1. การเกิดความก้าวร้าว (Origin of Aggression)
2. ตัวกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว (Instigator of Aggression)
3. การเสริมแรงที่ทำให้ความก้าวร้าวคงอยู่ (Reinforcement of Aggression)

1. การเกิดความก้าวร้าว หมายถึง พฤติกรรมก้าวร้าวได้มาอย่างไรได้มาในรูปแบบใด ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมเชื่อว่า พฤติกรรมก้าวร้าวเกิดจากการเรียนรู้ 2 ลักษณะ คือ

1.1 การสังเกต เป็นการเรียนรู้จากตัวอย่าง โดยการสังเกตพฤติกรรมของผู้อื่นเรียกว่า การสังเกตตัวแบบ การสังเกตแบบนี้ผู้สังเกตจะเรียนรู้กลวิธีในการแสดงพฤติกรรมในเวลาต่อมา นอกเหนือจากพฤติกรรมของตัวแบบแล้ว แบนดูราเชื่อว่าการเรียนรู้จากการสังเกตต้องรวมตัวแปรกระบวนการทางปัญญาด้วย การสังเกตจึงสอนให้บุคคลคำนึงผลกระทบที่เกิดขึ้น เช่น การสังเกตแบบที่ได้รับการเสริมแรงทางสังคม (Vicarious Reinforcement) กระบวนการทางปัญญาจะทำให้บุคคลคาดหวังผลกระทบที่จะได้รับถ้าตนแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นบ้าง ความคาดหวังจึงเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมที่สำคัญการสังเกตประกอบด้วยสิ่งต่อไปนี้คือ

1.1.1 การสังเกตลักษณะที่สำคัญของพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดง บุคคลจะเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าเขาสนใจลักษณะสำคัญของพฤติกรรมที่ตัวแบบแสดง การสนใจหรือเอาใจใส่ย่อมเกิดความเด่นของตัวแบบ ความแจ่มชัดของพฤติกรรม รวมทั้งลักษณะเฉพาะตัวของผู้สังเกตด้วย เช่น ความสามารถในการรับสัมผัสและการรับรู้ ตลอดจนประสบการณ์การได้รับแรงเสริม

1.1.2 การจดจำ การจดจำที่ได้จากการสังเกตตัวแบบจะทำให้ตัวแบบนั้นมีอิทธิพลต่อผู้สังเกต การจดจำจะเกิดขึ้นในลักษณะของสัญลักษณ์ เช่น จิตภาพ คำพูดหรือสัญลักษณ์อย่างอื่น วิธีการหนึ่งที่จะช่วยในการจดจำ คือ การฝึกหรือการทบทวนทางปัญญา

1.2 การเรียนรู้จากประสบการณ์ตรง ได้แก่ การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้รางวัลเสริมแรง หรือการลงโทษ พฤติกรรมก้าวร้าวนั้นจะเกิดขึ้นอีกในโอกาสต่อไป โดยนัยนี้พฤติกรรมก้าวร้าวจะเกิดในลักษณะพฤติกรรมที่ต้องกระทำเองจึงจะได้รับเสริมหรือแรงจูงใจ

2. ตัวกระตุ้นให้เกิดความก้าวร้าว ได้แก่ ประสบการณ์การเรียนรู้ซึ่งมีดังต่อไปนี้

2.1 อิทธิพลของตัวแบบ ตัวแบบมีอิทธิพลที่ทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ไม่ว่าจะเป็นสถานการณ์จริงหรือสถานการณ์ทดลอง จากการทดลองของแบนดูรา (Bandura 1973, อ้างถึงใน สุธีรา จำเริญม 2534 : 65) ที่พบว่า กลุ่มตัวอย่างที่สังเกตตัวแบบที่ก้าวร้าว โดยเฉพาะตัวแบบที่ได้รับการเสริมแรงจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงกว่ากลุ่มตัวอย่างที่สังเกตตัวแบบไม่ก้าวร้าว

2.2 สิ่งเร้าไม่พึงประสงค์ ได้แก่ การต่อสู้ การทำร้ายร่างกาย การดูถูกเหยียดหยามหรือการถอดถอนเสริมแรง สิ่งเหล่านี้ทำให้เกิดความคับข้องใจ หรือความโกรธซึ่งจะทำให้เกิดพฤติกรรมในรูปต่าง ๆ รวมถึงพฤติกรรมก้าวร้าว

2.3 สิ่งจูงใจส่วนใหญ่ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคล เกิดจากการคาดหวังผลทางบวก ฉะนั้นตัวกระตุ้นคือแรงเสริมที่บุคคลคาดหวัง มากกว่าการกระทำให้ผู้อื่นเจ็บปวด

2.4 การควบคุมด้วยการสอน บุคคลจะถูกฝึกให้เชื่อฟังกฎและระเบียบต่าง ๆ ผู้ฝึกจะให้รางวัลแก่การไม่เชื่อฟัง วิธีการลงโทษที่รุนแรงย่อมทำให้บุคคลเกิดความก้าวร้าวได้ เพราะทำให้บุคคลคับข้องใจและเห็นตัวแบบที่ก้าวร้าวด้วย เพาเวอร์ (Power 1972, อ้างถึงใน สุธีรา จำเริญม 2534 : 48) พบว่า การเห็นคนอื่นลงโทษทำให้บุคคลเพิ่มความก้าวร้าว

2.5 การควบคุมด้วยสิ่งที่เป็นมายา เป็นสิ่งเร้าภายนอกที่เกิดจากความเชื่อถือที่ผิด บางครั้งความเชื่อที่ผิดทำให้บุคคลก้าวร้าวได้

3. สิ่งที่ทำให้ความก้าวร้าวคงอยู่ ได้แก่ แรงเสริม แบบดुरา แบ่งแรงเสริมออกเป็น 3 ชนิด คือ

3.1 แรงเสริมภายนอกเมื่อบุคคลแสดงความก้าวร้าว แล้วได้รับแรงเสริมพฤติกรรม ก้าวร้าว นั้นจะคงอยู่

3.2 แรงเสริมที่ได้รับจากการสังเกต บุคคลจะสังเกตและเลียนแบบพฤติกรรมก้าวร้าว ของตัวแบบที่ได้รับรางวัลมากกว่าตัวแบบที่ไม่ได้รับรางวัล ฉะนั้นตัวแบบก้าวร้าวที่ได้รับรางวัล จะเป็นตัวแบบที่มีประสิทธิภาพ แรงเสริมที่ได้จากการสังเกตจะทำหน้าที่ให้ข้อมูลและแรงจูงใจให้ บุคคลแสดงความก้าวร้าว

3.3 แรงเสริมที่เกิดจากตนเอง ได้แก่ การลดค่าหรือศักดิ์ศรีของผู้อื่น เช่น การพูด นินทา หรือตำหนิผู้อื่น จะทำให้ตนเองรู้สึกมีค่ามากขึ้น รู้สึกพึงพอใจและได้ระบายความคับข้องใจ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

อาเซอร์ และ เวสแมน (Archer and Westeman 1981 : 31 – 36, อ้างถึงใน สุนีย์ ชีรวีรุฬห์ 2542 : 41) สังเกตพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กอายุ 6 ปี และ 11 ปี ติดต่อกันเป็นเวลาหลายสัปดาห์ พบว่า เด็กผู้หญิงอายุ 11 ปี มีความก้าวร้าวทางวาจามากกว่าเด็กผู้หญิงอายุ 6 ปี

เอทเซล (Oetzel 1962, อ้างถึงใน จามร สุนทรกิจ 2544 : 40) ได้ศึกษากลุ่มตัวอย่างจำนวนมากในระยะก่อนเข้าเรียนถึงระยะวัยผู้ใหญ่ ด้วยการสังเกต การประมาณค่า กลวิธีระบายความในใจ และแบบสำรวจการรายงานตนเอง พบว่า เด็กหญิง จะแสดงความก้าวร้าวในรูปของคำพูดสูงกว่าเพศ ชาย

คินนีย์ , สมิทซ์ และ ดอนเซลล่า (Kinney , Smith and Donzellla 2001 : Abstract, อ้างถึง ใน สุพัตรา พันธุวร 2546 : 53) ได้ศึกษาผลของเพศ ลักษณะความเป็นชายความเป็นหญิง ความแตกต่างระหว่างตน และการตระหนักในตนเองที่มีต่อความโกรธและความก้าวร้าวทางวาจา ของ นักศึกษาในมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา จำนวน 445 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือ มาตรการ แสดงความโกรธของสปีลเบิร์กเกอร์ (Spielberger's Anger Expression Scale) แบบสำรวจลักษณะ ความเป็นชาย ความเป็นหญิงของเบ็ม (Bem's Gender Inventory) มาตรการวัดความมีสติรู้ตัวของ ฟีนิกสไตน์และคณะ (Fenigstein et al's Self – Consciousness Scale) และมาตรการวัดความก้าวร้าวทาง

วาจาของอินเฟ้นท์และวิกเลีย (Infant and Wigley's Verbal Aggression Scale) ผลการวิจัยพบว่า ลักษณะความเป็นชาย ความต้องการที่จะแสดงความเป็นชาย และการตระหนักในตนเองด้าน ภาระสามารถอธิบายแนวโน้มในการแสดงความโกรธภายใน (Anger - In) ส่วนเพศ ลักษณะ ความเป็นชายและการตระหนักในตนเองด้านภาระสามารถอธิบายแนวโน้มในการแสดงความ โกรธภายนอก (Anger - Out) นอกจากนี้เพศ ลักษณะความเป็นหญิงและการตระหนักในตนเองด้าน ส่วนตัว สามารถอธิบายความก้าวร้าวทางวาจาได้

อาคม จันทรสุนทร (2519 : 136) ได้สำรวจพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กผู้ชายและ เด็กผู้หญิงระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย จากโรงเรียนต่าง ๆ จำนวน 2,145 คน ครู 139 คน พบว่า เด็กผู้หญิงมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่าเด็กผู้ชาย และยังพบอีกว่ามีพฤติกรรมก้าวร้าวทาง วาจาต่อครูมากกว่าเด็กผู้ชายด้วย

ธีรารัง ทศานุชลี และคณะ (2528 : 9 - 15) ได้ศึกษาความก้าวร้าวของเด็กวัยเรียนว่ามี มากน้อยเพียงใด และเพื่อหาแนวทางในการพัฒนาเด็กในทางที่ถูกต้องและเหมาะสม เครื่องมือที่ใช้ ในการศึกษาเป็นแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและดัดแปลงให้เข้ากับระดับของความก้าวร้าว (Violence Scale) กลุ่มตัวอย่างประกอบด้วย นักเรียนชาย หญิง จำนวน 687 คน ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 1 ถึงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนขนาดใหญ่ 3 แห่งในเขตกรุงเทพมหานคร และจังหวัดนครปฐม ผลการศึกษาพบว่า กลุ่มตัวอย่างที่ดำเนินการศึกษานั้นมีระดับความก้าวร้าว มากที่สุด ร้อยละ 3.90 ขนาดมากร้อยละ 12.00 ซึ่งรวมกันแล้วเท่ากับร้อยละ 15.90 การที่กลุ่ม ตัวอย่างได้คะแนนในระดับมากที่สุดและมากนั้น หมายความว่ากลุ่มตัวอย่างมีพฤติกรรมแสดงออก ที่ก้าวร้าวรุนแรง คณะผู้ศึกษาดังกล่าวมีความเห็นว่าจะมีการดำเนินการให้บริการสุขภาพแก่เด็ก วัยเรียนอย่างแท้จริง

ส่วนที่ 3 แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวกับการถูกลงโทษ

1. ความหมายของการถูกลงโทษ

บูทซิน (Bootzin 1975, อ้างถึงใน อาภา จันทรสกุล และอัญชัญ เกียรติบุตร 2530 : 42) ให้ ความหมายของการลงโทษ หมายถึง การให้สิ่งเร้าใด ๆ แก่บุคคลหลังจากที่บุคคลแสดงพฤติกรรม แล้วทำให้ความถี่ของพฤติกรรมที่บุคคลแสดงอยู่ลดลง

คูเปอร์ และคณะ (Cooper et al. 1987, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2543 : 40) ให้ ความหมายของการลงโทษ หมายถึง การให้ผลกรรมหลังจากการแสดงพฤติกรรม ทำให้พฤติกรรม

นั้นลดลงหรือยุติลง ซึ่งผลกระทบที่เกิดขึ้นนั้นไม่จำเป็นที่จะต้องเป็นสิ่งที่ไม่พึงพอใจ หากแต่จะเป็นอะไรก็ได้ที่ตามหลังพฤติกรรมนั้นแล้วทำให้พฤติกรรมนั้นลดลงหรือยุติลง

สิทธิโชค วรานุสันติกุล (2531 : 66 – 67) ให้ความหมายของการลงโทษ หมายถึง การให้สิ่งที่น่าหลีกเลี่ยงแก่บุคคล อาทิ การดู คำ ตักเตือน เฉยเมย การตี ฯลฯ หรือการถอดถอนสิ่งที่บุคคลชอบออกไป เช่น การปรับเงิน การตัดเงินเดือน การเสียดสิทธิ์บางอย่างที่เคยมี เป็นต้น ทั้งสองประการนี้ช่วยลดความถี่ของพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมซึ่งเกิดขึ้นก่อนการลงโทษได้

วงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546 : 20) ให้ความหมายของการลงโทษ หมายถึง การกระทำในสิ่งที่ไม่พึงปรารถนาหรือควั่นสิ่งที่พึงปรารถนาของบุคคลภายหลังที่บุคคลนั้นได้แสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ เพื่อเป็นการลดหรือหยุดพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์นั้น

ศิริวรรณ ปุ่นคอน (2547 : 30) ให้ความหมายของการลงโทษ หมายถึง การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่งเพื่อยับยั้งหรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ วิธีการลงโทษ อาทิ ดู คำ ว่ากล่าว ตักเตือน เป็นต้น

สรุปได้ว่า การลงโทษ หมายถึง การกระทำสิ่งใดสิ่งหนึ่ง เพื่อเป็นการระงับยับยั้ง หรือเป็นการเปลี่ยนแปลงในพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุคคลนั้นให้หยุดลง ภายหลังจากที่ได้แสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา ซึ่งการลงโทษในที่นี้เป็นการลงโทษด้วยวาจา เช่น การดู คำ ว่ากล่าว ตักเตือน หรือทำเฉยเมย

การลงโทษเด็กนับเป็นวิธีการปรับพฤติกรรมที่บิดามารดามักใช้อย่างจงใจ ใช่มาก และใช้บ่อยกว่าการให้รางวัล ถึงแม้ว่าการลงโทษทางวาจาจะก่อให้เกิดความเจ็บปวดจิตใจ แต่ดูเหมือนว่าจะเป็นลักษณะของชีวิตประจำวันที่แทบทุกครอบครัวมักใช้ปฏิบัติเมื่อลูกหลานของตนมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม (Bryan and Freed 1982, อ้างถึงใน สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต 2543 : 218) กรรณิการ์ ภูประเสริฐ และคณะ (2527, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 20) กล่าวถึงจุดมุ่งหมายของการลงโทษ สรุปได้ดังนี้

1. การลงโทษเป็นการยุติพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม แล้วแนะนำให้ผู้ถูกลงโทษประพฤติตัวเสียใหม่ในด้านที่จะไม่ถูกลงโทษอีก
2. เพื่อเป็นสัญญาณแก่การตอบสนอง เช่น กาพูดขู่ขวัญ เพื่อให้กลัวถูกลงโทษ หรือพวกสัญญาณธรรมชาติต่าง ๆ ซึ่งสัญญาณเหล่านี้จะทำให้เด็กกลัว ไม่กล้าประพฤติฝ่าฝืน
3. การลงโทษเป็นการสั่งสอนให้หลานจำ เพื่อให้เกิดการระมัดระวังตัวที่จะไม่กระทำเช่นนั้นอีก

จะเห็นได้ว่าการลงโทษเป็นวิธีการหนึ่งที่จะแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสม และให้เด็กได้เรียนรู้พฤติกรรมที่เหมาะสม สามารถควบคุมตัวเองให้มีความประพฤติที่สังคมยอมรับได้โดยไม่ต้องอาศัยการถูกควบคุมของผู้ใหญ่ในเวลาต่อมา

นอกจากนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน (2524 : 130) ได้กล่าวถึงลักษณะของการลงโทษทางวาจาหรือการลงโทษทางจิต ว่าเป็นการแสดงความไม่พอใจ เสียใจ และผิดหวังที่เด็กทำผิด มีการใช้วาจาทักทายตักเตือน เพิกเฉยไม่สนใจเด็กเป็นช่วงขณะ นอกจากนี้อาจตัดสิทธิ์บางประการที่เด็กเคยได้รับ เช่น ค่าขนม ของขวัญวันเกิด หรืออื่น ๆ ในบางครั้งอาจกล่าวเป็นเชิงขู่ว่าจะมีการพรากเด็กไปจากตนเสีย การลงโทษเช่นนี้มักประกอบไปด้วยการว่ากล่าวอบรมสั่งสอนซึ่งเป็นการอธิบายชี้แจงให้เด็กเห็นถึงความเหมาะสมของพฤติกรรม ซึ่งสอดคล้องกับ สุภาพรณ โคตรจรัส (2527, อ้างถึงใน ลัดดา ปฏิวะรรณกิจ 2533 : 15) ได้กล่าวถึงการลงโทษทางวาจาว่าเป็นการแสดงความไม่พอใจ เสียใจ และผิดหวังที่เด็กทำผิด มีการใช้วาจาทักทายตักเตือน เพิกเฉยไม่สนใจ ไปช่วงขณะ นอกจากนี้อาจตัดสิทธิ์บางประการของเด็กที่เคยได้รับ เช่น ค่าขนม ของขวัญวันเกิด หรืออื่น ๆ ในบางครั้งอาจกล่าวเป็นเชิงขู่ว่าจะมีการพรากเด็กไปจากตนเสีย

ฉะนั้นการลงโทษเป็นวิธีที่มีลักษณะที่มีความเหมาะสมที่แตกต่างกันในการนำไปใช้ ซึ่งการลงโทษทางวาจานับเป็นวิธีที่บิดามารดาโดยส่วนใหญ่นิยมใช้ในการอบรมเลี้ยงดูบุตร แสดงให้เห็นว่าบิดามารดามักใช้การลงโทษทางวาจาเป็นวิธีในการแก้พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุตร

2. การอบรมเลี้ยงดูโดยการลงโทษที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว

การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยสำคัญเสมือนเบ้าหลอมให้คนมีลักษณะแตกต่างกัน เด็กจะค่อย ๆ ซึมซับสิ่งที่เขาได้เห็น ได้ยินจากครอบครัวมาผสมผสานกับความคิด ความเข้าใจของตนเองปรับเปลี่ยนมาเป็นแนวทางมีการคิด การปฏิบัติ การแสดงออก ตอบสนองต่อสิ่งเร้า และสถานการณ์เป็นแบบแผนเฉพาะตน หลักในการอบรมเลี้ยงดู มีหลักกว้าง ๆ คือ “ ถ้าเราอยากให้ลูกของเราเป็นอย่างไร เราจงปฏิบัติต่อลูกของเราเช่นนั้น พ่อ แม่ ต้องเป็นตัวอย่างที่ดีให้แก่ลูก ” พ่อ แม่ ไม่ควรอย่างยิ่งที่จะสอนให้ลูกทำตามเท่านั้น แต่ไม่ทำให้ดู ที่เรียกว่า “ Do as I say , not as I do ” คนที่มีบุคลิกภาพอ่อนโยน เขาก็เคยได้รับการปฏิบัติที่อ่อนโยนจากพ่อแม่ เช่นเดียวกัน คนที่หยาบคายก้าวร้าว กระด้างเขาก็ได้รับการปฏิบัติที่ก้าวร้าวแบบนั้น เช่นเดียวกัน (วราภรณ์ ตระกูลสฤษฎี 2545 : 30)

หลักการในการอบรมเลี้ยงดู

การเลี้ยงดูบุตรให้เจริญเติบโตขึ้นเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสมนั้นบิดาและมารดาเป็นบุคคลที่สำคัญอันดับแรกในการสร้างพฤติกรรมของบุตรโดยผ่านหลักการอบรมเลี้ยงดู ซึ่ง วราภรณ์ ตระกูลสฤษฎี (2545 : 32) ได้กล่าวถึงหลักในการอบรมเลี้ยงดูบุตรสามารถสรุปได้ดังนี้

1. ให้ความรัก ความอบอุ่น ความรักเป็นสิ่งที่พ่อแม่ไม่ต้องซื้อหา ไม่มีต้นทุน หากแต่มีกำไรอเนกแก่ลูกของเรา เพียงแต่พ่อแม่ปฏิบัติตัวเพื่อให้ลูกรับรู้ถึงความรักที่พ่อแม่มีต่อลูก ซึ่งทำได้หลายวิธี เช่น โดยการพูด การบอกเด็ก บอกให้เขารู้ว่า “พ่อแม่รักลูกนะ” การสนใจกิจกรรม/เรื่องราวเกี่ยวกับลูก เช่น ตั้งใจฟังเรื่องที่ลูกเล่าให้ฟัง ถามถึงความเป็นอยู่ของลูก เพราะการพูดเช่นนี้เด็กจะรู้สึกมีคุณค่า มีความมั่นใจในตนเองและบุคคลรอบ ๆ ตัวเด็ก เด็กจะรู้จักรับความรักและรู้จักให้ความรักคนอื่นเด็กจะรู้สึกอบอุ่นและรู้สึกดีกับตนเอง

2. เป็นตัวอย่างที่ดี พ่อแม่อยากให้ลูกเป็นอย่างไร พ่อแม่ต้องทำอย่างนั้นต่อลูก ให้เห็นเป็นตัวอย่าง เช่น ถ้าอยากให้พูดสุภาพอ่อนหวาน พ่อแม่ก็ต้องพูดสุภาพอ่อนหวานแก่เขาเช่นเดียวกัน การทำให้ลูกเป็นตัวอย่างจะดีกว่าการสอนแต่เพียงคำพูด ซึ่งเด็กจะเรียนรู้ จดจำ และทำตามได้ดีกว่า

3. การลงโทษที่เหมาะสม การลงโทษเป็นการแก้ไขพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ การลงโทษควรมีเหตุผลสมควรแก่การลงโทษ ไม่ควรลงโทษเด็กด้วยอารมณ์ การลงโทษ ควรลงโทษทันทีที่เด็กทำความผิด ไม่ใช่ชู้ว่า “รอให้พ่อกลับมาก่อนเถอะ” หรือ “อย่าให้ โมโหมากกว่านี้นะ” คำพูดเช่นนี้ ส่งผลให้เด็กไม่เข้าใจว่าทำไมเขาจึงถูกลงโทษ และไม่สามารถเข้าใจเชื่อมโยงไปถึงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กกับการลงโทษได้

รูปแบบของบิดามารดาในการอบรมเลี้ยงดูที่ส่งผลต่อพฤติกรรมวัยรุ่น

การอบรมเลี้ยงดูเป็นสิ่งสำคัญประการแรกที่จะส่งผลให้บุคคลมีพฤติกรรมที่พึงประสงค์หรือไม่พึงประสงค์ เพราะจะมีความสัมพันธ์กับกระบวนการสร้างความคิด ความเข้าใจและก่อเป็นพฤติกรรมเฉพาะตัวของบุคคลนั้น ซึ่ง วราภรณ์ ตระกูลสฤษฎี (2545 : 35) สรุปไว้ดังนี้

รูปแบบที่ 1 : ประเภทไม่ต้องการลูก

บิดามารดาแบบนี้จะไม่รักลูกเกลียดลูก เนื่องจากมีความคิดความเชื่อบางอย่างฝังใจหรืออาจเกิดเนื่องจากการไม่พร้อมจะมีลูก หรือคิดและรู้สึกว่าการมีลูกแล้วทำให้พ่อแม่ต้องลำบากมาก

ยิ่งขึ้น หรือในขณะที่แม่ตั้งครรภ์มีอาการไม่สบายมาก ทำงานไม่ได้ ทำให้รู้สึกทุกข์ทรมานและเกิดความคิดและความรู้สึกว่าคุณคนนี้นำความทุกข์มาให้ ความคิดความรู้สึกดังกล่าวอาจจะเกิดระหว่างตั้งครรภ์หรือภายหลังคลอดแล้วก็ได้ พ่อแม่บางคนก็อาจคิดและรู้สึกว่าเป็นเพราะลูกคนนี้ทำให้ตนเอง ทำให้ครอบครัวลำบาก ส่งผลทำให้พ่อแม่เกลียดลูกโทษลูก

บิดามารดาแบบนี้จะเลี้ยงลูก ปฏิบัติต่อลูกด้วยความรุนแรง ทั้งวาจา สีหน้า ท่าทาง และพฤติกรรมไม่สนใจลูก ทำให้ลูกขาดความรักความอบอุ่น ส่งผลให้เด็กเติบโตเป็นเด็กที่มีความกระด้าง ก้าวร้าว ชอบทะเลาะวิวาท หงุดหงิด ฉุนเฉียวง่าย มีลักษณะต่อต้านสังคม หรือบางคนอาจมีความรู้สึกซึมเศร้า ขาดความมั่นใจ ขาดความภาคภูมิใจในตนเอง มีปมด้อย ก่อให้เกิดปัญหาสุขภาพจิต

รูปแบบที่ 2 : ประเภทตามใจมากเกินไปไม่มีขอบเขต

บิดามารดาประเภทนี้มักจะตามใจลูกทุกอย่างที่ขอ โดยเฉพาะวัตถุ ลูกจะได้ทุกอย่างตามที่ต้องการเท่าที่พ่อแม่เพียงจะแสวงหามาให้ได้และพ่อแม่ประเภทนี้อาจไม่มีเวลาในการดูแลอบรมสั่งสอน หรืออาจจะอบรมลูกอย่างไม่ถูกต้อง ส่งผลให้เด็กไม่รู้ว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด สิ่งใดควรและสิ่งใดไม่ควร เนื่องจากพ่อแม่ปล่อยลูก ตามใจลูกทุกอย่าง

การเลี้ยงดูแบบนี้ จะเป็นผลเสียเมื่อลูกเข้าสู่สังคมนอกบ้านจะมีปัญหาอยู่ร่วมกับผู้อื่นได้ยาก เกิดปัญหาในการปรับตัว เพราะเอาแต่ใจตนเอง ขาดความอดทนไม่รู้จักกาลเทศะ ไม่รู้สิ่งใดควรสิ่งใดไม่ควร ส่งผลให้มีสัมพันธภาพที่ไม่ราบรื่นกับผู้อื่น อันจะนำไปสู่สาเหตุของการเกิดปัญหาอื่นมากมาย เช่น ปัญหาในการอยู่ร่วมกับผู้อื่น มีความก้าวร้าวรุนแรง สุขภาพจิตเสียหรือสุขภาพจิตเสื่อม

รูปแบบที่ 3 : ประเภทเจ้าระเบียบ เข้มงวด

บิดามารดาแบบประเภทนี้จะเป็นคนเก่ง มีระเบียบแบบแผนและมีวินัยสูงมากต้องการให้ทุกอย่างเรียบร้อยถูกต้องเหมาะสมทุกอย่าง ไม่รู้จักผ่อนปรน ชอบชี้แจงบังคับกำกับดูแลอยู่เสมอ ๆ หากว่าลูกทำไม่ได้พ่อแม่ก็จะรู้สึกโกรธ ไม่พอใจและตำหนิเด็กรุนแรง และคอยจุกจิกจู้จี้กับลูกแม้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

การเลี้ยงดูแบบนี้ ทำให้เด็กพัฒนาไปเป็นเด็กที่มีแต่ “ความผิหว้าง และมีปมด้อยในตนเอง” เนื่องจากถูกดำเนินติเตียนอยู่เสมอ ทำให้รู้สึกตลอดเวลาว่า ตนเองไม่มีอะไรดี ไม่มี

ความสามารถ เพราะทำอะไรไม่เคยถูกใจพ่อแม่เลย เติบโตขึ้นจะเป็นผู้ใหญ่ที่ซึมเศร้าหงอยเหงา ขาดความมั่นใจ และความภาคภูมิใจตนเอง ไม่เห็นคุณค่าของตนเอง

ฉะนั้นการอบรมเลี้ยงดูและทัศนคติของบิดามารดา เป็นสิ่งสำคัญต่อการพัฒนาการของลูกมาก การที่เด็กจะเติบโตขึ้นมา มีพฤติกรรมลักษณะอย่างใดนั้น การอบรมเลี้ยงดูเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสำคัญมาก ถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูอย่างถูกต้องเหมาะสม จะส่งผลให้เขามีพฤติกรรมที่ดี มีการปรับตัวต่อปัญหาต่าง ๆ ได้อย่างเหมาะสม แต่ในทางกลับกันถ้าเด็กได้รับการเลี้ยงดูไม่ถูกต้องเหมาะสม ทำให้เด็กมีพัฒนาการทางพฤติกรรมที่ไม่ดี ก็จะเป็นปัญหาต่อการปรับตัวและส่งผลให้เกิดปัญหาทางสุขภาพจิตได้ง่าย

การอบรมเลี้ยงดูด้วยวิธีการลงโทษถือว่าเป็นการคัดพฤติกรรมวิธีหนึ่ง ซึ่งการดู คำเด็ก อาจไม่ได้ผลตามที่บิดามารดาต้องการ แต่กลับทำให้เกิดผลเสียต่อสภาพจิตใจของเด็ก คือ เมื่อเด็กถูกลงโทษด้วยการดู คำ เด็กจะมีความรู้สึกตอบโต้ออกมาในรูปของความโกรธ ความขบข้องใจ และวิตกกังวล และเมื่อเด็กมีความรู้สึกเช่นนั้นอาจทำให้เด็กหันไปก้าวร้าวต่อสิ่งอื่นหรือผู้อื่นที่อ่อนแอกว่า ถึงแม้การลงโทษจะใช้ได้ผลเฉพาะเมื่ออยู่ต่อหน้าบิดามารดาเท่านั้น เพราะเมื่อพ้นจากสายตา บิดามารดาเด็กก็อาจทำพฤติกรรมก้าวร้าวอีกได้ และมีการวิจัยยืนยันเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ด้วยการลงโทษแสดงให้เห็นว่า เด็กที่ได้รับการเลี้ยงดูในสภาพแวดล้อมที่มีความก้าวร้าว เมื่อเติบโตขึ้นจะกลายเป็นผู้ใหญ่ที่ก้าวร้าวและบิดามารดาที่ลงโทษเด็กเมื่อทำพฤติกรรมก้าวร้าวด้วยการก้าวร้าว นั้น อาจเป็นการส่งเสริมและเป็นแบบอย่างพฤติกรรมก้าวร้าวให้เด็กเลียนแบบได้ภายหลัง (พิสมัย วิบูลสวัสดิ์ 2528 : 213)

แบนดูรา (Bandura 1977, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 30) กล่าวว่า บิดามารดาที่ลงโทษเด็กและแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมา เป็นการแสดงแบบที่ก้าวร้าวแก่เด็ก เด็กจะให้ความสนใจ จดจำ และแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในเวลาต่อมา และการลงโทษทางวาจาเป็นวิธีที่บิดามารดานิยมใช้ในการฝึกวินัยกันมาก เพราะเข้าใจว่าเป็นวิธีการที่ได้ผลและสามารถระงับพฤติกรรมก้าวร้าวได้ทันที แต่บิดามารดาไม่อาจทราบได้ว่าการลงโทษจะทำให้เด็กแสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ต่อบิดามารดา แต่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้อื่น ทั้งนี้เพราะการสังเกตเห็นการลงโทษทำให้เด็กระงับพฤติกรรมก้าวร้าวเอาไว้ นอกจากนี้การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของบิดามารดานั้นเป็นการแสดงแบบพฤติกรรมก้าวร้าวที่ไม่ได้รับการลงโทษแต่ได้รับรางวัล คือ บิดามารดาพอใจที่เด็กระงับพฤติกรรมก้าวร้าวไว้ได้ เมื่อเด็กเห็นเช่นนั้นก็เกิดความคาดหวังว่าถ้าตนแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นกับผู้อื่นก็คงได้รับความสำเร็จเช่นนั้นด้วย ความคาดหวังผลที่เกิดขึ้นจะช่วยกระตุ้นให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อผู้อื่นในระดับสูง ยิ่งกว่านั้นการลงโทษเป็นการแสดงแบบที่มีอารมณ์เข้ามาเกี่ยวข้อง เด็กที่เห็นบิดามารดาแสดงอารมณ์โกรธก็จะเกิดอารมณ์ด้วย

เบเกอร์ (Becker 1964 : 169 – 208, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 26) กล่าวว่า การลงโทษจะทำให้เด็กเกิดความโกรธ เด็กจึงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวสูงขึ้นเมื่อมีโอกาส จึงสังเกตเห็นได้ว่าเด็กที่บิดามารดาลงโทษจะแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางอ้อมต่อบิดามารดาและแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางตรงต่อผู้อื่นที่เป็นอันตรายน้อยกว่าบิดามารดา ผู้อื่นจึงกลายเป็นที่รองรับความโกรธของเด็ก และการลงโทษยังทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ ส่งผลให้เด็กมีปฏิกิริยาโต้ตอบอย่างรุนแรง และมีปฏิกิริยาต่อต้าน คือรู้ไม่ทำตามคำสั่งของบิดามารดา โดยการลงโทษนี้เป็น สิ่งเร้าที่ไม่พึงประสงค์ที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงขึ้น ดังนั้น การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษจึงส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก

ประเทิน มหาจันทร์ (2534, อ้างถึงใน อาภาพรธณ ถาวโรฤทธิ์ 2542 : 54) กล่าวว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบทำโทษแม้จะเป็นการกระทำเพื่อยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็ก แต่ผลการทำโทษดังกล่าวจะทำให้เด็กรู้สึกว่าเขาไม่มีคุณค่า รู้สึกหมดหวังที่จะกระทำความดี การทำโทษยังใช้มากเท่าใด ยิ่งจะทำให้เด็กขาดคุณธรรมมากขึ้น ยิ่งถ้าลักษณะการทำโทษนั้นเป็นการกระทำที่ก้าวร้าวทางด้านวาจา เช่น การดู คำ ว่ากล่าว เป็นต้น ซึ่งการลงโทษเช่นนี้จะทำให้เด็กเคยชินกับการถูกดู คำ ที่เจ็บปวดใจ ทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กยังสามารถเรียนรู้ภาษาที่ไม่ดีแล้ว ยังสามารถจดจำพฤติกรรมต่าง ๆ ไปอีกด้วย เด็กที่ถูกทำโทษทางวาจาจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว ต่อต้าน แสดงความมุ่งร้ายต่อผู้อื่น และอารมณ์รุนแรง

นิยม บุญมี (2530 : 78) ได้กล่าวว่า การลงโทษเป็นการปฏิบัติที่สำคัญของบิดามารดา การลงโทษควรกระทำด้วยความเหมาะสมกับความผิด และการลงโทษมีหลายระดับ เช่น การตักเตือน การดู ในการลงโทษทุกครั้งจะต้องมีการชี้แจงให้เด็กทราบว่าลงโทษเพราะสาเหตุอะไร บิดามารดาควรหลีกเลี่ยงการลงโทษด้วยอารมณ์โกรธ เพราะการลงโทษในลักษณะนี้จะทำให้เด็กคับข้องใจที่บิดามารดาลงโทษตนแล้วยังส่งผลให้การลงโทษนั้นไม่อาจยับยั้งได้จนเกิดการลงโทษที่รุนแรงเกินสมควร

กล่าวได้ว่า การลงโทษไม่ว่าจะรุนแรงหรือไม่รุนแรงถ้าบิดามารดามีอารมณ์โกรธ ก็สามารถนำไปสู่พฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมถ่ายทอดไปยังเด็กได้เช่นกัน แต่หากมีการลงโทษและบิดามารดามีการชี้แจง มีการควบคุมอารมณ์ที่เหมาะสม ก็จะสามารถช่วยลดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของเด็กได้ เพราะว่า การกระทำใด ๆ ก็ตามที่ทำแล้วเด็กจะถูกลงโทษ ถูกดู คำ หรือห้ามปรามก็จะทำให้เด็กได้เรียนรู้และไม่ประพฤติดูปฏิบัติ หรือกระทำพฤติกรรมเช่นนั้นอีก ฉะนั้นบิดามารดาควรมีการลงโทษอย่างเหมาะสม เพราะถ้าหากมีการลงโทษรุนแรงเกินไป เช่น ดู คำ ด้วยคำรุนแรงและกระทำขณะที่บิดามารดามีอารมณ์โกรธจะทำให้เด็กมีจิตใจที่ก้าวร้าว โกรธแค้น น้อยใจ และทำให้เด็กคิดว่าบิดามารดาไม่รัก ซึ่งสิ่งเหล่านี้ก็จะส่งผลถึงสภาพจิตใจที่ก้าวร้าวได้

3. ผลกระทบจากการถูกลงโทษ

การอบรมเลี้ยงดูบุตรโดยใช้วิธีการลงโทษทางวาจา ซึ่งเป็นการอบรมเลี้ยงดูในลักษณะของการใช้ความก้าวร้าวทางวาจาต่อบุตรนั้น ย่อมเป็นการส่งผลกระทบต่อบุตรได้ทั้งในด้านดีและไม่ดี

ผลดีของการลงโทษ

1. ทำให้พฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์หยุดลงทันที ซึ่งการลงโทษด้วยวาจาที่รุนแรงอย่างเพียงพอจะสามารถทำให้หยุดพฤติกรรมเช่นนั้นได้
2. การลงโทษเป็นตัวอย่างให้เห็นว่าไม่ควรแสดงพฤติกรรมเช่นนั้นอีก ซึ่งหากตัวอย่างหรือตัวแบบแสดงพฤติกรรมไม่พึงประสงค์ออกมาแล้วถูกลงโทษ จะมีผลทำให้เกิดการเรียนรู้ที่จะไม่กระทำพฤติกรรมอย่างนั้นออกมาอีก

ผลเสียของการลงโทษ

1. การลงโทษทำให้ผู้ถูกลงโทษมีผลทางด้านจิตใจ คือเกิดความหวาดกลัว เกรงกลัวต่อผู้ลงโทษได้ และอาจปรับตัวหลีกเลี่ยงหนีออกจากสถานการณ์ที่เป็นการลงโทษ เช่น วิ่งหนีถูกแม่ด้วยวาจาที่รุนแรง เกิดเป็นความน้อยใจ อับอาย อาจถึงขั้นทำร้ายตนเองหรือมองว่าตนเองไม่มีคุณค่าตามที่ถูกลงโทษ ในขณะที่ตนเองกำลังเกิดความน้อยใจ ก็อาจคิดหาทางออกหรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีชั่วขณะได้ ในทางตรงกันข้ามการลงโทษจะทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ คือ เด็กจะเก็บจำพฤติกรรมที่ได้พบเห็น รับฟังคำก้าวร้าวรุนแรงจากการแสดงพฤติกรรมของผู้ที่ลงโทษตนและเกิดเป็นการเลียนแบบได้
2. การลงโทษอาจเป็นปัจจัยหนึ่งในการพัฒนาอารมณ์ก้าวร้าวรุนแรงต่าง ๆ เช่น ความกลัว ความโกรธ ความวิตกกังวล ความหวาดระแวง อารมณ์เหล่านี้มักเป็นสาเหตุหนึ่งของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวผิดปกติได้ เช่น เด็กที่ถูกบิดามารดา คุด่า บ่อย ๆ ด้วยคำที่รุนแรงมักจะมีการแสดงออกของอารมณ์ที่รุนแรงตามมาด้วย

ผลกระทบจากการลงโทษเด็กจากการอบรมเลี้ยงดู เป็นการลงโทษเพื่อที่จะสั่งสอนเด็กให้มีพฤติกรรมที่เหมาะสมก็จะสามารถหยุดพฤติกรรมของเด็กได้ แต่ถ้าการลงโทษนั้นกระทำอย่างรุนแรงเกินสมควรก็อาจนำมาซึ่งผลเสียตามมาได้ คือจะสอนให้เด็กก้าวร้าว ข่มขู่ผู้ที่อ่อนแอกว่าและ

เด็กจะเกลียดชังผู้ลงโทษ ส่วนด้านจิตใจเด็กจะกลายเป็นเด็กที่มีความวิตกกังวล เก็บกด กดดัน และปรับตัวต่อสภาพสังคมต่าง ๆ ได้ยาก

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการถูกลงโทษและพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

เบเชอร์ และคณะ (Bacher et al. 1962 , อ้างถึงใน ประวิทย์ หลักบุญ 2528 : 53) พบว่า เด็กที่บิดามารดาใช้วิธีการลงโทษโดยตรง จะมีความก้าวร้าวและไปลงกับเพื่อน ผลจากการค้นพบครั้งนี้เป็นหลักฐานแสดงให้เห็นว่าการลงโทษอย่างรุนแรงเกินไปนั้น ไม่มีผลในการควบคุมพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก แต่เป็นการทำให้เด็กมีการเก็บกด และยังเลียนแบบการแสดงความก้าวร้าวจากผู้อื่นอีกด้วย

อีรอน และคณะ (Eron et al. 1963 : 384 , อ้างถึงใน สิริพร แซ่แท้ 2549 : 27) ได้ศึกษาเรื่อง ความสัมพันธ์ระหว่างสังคมในบ้านและการลงโทษต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก โดยกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนเกรด 3 จำนวน 451 คน วิธีการคือให้เพื่อนประเมินพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็ก และสัมภาษณ์บิดามารดาของเด็กเกี่ยวกับการลงโทษที่บ้าน ผลการศึกษารูปว่า การลงโทษมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับสูงไม่ว่าเด็กจะอยู่สภาพครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจในระดับใดก็ตาม

แมคคอร์ด , แมคคอร์ด และโฮวาร์ด (McCord , McCord and Howard 1961 , อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 27) ได้ศึกษาเด็กในครอบครัวที่มีฐานะทางสังคมระดับต่ำ กลุ่มตัวอย่างถูกแบ่งออกเป็น 3 กลุ่มตามลักษณะของพฤติกรรม คือ กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว เช่น การโต้ตอบครูอย่างรุนแรง การขู่กรรโชก กลุ่มที่ 2 เป็นพวกกล้าแสดงออก และกลุ่มที่ 3 เป็นเด็กไม่ก้าวร้าว จากการสังเกตพฤติกรรมของพ่อแม่ที่มีต่อเด็กพบว่า การลงโทษ การขู่เข็ญ การทอดทิ้ง ความเข้มงวดกวดขัน และการใช้อำนาจควบคุมจะทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว

สุธิดา ใจจนาน (2528 : 33) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูกับความก้าวร้าว พบว่า การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าว ทั้งนี้เป็นเพราะการลงโทษทำให้เด็กรู้สึกว่าได้ไม่ได้รับความรักความเข้าใจจากผู้ปกครอง ทำให้เกิดความคับแค้นใจ นอกจากนี้ยังได้มีโอกาสเห็นตัวอย่างพฤติกรรมลงโทษซึ่งทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้

ภัสราวลี สัจเทพ (2542 : 76) ได้ศึกษาการกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ในการอบรมเลี้ยงดูบุตรนั้น บิดามารดาจะใช้วิธีการอบรมสั่งสอนบุตรแบบใช้เหตุผลและลงโทษเมื่อจำเป็น โดยอบรมสั่งสอนด้วยเหตุผล ร้อยละ 34.7 ร้องลงมา ดุด่า และลงโทษ ร้อยละ 33.9 และชอบออกคำสั่ง ร้อยละ 31.4

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยเห็นว่าประสบการณ์ถูกลงโทษจากการอบรมเลี้ยงดูของบุคคลในครอบครัว คราวน่าจะเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนหญิงได้ เพราะการลงโทษจะทำให้เด็กได้เรียนรู้กับพฤติกรรมที่บุคคลในครอบครัวได้แสดงให้เห็นในขณะทำการลงโทษ และในขณะเดียวกันก็ทำให้เด็กมีความคับแค้นใจ เก็บกด และกดดัน ซึ่งอาจจะทำให้นักเรียนหญิงมีการถ่ายทอดพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาในภายหลังได้

ส่วนที่ 4 แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

สมาชิกในครอบครัวโดยเฉพาะอย่างยิ่งพ่อแม่จะมีอิทธิพลต่อเด็กวัยรุ่นทั้งในด้านทัศนคติ ค่านิยม การวางแผนอาชีพในอนาคต ตลอดจนอัตมโนทัศน์ (Self – concept) ของเด็กวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นได้ซึมซับความคิดเห็น ความรู้สึก และรับผลของการกระทำจากพ่อแม่มาตั้งแต่วัยเด็ก ดังนั้นพ่อแม่จึงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญขององค์ประกอบหนึ่ง ที่มีผลต่อพฤติกรรม ทั้งในด้านความคิด และการกระทำของเด็กวัยรุ่น (ศิริวรรณ ปูนคอน 2547 : 31)

1. แนวคิดเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

วิทยา นาควัชระ (2527 : 61) กล่าวถึงปัจจัยด้านครอบครัวที่จะส่งผลต่อการพัฒนาการของวัยรุ่นว่า ลักษณะครอบครัวที่ดี อันประกอบด้วยสมาชิกในครอบครัวมีสัมพันธภาพที่ดีต่อกัน จะทำให้เด็กวัยรุ่นปรับตัวได้ดี หากพ่อแม่ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี เด็กวัยรุ่นก็มีแนวโน้มที่จะรับแบบของพฤติกรรมที่พบเห็นจากพ่อแม่ ครอบครัวที่มีการอบรมเลี้ยงดูแบบประชาธิปไตย เปิดโอกาสให้เด็กวัยรุ่นได้รับคำอธิบาย อภิปราย และตัดสินใจ จะทำให้เด็กวัยรุ่นพัฒนาไปในทางที่ดี ได้รู้จักสิทธิหน้าที่ของตน

นวลศิริ เปาโรหิตย์ (2534 : 25 – 30) กล่าวถึงบทบาทของบุคคลในครอบครัวในการเสริมสร้างความสัมพันธ์ที่ดีในครอบครัว สมาชิกทุกคนจะมีบทบาทที่สังคมกำหนดให้เป็นแนวทางปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน บทบาทของบุคคลต่าง ๆ ได้แก่ พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย บทบาทและหน้าที่ของมารดา จะเป็นผู้อบรมดูแลบุตรให้มีเหตุผล ไม่ใช่อารมณ์ เป็นที่พึ่งของบุตร ไม่เปรียบเทียบกับบุตรของตนเองกับบุตรของคนอื่นในทางที่จะทำให้บุตรเกิดปมด้อย หรือกระทบกระเทือนใจ ไม่ทรมานบุตรโดยไม่มีเหตุผล หรือเกินกว่าเหตุ ถ้าบุตรทำความดีก็จะชมเชยเพื่อเป็นกำลังใจ บทบาทของบิดามารดาจะต้องเป็นผู้ให้ความรักความห่วงใย และความรับผิดชอบต่อครอบครัว ไม่ทอดทิ้ง ไม่ใช่

ในขณะเดียวกัน สุพัตรา สุภาพ (2539 : 192) ให้ความสำคัญกับครอบครัวไว้ว่า ครอบครัวเป็นสถาบันเบื้องต้นในการถ่ายทอดอบรมทัศนคติ เป็นแบบของความประพฤติระเบียบแบบแผนที่สังคมกำหนดแก่เด็ก มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้และการพัฒนาบุคลิกภาพ โดยเป็นส่วนสำคัญที่อบรมบ่มนิสัยของเด็กให้รู้ผิดชอบชั่วดี เด็กจะแสดงพฤติกรรมออกมาตามสถานภาพของครอบครัว บิดามารดาที่แยกกันอยู่ บิดามารดาที่เป็นโรคประสาท หรือบิดามารดาที่เป็นคนศีลธรรมจรรยา ก็จะถ่ายทอดทัศนคติเหล่านั้นให้กับเด็กด้วย จนกล่าวได้ว่า ครอบครัวจะเป็นวิถีชีวิตที่สามารถกำหนดพฤติกรรมของเด็กและเยาวชน อันอาจส่งผลให้เด็กถึงระดับมีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรม ก้าวร้าวด้วย

ดังนั้น ปัจจัยด้านพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัว จึงเป็นตัวแปรสำคัญที่จะทำหน้าที่ในการอบรมสั่งสอนหรือถ่ายทอดพฤติกรรมให้กับบุตรอีกทางหนึ่งไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกในทางบวกหรือทางลบก็ตาม

2. พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่ส่งผลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น

ปฏิสัมพันธ์ของบุคคลในครอบครัว หรืออีกนัยหนึ่ง คือ พฤติกรรมที่พ่อแม่ลูกใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันนั้นมีผลต่อการหล่อหลอมบุคลิกภาพและพฤติกรรมการแสดงออกของลูกเช่นกัน กล่าวได้ว่า บิดามารดาที่มี พฤติกรรมของการทอดทิ้งปล่อยปละละเลยลูก จะทำให้ลูกเป็นคนขาดระเบียบวินัย ก้าวร้าว เจ้าอารมณ์ เห็นแก่ตัว และชอบข่มคนอื่น ส่วนบิดามารดาที่มีพฤติกรรมแตกแยกในครอบครัว มีส่วนทำให้ลูกมีพฤติกรรมเจ็บแค้นไม่สู้ หลีกหนี ซึมเศร้า ไม่มีความสุข ไม่มีความหวัง และมีพฤติกรรมแสดงออกในทางก้าวร้าว เช่น ขวนวิธา อารมณ์แปรปรวน หงุดหงิดและโกรธง่าย และถ้าหากบุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมช่วยเหลือเด็กมากเกินไป ยิ่งทำให้เด็กขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่กล้าคิดกล้าทำสิ่งใด ไม่รู้จักตนเอง ต้องพึ่งพาอาศัยคนอื่น และปรับตัวเข้ากับสังคมไม่ได้ และในทางกลับกันถ้าบิดามารดาที่มีพฤติกรรมปฏิเสธหรือไม่ยอมรับเด็กเป็นลูก ยิ่งทำให้เด็กเจ็บขริ้ม ไม่ต้องการยุ่งเกี่ยวกับใคร หนีสังคม อิจฉาริษาผู้อื่น หรือบิดามารดาที่มีพฤติกรรมควบคุมจนเกินไป จะทำให้เด็กเป็นคนพุดปิด หลอกลวง ไม่ยอมรับความผิดพลาด เกิดความหวาดกลัวว่าจะเกิดความล้มเหลว ไม่กล้าทำในสิ่งใหม่ ๆ และยิ่งบิดามารดาที่มีอารมณ์รุนแรงด้วยแล้ว ยิ่งทำให้เด็กจิตใจหวาดหวั่น เจ็บแค้น ไม่ค่อยพูด ไม่คิดต่อสู้ ซึมเศร้า เจ็บเหงา และบางรายมีลักษณะตรงกันข้าม คือ ก้าวร้าว ปากจัด อารมณ์รุนแรง และในทางกลับกันหากบิดามารดาที่มีแต่ความรักความเข้าใจ ก็จะช่วยส่งเสริมทำให้เด็กเป็นคนมีสุขภาพจิตดี สามารถเผชิญปัญหาและ

อุปสรรคต่าง ๆ ได้ด้วยความมั่นใจ (ประดิษฐ์ เอกทัศน์ 2537 : 36 - 37) นอกจากนี้ ฌีวภัทร ลุณหงส์ (2544 : 29) กล่าวถึงพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวที่มีผลทำให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวสรุปได้ดังนี้

1. การขาดความรักความอบอุ่นภายในครอบครัว จะทำให้เด็กและเยาวชนมีสภาวะความสับสนทางจิตใจ เด็กที่ถูกทอดทิ้งให้โดดเดี่ยว ไม่ได้รับการเอาใจใส่และความคุ้มครอง ทำให้เป็นเด็กมีจิตใจแข็งกระด้างและเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวได้ เป็นเด็กที่มีปัญหา เฝือขริม เก็บตัว มองโลกในแง่ร้ายต่อต้านสังคม ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง เชื่อคนง่ายหรือถูกชักจูงง่ายโอกาสกระทำผิดจึงมีมาก เด็กที่เกิดในครอบครัวที่พ่อแม่เข้าใจให้ความรักความอบอุ่นแก่ลูกพอเพียงเมื่อเติบโตขึ้นจะกลายเป็นเด็กที่มีสุขภาพที่ดีมองโลกในแง่ดี มีความเชื่อมั่นในตนเอง สามารถเผชิญปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นได้ด้วยดี รู้จักตัดสินใจหรือแก้ปัญหาเฉพาะหน้าที่เกิดขึ้นด้วยเหตุผล

2. บิดามารดาที่มีความรักใคร่กลมเกลียว มีผลต่อสุขภาพจิตของเด็กเป็นอย่างมาก เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดารักใคร่กลมเกลียวเข้าใจกัน อยู่ด้วยกันอย่างมีเหตุผล ทำให้เด็กมีความสุข เป็นตัวของตัวเอง โอกาสที่จะถูกชักจูงไปในทางที่ผิดมีน้อยมาก เด็กจะรับแต่สิ่งดีงามทำให้เติบโตขึ้นมาเป็นบุคคลที่สมบูรณ์ทั้งด้านร่างกาย สติปัญญา และความนึกคิด ในทางตรงข้าม เด็กที่เกิดในครอบครัวที่บิดามารดาขาดความรักใคร่กลมเกลียวกัน มีการทะเลาะวิวาทกันอยู่ตลอดเวลา เจรจกันด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย ตบตีกันอยู่เสมอ และใช้ลูกเป็นที่ระบายอารมณ์ จะมีผลกระทบต่อจิตใจเด็กอย่างมาก ทำให้เด็กเติบโตขึ้นกลายเป็นเด็กก้าวร้าวในอนาคต ไม่ชอบอยู่บ้าน ไม่ชอบเล่าเรียน ชอบหนีโรงเรียน เข้าหาอบายมุขต่าง ๆ ประพฤติตนไม่เหมาะสม กลายเป็นเด็กก้าวร้าว

3. เด็กที่มาจากครอบครัวที่บิดามารดามีพฤติกรรม ดิสุรา เล่นการพนัน มีปากเสียง ด่าทอ ต่อกันหรือเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีการพูดจาหยาบคาย ไม่สนใจซึ่งกันและกัน เด็กก็จะเรียนรู้และเคยชินกับสิ่งต่าง ๆ เหล่านั้น ในที่สุดก็ประพฤติตามกลายเป็นเด็กก้าวร้าว มีนิสัยพูดจาหยาบคาย ชอบพูดข่มขู่ผู้อื่นหรือผู้ที่อ่อนแอกว่าตน

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า พฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวมีส่วนเป็นอย่างมากในการจัดเกลาพฤติกรรม รวมถึงสภาพจิตใจของเด็กที่เติบโตขึ้นมาในครอบครัว เพราะพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัวถือว่าเป็นตัวแบบพื้นฐานที่เด็กสามารถเรียนรู้ได้จากจุดแรกในชีวิต ซึ่งหากบุคคลใน

ครอบครัวมีพฤติกรรมที่แสดงออกในลักษณะที่ไม่เหมาะสม มีความก้าวร้าว ก็จะส่งผลให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าวได้เช่นกัน

3. ผลกระทบจากความก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

สุมณฑิพย์ ใจเหล็ก (2550) ได้กล่าวว่า ผลของการก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมการก้าวร้าวของเด็ก คือ เด็กที่ครอบครัวมีการใช้ความก้าวร้าว โดยเฉพาะครอบครัวที่มีการก้าวร้าวอย่างต่อเนื่อง จะส่งผลต่อการรับรู้และทัศนคติต่อการก้าวร้าวว่าเป็นพฤติกรรมธรรมดาในสังคม และในบางครั้งยังเห็นว่า การใช้ความก้าวร้าวในการปฏิบัติต่อผู้อื่นเป็นพฤติกรรมที่มีความเหมาะสมและถูกต้อง เป็นเครื่องมือที่ดีในการแก้ปัญหา รวมทั้งเห็นว่า ในบางสถานการณ์การใช้ความก้าวร้าวเป็นพฤติกรรมที่แสดงออกถึงการเป็นคนเก่ง ทำให้เป็นที่ยอมรับของเพื่อนและสังคมได้ เมื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างเพศ ปรากฏว่า เด็กหญิงที่ครอบครัวมีการใช้ความก้าวร้าว ไม่ได้มีทัศนคติต่อการใช้ความก้าวร้าวและการยอมรับการใช้ความก้าวร้าวในการแก้ปัญหาและการสร้างการยอมรับในสังคมดังเช่นเพศชาย โดยเพศหญิงไม่มีความสนใจในการใช้ความก้าวร้าว แต่อาจมีการแสดงออกในพฤติกรรมอื่น ๆ อาทิ การประชดประชันสังคม การหลีกหนีสังคม เป็นต้น รวมทั้งการยอมรับการใช้ความก้าวร้าวของผู้อื่นที่มีต่อตนเอง ซึ่งเพศหญิงอาจตกเป็นเหยื่อของการก้าวร้าวได้ง่าย เช่น เมื่อมีครอบครัวอาจถูกสามีทำร้าย และทนอยู่กับครอบครัวในภาวะจำยอม เพราะยอมรับในพฤติกรรมการใช้ความก้าวร้าวในครอบครัว (Jeffrey 1999, อ้างถึงใน สุมณฑิพย์ ใจเหล็ก 2550, อ้างถึงใน ประภัศร ชโลธร 2550 : 40)

การที่เด็กได้เห็น ได้รับรู้ การใช้ความก้าวร้าวในครอบครัว เด็กมีโอกาสูงที่จะใช้ความก้าวร้าวในครอบครัวของตนเองต่อไป เนื่องจากพฤติกรรมการใช้ความก้าวร้าวในครอบครัว เป็นพฤติกรรมที่มักจะมีการถ่ายทอดจากรุ่นหนึ่งไปอีกรุ่นหนึ่งได้เสมอ อันเป็นการสร้างวัฏจักรหรือวงจรของความก้าวร้าวรุนแรงให้ไม่หมดไปจากสังคม เด็กที่มีการใช้ความก้าวร้าวในครอบครัวส่วนใหญ่แม้จะมีทัศนคติที่ไม่ต้องการให้เกิดความก้าวร้าวในชีวิตในครอบครัวในอนาคต แต่จากผลการศึกษาของ แซส (Sass, อ้างถึงใน สุมณฑิพย์ ใจเหล็ก 2550) ที่แสดงให้เห็นว่าประมาณ 1 ใน 5 ถึง 1 ใน 3 ของวัยรุ่นที่มาจากครอบครัวที่มีการใช้ความก้าวร้าว จะมีการใช้ความก้าวร้าวต่อ ในรูปแบบของความก้าวร้าวด้วยคำพูด อารมณ์ จิตใจ และ ทางเพศ หรือผู้ที่มาจากครอบครัวที่มีการใช้ความก้าวร้าวจะมีการใช้ความก้าวร้าวต่อคู่สมรส ประมาณร้อยละ 30 – 50 รวมทั้ง อาจส่งผลต่อการใช้ชีวิตครอบครัวในอนาคต โดยเด็กที่ไม่ได้ซึมซับพฤติกรรมการใช้ความก้าวร้าว อาจมีพฤติกรรม

ที่หวาดกลัวต่อต้านสังคม ในการใช้ชีวิตครอบครัว โดยมีทัศนคติต่อการใช้ชีวิตครอบครัวเป็นเรื่องเลวร้าย

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว สามารถส่งผลให้เด็กที่อยู่ในครอบครัวนั้นแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวได้เช่นกัน เพราะหากครอบครัวได้มีการใช้ความก้าวร้าวภายในครอบครัว เด็กที่อยู่ในครอบครัวก็จะเกิดการเรียนรู้พฤติกรรมเหล่านั้นและชินชากับความก้าวร้าวที่ได้รับรู้ในการพบเห็นพฤติกรรมของบุคคลในครอบครัว และเมื่อเด็กได้รับรู้แล้วก็อาจนำมาซึ่งการแสดงออกของพฤติกรรมที่ก้าวร้าวต่อบุคคลอื่นรอบข้างของเด็กได้

4. ทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

พฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัวส่งผลทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว สามารถนำทฤษฎีความก้าวร้าวที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางสังคมมาอธิบายได้ ดังนี้

ทฤษฎีนี้จะเน้นความสำคัญของการเรียนรู้โดยมีข้อตกลงเบื้องต้นว่า ความก้าวร้าวเป็นสิ่งที่เกิดจากการเรียนรู้บุคคล ตามความเห็นของ แบนดูรา และวอลเตอร์ส ที่เชื่อว่า ถ้าบุคคลได้เห็นตัวอย่างความก้าวร้าวและพฤติกรรมนั้นบ้าง แล้วได้รับรางวัล บุคคลก็แสดงพฤติกรรมนั้นอีก ทฤษฎีนี้เน้นการเสริมแรง (Reinforcement) คือ ถ้าบุคคลนั้นได้รับการเสริมแรง ก็แสดงพฤติกรรมนั้นต่อไป แต่ถ้าได้รับการลงโทษก็เลิกแสดงพฤติกรรมนั้น

ทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคมของ เซียร์ (Sears 1969 : 159 – 197, อ้างถึงใน สุนีย์ ชีรวีรุพห์ 2542 : 37) เซียร์ เชื่อว่าพฤติกรรมเกิดจากการเรียนรู้ทางสังคม โดยเฉพาะเรียนรู้พฤติกรรมทางสังคมจากบิดามารดา เซียร์ กล่าวว่าบิดามารดามีอิทธิพลในการพัฒนาบุคลิกภาพของเด็กเป็นอย่างยิ่ง เพราะบิดามารดามีหน้าที่ในการฝึกวินัยและให้แรงเสริมแก่พฤติกรรมของเด็ก โดยปกติ เซียร์ เชื่อว่าพฤติกรรมของบุคคลเกิดจากแรงขับภายใน ได้แก่ ความต้องการพื้นฐาน และสิ่งเร้าภายนอก เช่น การให้ความรัก การลงโทษ ตัวอย่าง เด็กต้องการกินนม มารดาต้องการให้เด็กหย่านม เด็กจึงร้องไห้ แม่ก็ลงโทษ การลงโทษทำให้เด็กร้องไห้เสียงดังยิ่งขึ้น การเกิดพฤติกรรมจึงเป็นเหตุการณ์ที่ต่อเนื่องในลักษณะเหตุผล คือ พฤติกรรมหนึ่งจะเป็นสาเหตุของอีกพฤติกรรมหนึ่งในเวลาต่อมา

จากทฤษฎีการเรียนรู้ทางสังคม สรุปได้ว่ามีองค์ประกอบที่สำคัญ 2 ประการ คือ แม่แบบและแรงเสริม กอสลิน (Goslin 1969 : 136) กล่าวถึงการทดลองของแบนดูรา รอสและรอส ซึ่งในการทดลองนี้ เขาให้นักเรียนอนุบาลได้เห็นแม่แบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว โดยแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม ให้เห็นตัวแปรต่าง ๆ กัน คือ

กลุ่มที่ 1 มีแม่แบบเป็นคนจริง ๆ

กลุ่มที่ 2 มีแม่แบบเป็นภาพยนตร์

กลุ่มที่ 3 มีแม่แบบการดูในหนังสือ

กลุ่มที่ 4 ไม่มีแม่แบบ

เมื่อเด็กดูแม่แบบทั้ง 4 นี้แล้ว จะถูกขัดใจไม่ให้เล่นในสิ่งที่เด็กอยากเล่นหลังจากนั้นปล่อยเด็กให้อยู่ตามลำพังในห้องที่มีของเล่นชนิดหนึ่งที่คล้ายกับสิ่งที่ถูกแม่แบบแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวให้เด็กเห็นมาแล้ว ผลปรากฏว่า เด็กในกลุ่มที่ 1 เล่นของเล่นชนิดนั้นอย่างก้าวร้าวมากที่สุด และเด็กในกลุ่มที่ 4 เล่นอย่างก้าวร่ววน้อยที่สุด ส่วนกลุ่มที่ 2 และที่ 3 เล่นอย่างก้าวร้าวใกล้เคียงกัน

ต่อมาได้ทำการทดลองอีก โดยให้เด็กดูแม่แบบที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าว แล้วถูกลงโทษทันทีที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วได้รับรางวัล ผลปรากฏว่า เด็กกลุ่มที่ดูแบบที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวแล้วถูกลงโทษ แสดงความก้าวร่ววน้อยกว่าเด็กอีกกลุ่มหนึ่ง จากการทดลองนี้ เมื่อให้เด็กเล่าปรากฏการณ์ที่เด็กเห็นมา ปรากฏว่าเด็กเล่าได้ถูกต้อง เพราะจำเหตุการณ์นั้นได้ แสดงว่าความก้าวร้าวของเด็กเกิดจากการเรียนรู้จากสิ่งที่เกิดขึ้นและได้เห็นมันนั่นเอง

ในทำนองเดียวกัน พรหม ชูทัย (2523 : 231) ได้ให้ความเห็นว่าพัฒนาการของความรู้สึกก้าวร้าวมีมาตั้งแต่เด็ก โดยการเลียนแบบจากบิดามารดา บุคคลใกล้ชิด และจากเพื่อน รวมทั้งสิ่งแวดล้อม และให้ข้อเสนอแนะว่า การที่ครูอาจารย์จะช่วยเหลือเด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ควรที่จะใช้วิธีการสร้างความสัมพันธ์กับเด็กเหล่านั้น ให้เขาเกิดความรู้สึกอบอุ่นว่าครูคือผู้ที่ช่วยเหลือให้คำแนะนำมิใช่ผู้ควบคุม ควรให้เขาเรียนรู้แบบที่เหมาะสม โดยเสนอแนะและสนับสนุนการแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสม และเมื่อใดที่เด็กแสดงพฤติกรรมนั้น ๆ ควรให้คำชมเป็นการเสริมแรง แม้ว่าเด็กจะยังไม่สามารถแสดงได้ดีตามความคาดหวังของครูก็ตาม ทั้งนี้เพื่อให้เด็กเกิดกำลังใจไปในทิศทางที่ถูก ในที่สุดเด็กจะเลิกพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมนั้น โดยหันมาแสดงพฤติกรรมที่เหมาะสมกว่าแทน ทั้งระบายความก้าวร้าวออกมาในทางที่เหมาะสม การแก้ปัญหาค้าวร้าวของเด็กซึ่งเกิดจากการเรียนรู้ให้ใช้วิธีทำเฉยเมย ไม่สนใจเมื่อเด็กแสดงพฤติกรรมที่ไม่พึงประสงค์ และเมื่อใดที่เด็กแสดงพฤติกรรมที่เป็นที่ยอมรับ ให้รีบชมทันทีทันที ให้เวลาสักช่วงหนึ่ง เราจะสามารถเปลี่ยนพฤติกรรมที่ไม่เป็นที่ยอมรับให้เป็นพฤติกรรมที่ยอมรับได้ พฤติกรรมก้าวร้าวในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงการก้าวร้าวที่เกินกว่าเหตุ ที่เป็นการทำอันตราย หรือทำข้าวของเสียหาย

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัว

เสาวภา วัชรกิตติ (2521) วิจัยสาเหตุการกระทำผิดในกรุงเทพมหานคร พบว่าครอบครัวมีส่วนเป็นอย่างมากที่มีผลให้เด็กและเยาวชนทำผิด บ้านและครอบครัวเป็นฐานอันดับแรกที่จะสร้างสรรค์ในเรื่องนิสัย และบุคลิกภาพของเด็ก เช่น ครอบครัวที่ไม่มีความสุข บิดามารดา

ทะเลาะวิวาทกันอยู่เสมอ ไม่มีการให้อภัยหรือเอื้ออารีต่อกัน เด็กในครอบครัวจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว พุดจาหยาบคาย ชอบการทะเลาะวิวาทเป็นนิสัย

แมคคอร์ด , แมคคอร์ด และโฮวาร์ด (McCord, McCord and Howard 1963 : 177 – 182, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 27) ได้ศึกษาพฤติกรรมของเด็ก พบว่า เด็กที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวจะมาจากเด็กที่ถูกทอดทิ้งจากพ่อแม่ ที่มีความขัดแย้งและทะเลาะวิวาทต่อกัน

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2534, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549, อ้างถึงใน ประภัสสร ชโลธร 2550 : 41) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ของบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัวแล้ว การแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นก็จะมีพฤติกรรมก้าวร่ววน้อย แต่ในทางตรงกันข้ามหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัว ก็จะทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้นเช่นกัน

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539 : 75) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรุนแรงในครอบครัว แสดงว่า ถ้าบุคคลในครอบครัวของวัยรุ่นมีอารมณ์ไม่มั่นคงจะส่งผลต่อการใช้ความก้าวร้าวต่อสมาชิกในครอบครัว จะยังทำให้วัยรุ่นรับรู้และยอมรับความก้าวร้าวในครอบครัวสูง

อารียา นุชอนงค์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและระดับความก้าวร้าวของวัยรุ่น ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร เขตพระโขนง กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 396 คน เครื่องมือการวิจัยคือ แบบสอบถาม ผลการศึกษาพบว่า เพศ จำนวนสมาชิกในครอบครัว ผู้อาศัยอยู่ด้วยในปัจจุบัน การศึกษาของบิดามารดา และอาชีพของบิดามารดาของวัยรุ่น ไม่มีความสัมพันธ์กับรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ส่วนรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยวัยรุ่นส่วนใหญ่ที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิดจะมีความก้าวร้าวต่ำ วัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปิดจะมีความก้าวร้าวปานกลาง และวัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปล่อยจะมีความก้าวร้าวสูง

ชไมพร ทวีศรี และคณะ (2542 : 82) ได้ศึกษาลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความก้าวร้าวในวัยรุ่นและเยาวชน กลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาจำนวน 367 คน พบว่า ลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อความก้าวร้าว คือ ลักษณะของความก้าวร้าวในครอบครัว ได้แก่ บิดามารดามีการดุด่า ลักษณะทางพฤติกรรมและสังคม ได้แก่ เคยพบเห็นเหตุการณ์ที่ก้าวร้าว คือ ความก้าวร้าวในครอบครัว

ดอนเนลลี และคณะ (Donnelly et al. 2003, อ้างถึงใน อธิรญา หมวดทอง 2549 : 27) ได้ศึกษาเรื่องการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว ต่อคู่สมรสที่สัมพันธ์กับปัญหาพฤติกรรมของเด็ก ศึกษาครอบครัว 233 ครอบครัว โดยการสัมภาษณ์จากแม่และลูก ผลการศึกษาพบว่า 2 ใน 3 ของเด็กได้ผ่านประสบการณ์ที่พ่อแม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวต่อกัน และพบว่า เด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อกัน มีแนวโน้มในระดับสูงที่จะเป็นเด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม ซึ่งรวมทั้งพฤติกรรมก้าวร้าวด้วย มากกว่าเด็กที่อยู่ในครอบครัวที่พ่อแม่ไม่ได้แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อกัน

บารอน (Baron 1984 : 23 – 33) ศึกษาภาวะความเครียดในครอบครัว การอบรมเลี้ยงดู ตลอดจนตัวแปรทางสังคมที่มีผลต่อพฤติกรรมของเด็ก โดยสัมภาษณ์พ่อแม่แล้ววิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ภาวะความเครียดอันเกิดจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีระหว่างพ่อแม่ ทำให้พ่อแม่ใช้การฝึกวินัยที่ไม่เหมาะสม เช่น ลงโทษโดยการดุด่า ว่ากล่าวรุนแรง แสดงอารมณ์ที่เกรี้ยวกราด เฉยเมย ปล่อยปละละเลยเด็ก ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว

จากงานวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยคาดว่าพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัวน่าจะเป็นตัวแปรที่สัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นหญิงได้ เพราะพฤติกรรมก้าวร้าวที่บุคคลในครอบครัวได้กระทำหรือมีปฏิสัมพันธ์ออกมาให้เด็กได้รับรู้และได้เรียนรู้กับพฤติกรรมก้าวร้าวต่าง ๆ และน่าจะเป็นตัวแปรที่ส่งผลให้เด็กนักเรียนหญิงมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

ส่วนที่ 5 แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท

เพื่อนถือเป็นตัวแบบที่มีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมากเนื่องจากวัยรุ่นเป็นวัยที่ให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน ในฐานะของแหล่งข่าวสาร ที่ปรึกษา ที่พึ่งพา ส่งเสริมและเป็นแบบอย่างของพฤติกรรมต่าง ๆ (อลงกรณ์ ปรวิฑูณพงษ์ 2540 : 13) นอกจากนั้น วัยรุ่นยังมีความต้องการเป็นที่ยอมรับ และยกย่องจากกลุ่มเพื่อน ซึ่งจะออกมาในรูปของการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ ของกลุ่มหรือยอมถูกกระทำพฤติกรรมนั้น ๆ ไม่ว่าจะดีหรือชั่ว ขอให้เป็นที่ยอมรับก็เพียงพอ ซึ่งสอดคล้องกับ ศิริวรรณ ปูนคอน (2547 : 42) ที่กล่าวว่า วัยรุ่นจะมีความใกล้ชิดกับเพื่อนมากที่สุด มีการเลียนแบบพฤติกรรมระหว่างกัน ทำตามกัน การอยู่รวมกันเป็นกลุ่มเป็นพวก ย่อมทำให้วัยรุ่นในกลุ่มเดียวกันมีค่านิยมที่เหมือนกัน มีทัศนคติที่คล้ายกัน ทำพฤติกรรมเหมือนกัน และมีความเป็น

อันหนึ่งอันเดียวกัน จะเห็นว่าถ้าวัยรุ่นรวมกลุ่มอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดีก็จะทำให้มีพฤติกรรมไม่ดีไปด้วย ทั้งนี้เพราะกลุ่มเพื่อนจะถ่ายทอดเทคนิควิธีการก้าวร้าวหรือคอยช่วยเหลือส่งเสริมให้ก้าวร้าวหนักขึ้นกว่าเดิม สนับสนุนกิจกรรมที่ก่อให้เกิดความตื่นเต้น และให้ประโยชน์ร่วมกันในการก้าวร้าว กลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลในการเป็นตัวแทนและชักจูงให้กระทำพฤติกรรมต่าง ๆ และถ้ากลุ่มเพื่อนมีการกระทำที่แสดงออกถึงความก้าวร้าว โอกาสในการที่เขาจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงนั้นย่อมเป็นไปได้มากขึ้น

1. วัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน

สุพัตรา สุภาพ (2539) เสนอไว้ว่ากลุ่มเพื่อนเป็นกลุ่มที่มีความสำคัญมากสำหรับวัยรุ่น โดยเฉพาะ ในสังคมปัจจุบัน วัยรุ่นมักจะยึดเอาเพื่อนเป็นแนวทางการปฏิบัติ กลุ่มเพื่อนมีอิทธิพลดังต่อไปนี้

1. สอนให้วัยรุ่นรู้จักอำนาจที่ไม่ใช่แบบส่วนตัว ในกลุ่มเพื่อนเล่น วัยรุ่นจะเรียนรู้กฎเกณฑ์ต่าง ๆ จากการมีส่วนร่วมเล่นด้วย ถ้าฝ่าฝืนจะถูกกีดกันออกจากกลุ่ม
2. กลุ่มเพื่อนช่วยให้วัยรุ่นได้ทดลองข้อกำหนดหรือกฎเกณฑ์ของผู้ใหญ่ ปกติวัยรุ่นเมื่ออยู่ในกลุ่ม จะไม่กล้าทำอะไรที่ขัดแย้งหรือลงดีกับผู้ใหญ่ แต่ในขณะเดียวกันก็ต้องการทดสอบว่ากลุ่มสามารถจะขัดแย้งต่อสิ่งกับผู้ใหญ่ได้แค่ไหนและพอจะเชื่อถือได้หรือไม่
3. กลุ่มเพื่อนอาจจะถ่ายทอดระเบียบวิธีและคุณค่าที่ผู้ใหญ่ต้องการหรืออาจเป็นในรูปแบบตรงข้าม

กิติกร มีทรัพย์ (2529) ได้กล่าวถึงลักษณะการเข้ากลุ่มเพื่อนของวัยรุ่นสรุปได้ดังนี้

1. การสมยอมต่อกลุ่ม กฎเกณฑ์ ของกลุ่มเป็นสิ่งสำคัญมากที่ทุกคนต้องถือปฏิบัติ ผู้ใดไม่เห็นด้วยกับกฎเกณฑ์จะแยกตัวออกไป ที่รวมกลุ่มกันได้นั้นจะต้องมีความคิดความรู้สึกและรสนิยมอย่างเดียวกันหรือใกล้เคียงกัน
2. เข้ากลุ่มโดยถือตนเองว่าเด่นกว่าคนอื่น หมายถึง ความพยายามที่จะให้กลุ่มรับตน โดยจะปฏิบัติตนให้เป็นที่สนใจของกลุ่ม เพื่อจะได้ยอมรับต่อไป
3. เข้ากลุ่มโดยความเข้าใจกลุ่ม หมายถึง ความสามารถในการปรับตัวเข้ากับกลุ่มให้ได้

4. เข้ากลุ่มเพื่อเอาชนะกลุ่มโดยลักษณะขวางโลก เป็นลักษณะการเอาชนะกลุ่มหรือต้องการนำกลุ่มไปตามความคิดของตนเอง วัยรุ่นตอนต้นจะมีลักษณะขวางกลุ่มมากกว่าวัยรุ่นตอนปลาย

5. เข้ากลุ่มเพื่อต่อต้านอำนาจผู้ใหญ่ การต่อต้านอำนาจผู้ใหญ่อาจถือได้ว่าเป็นธรรมชาติ เพื่อแสดงความรู้สึกอิสระ เป็นตัวของตัวเอง หรือเพื่อความสนุกสนานบางครั้งนำไปสู่ความวุ่นวาย โดยเฉพาะกลุ่มวัยรุ่นตอนต้นจะไม่ฟังเหตุผล ในด้านหนึ่งของการต่อต้านผู้ใหญ่ของกลุ่มวัยรุ่นถือว่าเป็นศักยภาพเพื่อการปรับตัวที่ดีในสังคม ถ้าหากการต่อต้านนั้น ๆ อยู่ในกรอบของเหตุผล

สรุปได้ว่า การเข้ากลุ่มของวัยรุ่นนั้นย่อมส่งผลต่อลักษณะพฤติกรรมของวัยรุ่น กล่าวคือ ลักษณะของกลุ่มเพื่อนที่วัยรุ่นเข้าร่วมกลุ่ม จะสามารถสื่อให้เห็นว่าวัยรุ่นแต่ละกลุ่มมีลักษณะนิสัยหรือพฤติกรรมอย่างไร เพราะบุคคลจะอยู่ร่วมกันได้ต้องมีลักษณะหรือพฤติกรรมการดำเนินชีวิตที่คล้าย ๆ กันในกลุ่ม

2. อิทธิพลของเพื่อนกับพฤติกรรมก้าวร้าว

การคบเพื่อนมีความหมายต่อเด็กวัยรุ่นมาก วัยรุ่นจะเห็นว่าเพื่อนเป็นสิ่งจำเป็นจะขาดเสียไม่ได้ ทำอะไรทุกอย่างต้องอาศัยเพื่อน มีเรื่องอะไรมาจะเล่าให้เพื่อนฟัง หรือขอความเห็น คำปรึกษา จะปรับทุกข์ร้อนของตนกับเพื่อนมากกว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครอง ทั้งนี้เด็กคิดว่าผู้ใหญ่ไม่เข้าใจตนเองหรือพูดกันไม่รู้เรื่อง วัยรุ่นทั่วไปจะผูกพันกับกลุ่มเพื่อน และปรากฏอยู่เสมอว่ากรรวมกลุ่มมีความสำคัญต่อการแสดงออกทางพฤติกรรมของเด็กวัยนี้ ดังนั้น หากไปรวมกับกลุ่มเพื่อนที่ไม่ดี อาจนำไปในทางที่เสื่อมเสีย แม้เด็กบางคนจะไม่อยากทำสิ่งที่ไม่ดีเลย แต่เมื่อได้ฟังคำสบประมาทจากเพื่อน หรือกลัวเพื่อนจะโกรธหรือไม่ยอมรับเข้ากลุ่มก็อาจทำสิ่งที่ไม่ดีนั้น (สุพจน์ จักขุทิพย์ 2521 : 12 – 14)

โสมรธรรม์ จันทระประภา (2515) ได้กล่าวถึงอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนว่าในระยะวัยรุ่นเป็นระยะที่เพื่อนมีอิทธิพลมากที่สุดในชีวิต กลุ่มเพื่อนจะกำหนดความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นให้ทำตามมติและค่านิยมของหมู่คณะโดยไม่คำนึงถึงเหตุผลว่าถูกหรือผิด ส่วนกิตติกร มีทรัพย์ (2527 : 237–238) กล่าวว่าอิทธิพลของกลุ่มเพื่อนที่มีต่อนักเรียนวัยรุ่นมีทั้งทางดีและไม่ดี สามารถสรุปได้ 3 ด้าน คือ ด้านการเรียน ด้านการเตรียมตัวประกอบอาชีพ และการครองตนในสังคม อิทธิพลของเพื่อนที่ดีต่อการเรียนของนักเรียนวัยรุ่น เช่น ถ้านักเรียนวัยรุ่นคบเพื่อนที่เป็นกลุ่มคงแก่เรียน กลุ่มเพื่อนก็ชักนำกันให้สนใจเอาใจใส่ ขยัน อดทนและขวนขวาย แสวงหาความรู้เพิ่มเติม ทำให้ประสบผลสำเร็จ

ในการเรียน อิทธิพลกลุ่มเพื่อนที่มีต่อการครองตนในสังคมของนักเรียน ได้แก่ ด้านวิธีการแต่งกาย สัมพันธภาพระหว่างเพื่อนต่างเพศ การร่วมกิจกรรมทางสังคม การออกนอกระบบ การไปงานสังสรรค์ เป็นต้น ฉะนั้น เพื่อนสามารถสนองความต้องการได้ดีกว่าบิดามารดา เด็กจึงมักทำตามค่านิยม มาตรฐาน และพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนให้ได้รับการยอมรับสิ่งแวดล้อมทางกายภาพ กิจกรรมและ รางวัลในกลุ่มเพื่อนจึงมีอิทธิพลต่อเด็กมาก จากการสำรวจของสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ (2549) พบว่า ผลกระตุ้นที่ให้เกิดการเลียนแบบการกระทำที่ก้าวร้าวของวัยรุ่น คือ เพื่อน โดยร้อยละ 76.1 ระบุว่า การชักจูงจากเพื่อน มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเลียนแบบมากที่สุด ซึ่งการสำรวจในครั้งนี้มีแนวโน้ม สูงขึ้น ส่วนศูนย์วิจัยกรุงเทพโพลล์ (2548) สถาบันวิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพ ได้สำรวจความคิดเห็น ของเยาวชนไทยกับการใช้เวลาหลังเลิกเรียน เมื่อวันที่ 28 สิงหาคม ถึง 2 กันยายน 2548 กลุ่มตัวอย่าง คือ เยาวชนที่ศึกษาในระดับมัธยมศึกษา ระดับ ปวช. ปวส. อนุปริญญา และปริญญาตรี ทั้งภาครัฐ และเอกชนรวม 59 แห่งจาก 14 จังหวัดทั่วทุกภาคของประเทศ ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้นจำนวน 1,671 คน ชายร้อยละ 40.8 หญิงร้อยละ 59.2 พบว่า กิจกรรมในช่วงเย็นถึงค่ำหลังเลิกเรียนที่เยาวชนทำมาก เป็นอันดับแรก คือ การพูดคุยกับเพื่อน ร้อยละ 50.6 รองลงมา ทำการบ้านอ่านหนังสือและเรียน พิเศษร้อยละ 46.3 และคุยโทรศัพท์ร้อยละ 42.6 ส่วนบุคคลที่เยาวชนใช้เวลาอยู่ด้วยมากที่สุดในช่วง เย็นถึงค่ำหลังเลิกเรียน พบว่า อันดับแรกคือ อยู่กับเพื่อน ร้อยละ 38.6 อยู่กับบิดามารดาร้อยละ 34.6 และอยู่กับญาติพี่น้องร้อยละ 9.3 (อำพล จินดาวัฒนะ 2549) จากผลการสำรวจนี้ชี้ให้เห็นว่า วัยรุ่น ไทยโดยส่วนใหญ่ใช้เวลาหมดไปกับการพูดคุยกับเพื่อนฝูง เรียนพิเศษและคุยโทรศัพท์ ประกอบกับ การที่วัยรุ่นใช้เวลาหลังเลิกเรียนอยู่กับเพื่อนมากกว่าบิดามารดา ทำให้วัยรุ่นได้ใกล้ชิดและซึมซับ กับการอยู่ร่วมกันกับเพื่อน การเข้ากลุ่มเพื่อนมากขึ้น ซึ่งส่วนนี้อาจทำให้วัยรุ่นมีการเรียนรู้ต่อกันใน การใช้เวลาสื่อสาร การดำเนินชีวิตที่คล้ายคลึงกันมากขึ้น

ตามทฤษฎีพัฒนาการของวัยรุ่นเกี่ยวกับพัฒนาการทางสังคมที่กล่าวว่า เด็กในช่วงก่อน วัยรุ่นและวัยรุ่นอยู่ในช่วงพัฒนาการที่เรียกว่า ระยะเวลาแห่งการต่อต้านและปฏิเสธมาตรฐานของ บิดามารดาและสังคม แต่จะทำตามกลุ่มเพื่อนในระดับสูงสุด เพราะเด็กในวัยนี้ต้องการการยอมรับ จากกลุ่มเพื่อน ตามหลักพัฒนาการเด็กในวัยนี้จึงได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนในระดับสูงสุด และ จากการสรุปงานวิจัยของฮาร์ตัพ (Hartup 1970 : 405) บ่งบอกได้ว่ามีงานวิจัยจำนวนมากที่ศึกษา อิทธิพลของกลุ่มเพื่อนโดยใช้นวัตกรรมที่เด่น คือ การคล้อยตามพฤติกรรมของกลุ่ม บางครั้งเด็กใน วัยนี้มักคล้อยตามเพื่อนจนมากเกินไป โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าว เพื่อแสดงให้เห็นว่าตนเป็นพวก เดียวกับกลุ่ม กลุ่มจะได้ยอมรับตน และงานวิจัยของเบิร์ต (Berndt 1979 : 608 : 616) พบว่า ในช่วง วัยรุ่นนั้นการกระทำบางสิ่งบางอย่างของบิดามารดามีอิทธิพลต่อวัยรุ่นน้อยลง แต่วัยรุ่นจะได้รับ อิทธิพลจากพฤติกรรมของกลุ่มเพื่อนในระดับสูง โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวฝืนสังคม

เช่นเดียวกับงานวิจัยของ บิเซนไทน์ และคณะ (Bixentine et al. 1976 : 226 – 236, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ 2530 : 115) ที่ยืนยันว่า เด็กอายุ 12 – 15 ปี ได้รับอิทธิพลจากพฤติกรรมที่เป็นแบบอย่างของ บิดามารดาน้อยลง แต่จะได้รับอิทธิพลจากการแสดงแบบพฤติกรรมก้าวร้าวฝืนสังคมของกลุ่มเพื่อน ในระดับสูง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ผ่องพรรณ แววิเศษ (2534) ได้กล่าวถึง สาเหตุของการ ก่อเหตุทะเลาะวิวาทของนักเรียนนักศึกษาว่ามาจากกลุ่มเพื่อน หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มี พฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทจะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสม หาก นักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ก่อเหตุทะเลาะวิวาทก็ทำให้นักเรียนเอา แบบอย่างเพื่อนได้

กล่าวสรุปได้ว่า เพื่อนมีอิทธิพลต่อชีวิตจิตใจของวัยรุ่นมาก ขณะที่สถาบันครอบครัวมี อิทธิพลน้อยลง กลุ่มเพื่อนอาจชักจูงเด็กให้ประพฤติปฏิบัติตนไปในทางที่ดีและในทางที่เสื่อมเสีย ได้ทั้งนั้น เพื่อนจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลต่อการที่วัยรุ่นหรือนักเรียนจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวไม่ เหมาะสม

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเพื่อนสนิท

ไอส์โค , วิลเลียม และฮาร์วีย์ (Iscoe , William and Harvey 1964 : 451 – 460, อ้างถึงใน สุณีย์ ธีรวิรุฬห์ 2542 : 39) ศึกษาเด็กอเมริกัน และเด็กนิโกร อายุ 7 , 9 , 12 และ 15 ปี โดยแบ่งเด็ก ออกเป็น 4 กลุ่ม ตามอายุให้เด็กเหล่านี้อยู่ในสถานการณ์คนเดียว และในสถานการณ์กลุ่มเพื่อน ให้ เด็กได้ตอบต่อแสงไฟที่แวบขึ้น ในสถานการณ์กลุ่มนั้นก่อนจะมีแสงไฟแวบขึ้น เด็กแต่ละคนจะได้ยินเสียงที่เขาเชื่อว่าเป็นเสียงของเพื่อนอีก 3 คน ซึ่งเข้ามาในห้องพร้อมกับเขาแต่นั่งอยู่คนละที่ สำหรับสถานการณ์กลุ่มมี 12 การทดลอง สิ่งสำคัญของการทดลองคือ การสร้างคำตอบที่ผิดให้ เปลี่ยนไปจาก 1 , 2 และ 3 คำตอบ จากคำตอบที่แท้จริงอีก 12 การทดลองมีคำตอบผิดกระจายอย่าง สุ่มเพื่อดูผลการคล้อยตามกลุ่มของผู้รับการทดลอง ผลปรากฏว่าเด็กอเมริกัน และเด็กนิโกรจะทำผิด ตามเพื่อนที่เป็นตัวแบบเหมือน ๆ กัน เด็กผู้หญิงอเมริกันทำผิดตามเพื่อนสูงกว่าเด็กผู้ชาย และคล้อย ตามการทำผิดสูงกว่าเด็กผู้หญิงนิโกร ที่สำคัญคือการคล้อยตามกลุ่มเพื่อนจะมีระดับสูงสุดเมื่อเด็ก อายุ 9 ปี และ 12 ปี แต่จะลดลงเมื่ออายุ 15 ปี ผลการวิจัยนี้ได้รับการยืนยันจากผลการวิจัยของ ไอส์ โค และคณะ (Iscoe et al. 1963 : 963 – 978) ซึ่งได้วิธีการเดียวกับเด็กระดับอายุเดียวกัน พบว่าการ คล้อยตามตัวแบบในกลุ่มของเด็กผู้หญิงสูงสุดเมื่ออายุ 12 ปี ส่วนเด็กผู้ชายจะคล้อยตามกลุ่มเพื่อน เพิ่มขึ้นตามอายุและคล้อยตามสูงสุดเมื่ออายุ 15 ปี

บรอนเฟนเบรเนอร์ (Bronfenbrenner 1967 : 199 – 207, อ้างถึงใน สุนีย์ ชีรวีรพห์ 2542 : 40) ซึ่งศึกษาอิทธิพลกลุ่มเพื่อนของเด็กอายุ 12 ปี พบว่า เด็กอายุ 12 ปี มีแนวโน้มที่จะแสดงพฤติกรรมตามตัวแบบในระดับสูง และเมื่อเขารู้ว่าเพื่อนล่วงรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวของเขา เด็กอเมริกาจะทำผิดมากขึ้น แต่เด็กรัสเซียจะทำผิมน้อยลง

สมพร สุทัศนีย์ (2530 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับ พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จากโรงเรียนในสังกัดกรุงเทพมหานคร และสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จากโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา และสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน 390 คน พบว่า ปัจจัยด้านการอบรมเลี้ยงดู อิทธิพลกลุ่มเพื่อน ลักษณะตัวเด็ก และลักษณะภูมิหลังของครอบครัว สามารถร่วมกันอธิบายพฤติกรรมก้าวร้าว ได้ประมาณร้อยละ 51 และอิทธิพลกลุ่มเพื่อน เป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในระดับสูงสุด โดยสามารถอธิบายพฤติกรรมก้าวร้าวได้ประมาณร้อยละ 38

คณิต คล้ายจำแลง (2534 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยบางประการที่มีผลต่อวัยรุ่นในการตีความเรื่องราวที่รับรู้จากภาพยนตร์โทรทัศน์เกี่ยวกับความก้าวร้าวรุนแรง กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย มีอายุ 15 – 18 ปี ในโรงเรียนประเภทสหศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า ลักษณะการอบรมเลี้ยงดูและเพศไม่มีความสัมพันธ์กับการตีความสิ่งรับรู้จากภาพยนตร์ โทรทัศน์เกี่ยวกับความก้าวร้าวรุนแรง อย่างไรก็ตามในด้านจิตวิทยาและการสื่อสารยอมรับว่ากลุ่มเพื่อนนั้นมีอิทธิพลต่อวัยรุ่นเป็นอย่างมาก ทั้งนี้เพราะวัยรุ่นจะเชื่อฟัง และปฏิบัติตามกลุ่มเพื่อนมากกว่าบิดามารดาหรือครูอาจารย์

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวของเพื่อนสนิท มีความสัมพันธ์กับ พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นหญิง กล่าวได้ว่า วัยรุ่นหญิงที่มีเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวย่อมส่งผลให้วัยรุ่นหญิงมีพฤติกรรมก้าวร้าวได้มากกว่าวัยรุ่นที่ไม่มีเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าว อาจเป็นเพราะวัยรุ่นที่มีเพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวคล้อยตามพฤติกรรมของเพื่อนสนิทได้ ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท เป็นปัจจัยที่จะส่งผลให้นักเรียนหญิงมี พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้

ส่วนที่ 6 แนวคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

ในปัจจุบันกล่าวได้ว่าครอบครัว เพื่อน และสื่อโทรทัศน์ ต่างก็มีบทบาทสำคัญร่วมกันต่อการพัฒนาเด็กให้มีคุณภาพ สำหรับสื่อโทรทัศน์ พบว่า มีอิทธิพลต่อความรู้สึกนึกคิดและพฤติกรรมของบุคคลในสังคมมาก ไม่ว่าจะเป็นพฤติกรรมด้านความรู้ ความคิด จริยธรรม ความเชื่อและค่านิยมต่าง ๆ จากการสำรวจพบว่าโทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่ได้รับความนิยมสูงสุดจากเด็ก โดยวัยรุ่นตอนต้นอายุ 10 – 15 ปี ชมโทรทัศน์โดยเฉลี่ย 25 ชั่วโมงต่อสัปดาห์ ซึ่งคงเดือน พันธมนาวิน, อรพินทร์ ชูชม และสุภาภรณ์ ลอยด์ (2529 : 3) กล่าวว่า โทรทัศน์เป็นสื่อมวลชนที่ดึงดูดความสนใจเด็กได้ดีเพราะให้ทั้งภาพและเสียง จึงมีอิทธิพลที่จะติดฝังในความรู้สึกนึกคิดมากกว่าสื่อมวลชนที่ถ่ายทอดเพียงด้านใดด้านหนึ่ง เช่น วิทยุ หนังสือ นักวิชาการจำนวนมากเห็นว่า ภาพที่โทรทัศน์เสนออาจจะสะท้อนความจริงในสังคมหรือไม่ก็ได้ การที่เด็กดูโทรทัศน์ทุกวัน ภาพและเสียงต่าง ๆ ที่เสนอออกมาจะค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปกลายเป็นทัศนคติ ค่านิยมและความเชื่อในที่สุด (ณัฐวัตร ลุนหงส์ 2544 : 34)

1. พฤติกรรมเปิดรับสื่อที่ก้าวร้าวของวัยรุ่น

จรรยา เศรษฐบุตร และคณะ (2541 : 79) ได้สำรวจกิจกรรมที่เยาวชนไทย ปี 2541 ชอบทำ ซึ่งกลุ่มตัวอย่างคือ เยาวชนทั่วประเทศ พบว่า กิจกรรมที่เยาวชนชอบมากเป็นอันดับหนึ่ง ได้แก่ การดูโทรทัศน์และวีดิทัศน์ รองลงมาเป็นการฟังวิทยุ การอ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งการสำรวจในครั้งนี้ได้พบว่า เยาวชนหญิงชอบดูโทรทัศน์ ฟังวิทยุ อ่านหนังสือพิมพ์ นิตยสาร และหนังสือการ์ตูนญี่ปุ่น มากกว่าเยาวชนชาย ส่วนเกร์บเนอร์ และคณะ (Gerbner et al. 1970, อ้างถึงใน กอบแก้ว ไทยยืนยงศักดิ์ 2543 : 8) ได้ตรวจสอบระดับความรุนแรงของการกระทำในช่วงเวลาไพรม์ไทม์ของรายการ ละครทางโทรทัศน์ในสหรัฐอเมริกา พบว่า เฉลี่ยร้อยละ 80 ของรายการที่มีความก้าวร้าวรุนแรง และร้อยละ 60 ของตัวแสดงหลักนั้นมีส่วนร่วมในความก้าวร้าวรุนแรงนั้น เฉลี่ยค่าความก้าวร้าวรุนแรงออกมาเป็น 7.5 ครั้งต่อชั่วโมง และพบอีกว่า เฉลี่ยมีการกระทำก้าวร้าว 5 ครั้งหรือ 6 ครั้งของพฤติกรรมที่เปิดเผยถึงความก้าวร้าวต่อ 1 ชั่วโมง

กรมสุขภาพจิต ร่วมกับสำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2549) เปิดเผยแพร่ผลสำรวจ “สื่อโทรทัศน์กับการใช้ความรุนแรงในกลุ่มเยาวชน : กรณีศึกษานักเรียน/นักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร” อายุระหว่าง 14-25 ปี จำนวน 1,569 ตัวอย่าง ระหว่างวันที่ 5-21 มิถุนายน 2549 พบว่า กลุ่มตัวอย่างร้อยละ 72.1 นิยมดูโทรทัศน์ทุกวัน ร้อยละ 39.8 ใช้เวลาเฉลี่ยในการดูโทรทัศน์

แต่ละครั้งประมาณ 3-5 ชั่วโมง ช่วงเวลาที่นิยมดูโทรทัศน์มากที่สุด 20.01-22.00 น.รายการที่นิยมรับชม 5 อันดับแรก ได้แก่ละคร ข่าว/วิเคราะห์ข่าว รายการเพลง การ์ตูน และเกมโชว์ พบว่า ร้อยละ 94.6 ระบุว่าเคยเห็น/ดูโทรทัศน์ที่มีภาพและการใช้ภาษาที่มีความรุนแรงผ่านละคร การ์ตูน ภาพยนตร์ ภาพข่าวและโฆษณาบ่อยครั้ง โดยระบุว่าร้อยละ 53.2 เห็นพฤติกรรมการพูดจาหยาบคาย คำทอ หรือไม่ให้เกียรติคู่สนทนาค่อนข้างรุนแรง สอดคล้องกับงานวิจัยของฮิวส์แมน (Huesmann 1972, อ้างถึงใน อรณลิน ไชยวสุ 2547 : 9) ที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างการเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาความรุนแรงกับพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ยิ่งเด็กมีการเปิดรับสื่อที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความรุนแรงในปริมาณมากเท่าใด ก็จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่จะเลือกวิธีการแก้ไขปัญหาความขัดแย้งด้วยการใช้พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงมากขึ้นเท่านั้น สำนักวิจัยเอแบคโพลล์ มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ (2550) ได้เปิดเผยผลสำรวจเรื่อง ความคิดเห็นเกี่ยวกับคุณภาพ และความรุนแรงในสื่อโทรทัศน์ : กรณีศึกษาประชาชนอายุ 18-60 ปีในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวนทั้งสิ้น 1,141 คน ระหว่างวันที่ 12 – 15 กรกฎาคม 2550 พบว่า ละครที่มีการใช้ภาษาหรือคำพูดที่ไม่สุภาพ/รุนแรงมากที่สุดคือเรื่อง รักเล่ห์ เสน่ห์หลวง คิดเป็นร้อยละ 50.1 รองลงมาคือร้อยละ 39.1 ได้แก่เรื่อง ทะเลริษยา ร้อยละ 38.8 ได้แก่เรื่อง ภาษา นาคา ร้อยละ 36.5 ได้แก่เรื่องแสงสุริย์ และร้อยละ 34.8 ได้แก่เรื่องกลั่นแกล้งกลางใจ และร้อยละ 34.1 พบเห็นโฆษณาที่มีการใช้ภาษาที่ไม่เหมาะสมด้วยเช่นกัน และจากผลการสำรวจสุขภาพคนไทยปี 2548 ของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล และสำนักงานกองทุนสนับสนุนการสร้างเสริมสุขภาพ พบว่า สื่อโทรทัศน์ เปิดโอกาสให้ปลูกฝังนิสัยความก้าวร้าวในเด็กและวัยรุ่น วัยรุ่นจึงสามารถเรียนรู้ซึมซับสิ่งต่าง ๆ ที่สื่อนำเสนอและการเรียนรู้ที่ขัดเกลาคือความเป็นตัวเองตั้งแต่เด็กจนกระทั่งเข้าสู่วัยผู้ใหญ่ สื่อจึงทำหน้าที่ในการอบรมบ่มเพาะซึ่งมีผลต่อค่านิยม และพฤติกรรมการเล่นแบบที่ดีหรือไม่ดีต่อวัยรุ่นในอนาคตด้วย (รพีพร เพชรรัตน์ 2550 : 7) ปัจจุบันนี้วัยรุ่นได้รับข้อมูลข่าวสาร แบบอย่างที่มาในรูปแบบของสื่อที่ให้ความบันเทิง และลักษณะกระตุ้นพฤติกรรม ทศนคติ ค่านิยม ที่ไม่พึงประสงค์เป็นส่วนใหญ่ จึงทำให้สื่อโทรทัศน์กลายเป็นโรงเรียนที่สอนความก้าวร้าวรุนแรงให้กับเด็กวัยรุ่น

2. อิทธิพลของสื่อต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น

การที่สื่อนำเสนอเรื่องราวอันประกอบไปด้วยพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ ในสื่อ มักจะถูกนำมาอภิปรายเกี่ยวกับอิทธิพลของความก้าวร้าวที่มีต่อเด็กและเยาวชนอยู่บ่อยครั้ง โดยมุ่งไปที่การนำเสนอเนื้อหาที่มีความก้าวร้าวรุนแรงของสื่อ การนำเสนอเนื้อหาในลักษณะนี้ นอกจากจะสามารถกระตุ้นเร้าให้ผู้รับเกิดความตื่นตัว ฟังพอใจและสนุกสนานได้ในระดับสูงแล้ว ยังดึงดูดให้บุคคลเปิดรับสื่อเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องด้วย และการเปิดรับสื่ออย่าง

ต่อเนื่องในปริมาณมาก บุคคลมีโอกาสนในการกระทำพฤติกรรมที่แสดงถึงความก้าวร้าวมากยิ่งขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland 1997, อ้างถึงใน โอฬาร เอี่ยม ประภาส 2541 : 32) ที่กล่าวว่า การกระทำผิดเกิดจากการเรียนรู้ จากการเลียนแบบสื่อต่าง ๆ สิ่งที่เกี่ยวข้องจะมีผลกระทบต่อการกระทำผิดของผู้ชมสื่ออื่น ๆ และสื่อที่มีผลกระทบกับการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นมากที่สุด คือ โทรทัศน์ เนื่องจากโทรทัศน์จะถ่ายทอดและเผยแพร่แง่มุมต่าง ๆ อาจมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของมนุษย์มากมาย และสมปอง จันทรมานิตย์ (2535 : 34 – 35) ก็ได้กล่าวถึงอิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นว่า โทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนวัยรุ่นมากที่สุด ในวันหนึ่ง ๆ นักเรียนวัยรุ่นและผู้ปกครองมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการชมรายการโทรทัศน์และรายการบันเทิงต่าง ๆ แสดงให้เห็นค่านิยมแบบต่าง ๆ แต่ในบางครั้งรายการเหล่านี้ เป็นเพียงจินตนาการของนักเรียนซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริง ละครและภาพยนตร์โทรทัศน์ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระเอกนางเอกที่เด่นชัด เช่น พระเอกต้องเป็นผู้นำ บางครั้งก็สุภาพ บางครั้งก็ก้าวร้าวแล้วแต่บทบาท แต่สิ่งที่สำคัญ คือ พระเอกจะต้องเป็นคนมีเสน่ห์เป็นที่หมายปองของคนส่วนมาก

อุบลรัตน์ ศิริยุสศักดิ์ (2525 : 87) กล่าวว่าอิทธิพลของสื่อโทรทัศน์จะมีมากหรือน้อยและมีผลในทางดีหรือไม่ดีต่อความคิด ความเชื่อ ค่านิยม ทักษะคิด การเรียนรู้ และพฤติกรรมของเด็กหรือไม่นั้นจะต้องพิจารณาปัจจัยหลายอย่างประกอบกัน เนื่องจากเนื้อหาสาระที่นำเสนอในรายการโทรทัศน์มีลักษณะหลากหลาย คือ โทรทัศน์ให้ทั้งข่าว ความบันเทิง และความรู้ โดยเฉพาะในด้านความบันเทิงโทรทัศน์จะมีอิทธิพลในทางให้คุณหรือโทษ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับครอบครัว ถ้าในครอบครัวนั้นบิดามารดาได้ตระหนักถึงความสำคัญของสื่อมวลชนว่ามีบทบาทสำคัญยิ่งต่อพฤติกรรมและบุคลิกภาพของเด็ก ให้ความเอาใจใส่ สนใจในการเลือกรับชมรายการโทรทัศน์ของเด็ก หรือคอยชี้แนะให้เด็กเข้าใจว่าสิ่งที่เสนอไปนั้นถูกผิดอย่างไร สมควรเลียนแบบพฤติกรรมนั้นหรือไม่ โทรทัศน์ก็จะมีอิทธิพลเหนือความรู้สึกนึกคิดของเด็กน้อยมาก และจากผลการวิจัยพบว่า ผู้ปกครองที่ควบคุมการเปิดรับของสื่อมวลชนของเด็กมาก ตระหนักในอิทธิพลของสื่อมวลชนมาก อบรมเลี้ยงดูแบบใช้เหตุผลมาก เด็กจะชอบชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์มากกว่าผู้ปกครองที่ควบคุมการรับสื่อมวลชนของเด็กน้อย ตระหนักในอิทธิพลของสื่อมวลชนน้อย โดยที่ทัศนคติของเด็กต่อการควบคุมของผู้ปกครอง และปริมาณการรับชมรายการโทรทัศน์ที่มีประโยชน์กับผู้ปกครองนั้น เกี่ยวข้องมากที่สุดกับปริมาณการรับเนื้อหาที่มีประโยชน์จากสื่อโทรทัศน์และการที่เด็กชอบรับเนื้อหาที่มีประโยชน์ในสื่อมากเท่าใด ก็จะเป็นผู้ที่มีลักษณะมุ่งอนาคตสูง เชื่ออำนาจในตนเองสูงและสามารถใช้เหตุผลเชิงจริยธรรมในระดับสูงด้วย

ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2529 : 165) กล่าวว่าสำหรับครอบครัวที่มีรากฐานการอบรมเลี้ยงดูที่ไม่เหมาะสม ขาดการเอาใจใส่จากบิดามารดาตลอดจนครูอาจารย์แล้ว โทรทัศน์นั้นย่อมมีอิทธิพลเหนือจิตใจของเด็ก โดยเฉพาะถ้ารายการโทรทัศน์นั้นเสนอเนื้อหาสาระและพฤติกรรมที่ไม่พึงปรารถนาแก่เด็ก เด็กก็สามารถได้รับการปลูกฝังลักษณะนิสัยที่ไม่ดีงาม หรือความเชื่อผิด ๆ โดยไม่รู้ตัว เช่น การพนันเสี่ยงโชค หรือ อาจเลียนแบบพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและนำไปปฏิบัติ เช่น พฤติกรรมความก้าวร้าวรุนแรงในการตัดสินใจ ปัญหา การเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ นั้นจะเป็นอันตรายอย่างยิ่งสำหรับเด็กที่ไม่สามารถแยกโลกของความจริงกับโลกของความเพ้อฝันออกจากกันได้ สิ่งเหล่านี้ถ้าเด็กถูกปลูกฝังและนำไปปฏิบัติก็จะไม่ช่วยพัฒนาเด็ก ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมาภายหลัง จากผลการวิจัยดังกล่าวสรุปได้ว่าถ้าเด็กชมรายการที่มีประโยชน์มาก ก็สามารถช่วยพัฒนาคุณภาพของเด็กได้

ดอนเนอร์สไตน์, สลาบี และอีรอน (Donnerstein , Slaby and Eron 1994, อ้างถึงใน กอบแก้ว ไทยยืนยงศักดิ์ 2543 : 15) ได้กล่าวว่า เมื่อคนดูได้ชมความก้าวร้าวรุนแรงที่ปรากฏบนสื่อต่าง ๆ นั้นมีส่วนในการสนับสนุนพฤติกรรมที่ก้าวร้าวรุนแรงต่อคนดูได้ ซึ่งสามารถเปลี่ยนแปลงทัศนคติและพฤติกรรมในลักษณะ 2 ประการ แม้แต่กับคนซึ่งไม่เคยแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวออกมาก็มีผลกระทบได้ หากได้รับชมความก้าวร้าวรุนแรงใน 2 กรณีสำคัญ คือ

1. การดูสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงเป็นระยะเวลานานสามารถนำสู่ความรู้สึกที่ชาชินต่อความก้าวร้าวรุนแรงในชีวิตจริงหรือต่อเหยื่อของความก้าวร้าวรุนแรงที่เกิดตรงหน้า ซึ่งมีผลให้เกิดความกระด้างต่อความรุนแรงที่เกิดขึ้น และลดท่าทีของพฤติกรรมยื่นมือเข้าช่วยเหลือผู้เคราะห์ร้ายเมื่อเกิดเหตุการณ์ก้าวร้าวรุนแรงขึ้น

2. คนดูสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงนั้น สามารถเพิ่มความรู้สึกกลัวที่จะกลายเป็นเหยื่อของความก้าวร้าวรุนแรง ซึ่งเป็นการเพิ่มพฤติกรรมในการป้องกันตัวเองมากขึ้นและเพิ่มความรู้สึกไม่ไว้วางใจผู้อื่นเพิ่มขึ้นด้วย เนื่องจากคนที่ดูสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงมาก ๆ นั้นมีการรับรู้ในสังคมที่เป็นจริงว่าเหมือนกับสิ่งที่สื่อนำเสนอออกมา และมองว่าสังคมมีแต่อาชญากรและเต็มไปด้วยอันตราย

สื่อที่มีผลกระทบกับการกระทำความผิดของเด็กและวัยรุ่นมากที่สุด คือ โทรทัศน์ เนื่องจากโทรทัศน์จะถ่ายทอดและเผยแพร่ข่าวสารแล้วยังถ่ายทอดแง่มุมต่าง ๆ ซึ่งอาจมีผลกระทบต่อพฤติกรรมของมนุษย์อีกมากมาย จากการศึกษาพบว่า เฉลี่ยมนุษย์ดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง และค่าเฉลี่ยนี้ก็มีแนวโน้มจะเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งผู้หญิงจะดูโทรทัศน์มากกว่าผู้ชาย ซึ่งเด็กและวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่หน้าจอโทรทัศน์วันละหลาย ๆ ชั่วโมง ดังนั้นรายการโทรทัศน์จึงมี

อิทธิพลอย่างมากต่อค่านิยมและความประพฤติของเด็กและวัยรุ่น เบอร์กอวิทซ์ (Berkowitz 1964, อ้างถึงใน อรรถ ชื่นมณูย์ 2520 : 103) ให้ความเห็นว่า ความก้าวร้าวรุนแรงจากภาพยนตร์จะทำให้บุคคลเกิดความรู้สึกในทางก้าวร้าว มุ่งร้ายเพิ่มขึ้น คนดูที่มีปัญหาทางอารมณ์หรือที่กำลังโกรธแค้นอยู่แล้ว เมื่อได้ชมฉากที่แสดงความก้าวร้าวในภาพยนตร์หรือโทรทัศน์จะยิ่งเพิ่มความโน้มน้าวใจที่จะรู้สึกอยากไปโจมตีหรือต่อสู้กับคนที่เราไม่ชอบหรือคู่อริ และกรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2549) ได้กล่าวถึงผลกระทบของความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์ต่อเด็กและวัยรุ่น ดังนี้

1. ทำให้เด็กชินชากับความก้าวร้าวรุนแรงและความน่ากลัวจนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา
2. เด็กจะค่อย ๆ ซึมซับความคิดว่าความก้าวร้าวรุนแรงเป็นวิธีแก้ปัญหาที่ดีที่สุด
3. เกิดการเลียนแบบความก้าวร้าวรุนแรงที่เห็นจากสื่อต่าง ๆ
4. มีการแสดงพฤติกรรมให้เหมือนตัวละคร ซึ่งอาจเป็นทั้งผู้กระทำหรือเหยื่อ

ส่วน สุชา จันทร์เอม และ สุรางค์ จันทน์เอม (2522 : 67) ก็ได้กล่าวถึง อิทธิพลของภาพยนตร์นั้นมีผลโดยทางอ้อมโดยไม่รู้สึกตัว ซึ่งเรื่องราวและพฤติกรรมที่ภาพยนตร์ได้แสดงให้เห็นซ้ำ ๆ กันอยู่เสมอ นั้น เป็นสิ่งที่ทำให้ภาวะจิตใจและทัศนคติของเด็กและวัยรุ่นคล้อยตาม ภาพยนตร์อาจเป็นสิ่งยั่วให้เด็กและวัยรุ่นแสดงพฤติกรรมบางอย่างออกมา

การที่วัยรุ่นได้รับชมสื่อที่มีความก้าวร้าวบ่อย ๆ อาจทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น บางครั้งการได้ชมเพียงครั้งเดียวก็อาจเพิ่มความก้าวร้าวได้ วัยรุ่นที่ได้ชมรายการที่แสดงความก้าวร้าวรุนแรงอย่างเหมือนจริงบ่อย ๆ หรือไม่เคยถูกลงโทษจะมีโอกาสที่จะเลียนแบบสิ่งที่ได้ดูมากขึ้น โดยผลของการรับชมสื่อต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นอาจจะมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทันทีหรือค่อย ๆ ปรากฏภายหลัง

3. แนวคิดเกี่ยวกับการเปิดรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

แบนดูรา (Bandura 1963, อ้างถึงใน อรรถ ชื่นมณูย์ 2520 : 29 – 30) ได้กล่าวถึง สื่อมวลชนว่ามีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ทางสังคม โดยการนำเสนอผ่านทางสื่อต่าง ๆ อาทิ สื่อโทรทัศน์ ภาพยนตร์ ฯลฯ ซึ่งมนุษย์ต่างก็รับรู้และเรียนรู้จากสื่อ ทำให้เกิดความคิดและรูปแบบการกระทำใหม่ ๆ อยู่เสมอ ดังนั้นสื่อมวลชนจึงมีบทบาทสำคัญต่อการสร้างพฤติกรรม และทัศนคติหรือความนึกคิดของคนในสังคมโดยปกติสื่อมวลชนจะเป็นตัวกลางในการนำเสนอเรื่องราวต่าง ๆ เพื่อให้คนเราได้รับข้อมูล ความรู้ และความบันเทิง ข้อมูลและความรู้ก็จะอยู่ในรูปแบบของข่าว บทความ

บทวิเคราะห์ สารคดี ฯลฯ ส่วนความบันเทิงมักจะอยู่ในรูปแบบเรื่องสั้น การ์ตูน ละคร ภาพยนตร์ เกมโชว์ ฯลฯ ซึ่งการนำเสนอเรื่องราวบางอย่างของสื่อมวลชน โดยเฉพาะเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงต่าง ได้กลายมาเป็นแบบอย่างให้เกิดการเลียนแบบของคนที่ได้รับข้อมูลนั้น ๆ ซึ่งจากการวิจัยของเกิร์บเนอร์ และคณะ (Gerbner et al. 1980, อ้างถึงใน กอบแก้ว ไทยยืนยงศักดิ์ 2543 : 8) พบว่า เนื้อหาของสื่อมวลชนมักมีเรื่องที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าวรุนแรงปนอยู่ใน ระดับสูงและเมื่อนำเสนอต่อผู้ชม โอกาสที่จะเกิดการเลียนแบบต่อพฤติกรรมนั้นก็ยิ่งเป็นไปได้สูงขึ้น สื่อสารมวลชนนับเป็นสิ่งล่อใจ หรือสิ่งเร้าที่มีอิทธิพลเป็นอย่างมากต่อบุคคล โดยทำหน้าที่หลักคือ การกำหนดวัฒนธรรม ดังนั้นสื่อสารมวลชนจึงทำหน้าที่ถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิดเห็นและทัศนคติ นอกจากนี้ยังมีส่วนในการพัฒนาการของแรงกระตุ้นและค่านิยม ซึ่งมีผลกระทบต่อการคงอยู่ของ สังคม จากการที่สื่อสารมวลชนเป็นสิ่งเร้าหรือสิ่งล่อใจ จึงทำให้สื่อสารมวลชนมีอิทธิพลต่อบุคคล ซึ่งสามารถอธิบายในทางจิตวิทยาได้ว่า เมื่อสิ่งล่อใจนั้นเป็นความปรารถนาที่ซ่อนอยู่ภายในบุคคล บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมออกมา ซึ่งอาจเป็นการเลียนแบบ หรือกระทำการอย่างหนึ่งอย่างใดที่มี ลักษณะเดียวกันกับสิ่งล่อใจ ในทางตรงกันข้ามถ้าสิ่งล่อใจนั้นไม่ได้เป็นไปตามความปรารถนาของ บุคคล บุคคลก็จะแสดงพฤติกรรมตรงข้ามหรือหนีห่างจากสิ่งล่อใจนั้น แต่ทั้งนี้ต้องขึ้นกับแรงขับ ของบุคคลที่เกิดขึ้นในขณะนั้น นอกจากนั้นในสหรัฐอเมริกาโดยเฉพาะในช่วงปี ค.ศ. 1960 – 1970 ได้ให้ความสนใจเกี่ยวกับอิทธิพลของเนื้อหาความก้าวร้าวรุนแรงในสื่อมวลชนที่อาจจะมีต่อ พฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงในสังคม ซึ่งแพร่หลายไปสู่ประชาชนทุกชั้นและทุกเพศ ทุกวัยใน สหรัฐอเมริกา (สมคิด ปลอดโปร่ง 2528)

สื่อโทรทัศน์ สื่อภาพยนตร์ เป็นแหล่งที่ให้คำแนะนำหรือเป็นต้นแบบของการกระทำ พฤติกรรมดังกล่าวได้เด่นชัดมาก เนื่องจากการอ่านต้องใช้ความพยายามค่อนข้างมาก ในขณะที่ดูไม่ ต้องใช้ความพยายามมากเท่าก็สามารถดึงดูดความสนใจได้ ซึ่งภาพเคลื่อนไหวและเสียงที่ได้ฟัง ทำให้เข้าถึงกระบวนการของการมีพฤติกรรมก้าวร้าวได้อย่างชัดเจนมาก การบรรยายโดยใช้ภาษาและ แสดงให้เห็นถึงพฤติกรรม และแรงจูงใจที่แทรกอยู่ในพฤติกรรมของผู้ที่แสดงให้เห็น อย่างไรก็ตาม สื่อโทรทัศน์มักจะนำเสนอผลของการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าว โดยมีบทลงโทษให้เห็นในตอนท้าย แต่ผู้ชมก็ใช้เวลาในการดูเนื้อหาเกี่ยวกับการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่า ทำให้สิ่งที่ติดอยู่ในใจ ไม่ใช่ผลของการกระทำ แต่เป็นรูปแบบของการที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่า

สื่อมวลชนนิยมที่จะนำเสนอเรื่องราวที่ประกอบด้วยพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับความ ก้าวร้าว เพราะเรื่องเหล่านี้มีแรงดึงดูดความสนใจ และสามารถกระตุ้นเร้าผู้รับสารให้รู้สึกตื่นเต้น พึง พ้อใจและสนุกสนานได้ในระดับสูง เช่น เรื่องในแนวความก้าวร้าวหรือกดดัน เรื่องในแนวลึกลับน่า สงสัย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องในแนวโป๊เปลือยที่ทำให้เกิดความตื่นเต้นและพึงพอใจมากที่สุด ใน บรรดาเรื่องแนวอื่น ๆ รวมทั้งทำให้ผู้รับสารติดตามชม ฟังอย่างต่อเนื่องอีกด้วย ดังนั้นพฤติกรรมที่

ถูกนำเสนอเหล่านี้จึงได้กลายเป็น ตัวแบบ ที่แทรกซึมเข้าไปในกระบวนการเรียนรู้ของมนุษย์ และเร้าหรือจูงใจให้เกิดการเลียนแบบพฤติกรรมต่าง ๆ เนื่องจากสื่อมักจะละเลยในการให้ความสำคัญกับผลของการกระทำพฤติกรรม โดยเฉพาะพฤติกรรมที่เกี่ยวกับความก้าวร้าวว่า สามารถก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้กระทำและบุคคลที่เกี่ยวข้องอย่างไร โดยเฉพาะกับวัยรุ่นซึ่งเป็นวัยแห่งการเรียนรู้ มีความอ่อนไหวทางสภาวะทางจิตใจ และมีการเปิดรับสื่อค่อนข้างมาก (ธีระพร อุวรรณโณ 2529)

นอกจากสื่อจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของมนุษย์ในการเป็นตัวแบบและเป็นแรงจูงใจในการกระตุ้นให้เกิดการเลียนแบบแล้ว การเปิดรับเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับความก้าวร้าวผ่านทางสื่อจะทำให้เกิดผลในทางลบ ต่อตัวมนุษย์ด้วย เช่น ทักษะการเรียนรู้ลดลง ขาดความคิดสร้างสรรค์ ความสามารถในการปรับตัวในสังคมลดลง และเกิดความเฉา ต่อพฤติกรรมก้าวร้าว นั้น (โยธิน ศันสนยุทธ 2533) การเกิดความเฉาหรือชาชิน เป็นการสนับสนุนให้เกิดการยอมรับพฤติกรรมดังกล่าว ที่ละน้อย ว่าเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปกระทำกัน ไม่มีความสำคัญ (ธีระพร อุวรรณโณ 2529) ทำให้ความกังวลและความขัดแย้งที่มีต่อพฤติกรรมลดน้อยลง ซึ่งเป็นผลให้ความยับยั้งที่มีต่อพฤติกรรมลดน้อยลง ซึ่งเป็นผลให้ความยับยั้งที่จะไม่แสดงพฤติกรรมที่ได้พบเห็นจากตัวแบบที่ถูกนำเสนอผ่านทางสื่อลดลงไปด้วย เช่นเดียวกับบุคคลที่ตกอยู่ในสภาพแวดล้อมทางสังคมที่พบเห็นแต่แบบอย่างของความก้าวร้าวก็จะมีแนวโน้มที่จะกระทำพฤติกรรมดังกล่าวมากยิ่งขึ้นไปอีก เพราะเชื่อว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่กระทำได้ในสังคม

จากที่กล่าวมาสรุปได้ว่า การเปิดรับสื่อโทรทัศน์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับความก้าวร้าว สามารถเพิ่มความเป็นไปได้ในการทำให้บุคคลเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวตามสื่อที่บุคคลนั้นได้เลือกรับชมตามความชอบหรือสนใจของแต่ละตัวบุคคลนั้น ๆ เพราะสื่อเหล่านี้จะซึมซับเข้าไปในกระบวนการคิดของเด็ก ทำให้มองเห็นสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นเรื่องชาชิน และกลายเป็นเรื่องธรรมดาที่ ได้พบเจอ

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว

จากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยเกี่ยวกับสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบว่า มีงานวิจัยเกี่ยวกับเรื่องนี้้อยมาก แต่จะมีเกี่ยวกับสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวม ดังนั้น เพื่อให้งานวิจัยฉบับนี้มีความชัดเจนมากขึ้น ผู้วิจัยจึงขอนำงานวิจัยที่เกี่ยวกับสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมมารวบรวมอธิบายเทียบเคียงกับสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ดังนี้

เสรี วงษ์มณฑา และคณะ (2533 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมต่อความก้าวร้าวรุนแรงของเยาวชนกับพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นกับพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษา

คือ นักเรียนที่กำลังศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 โดยสุ่มจากโรงเรียนประจำจังหวัดของภาคเหนือ ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ภาคใต้ และภาคกลาง จำนวน 895 คน พบว่า เยาวชนไทยเปิดรับชมโทรทัศน์ในระดับปานกลาง ช่วงเวลาที่มีการเปิดรับชมมากที่สุด คือ ช่วงเวลา 20.00 – 21.00 น. ของทุกวัน และ 9.00 – 12.00 น. ของทุกวันเสาร์และอาทิตย์ รายการโทรทัศน์ที่เยาวชนไทยนิยมชมชอบมากที่สุด คือ ละครไทย เนื้อหาในละครหรือภาพยนตร์ที่เยาวชนไทยชอบมากที่สุดคือ ละครหรือภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาตลก ขบขัน และละครหรือภาพยนตร์ไทยและจีน และความถี่ในการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์มีความสัมพันธ์ต่อทัศนคติต่อการแก้ปัญหาด้วยวิธีการรุนแรงของเยาวชนไทย กล่าวคือ เยาวชนไทยที่มีความถี่ในการเปิดรับชมรายการโทรทัศน์มากจะมีทัศนคติที่เห็นด้วยกับการแก้ปัญหาด้วยวิธีการก้าวร้าวรุนแรงมากขึ้น

ปฏิพันธ์ กระแสอินทร์ (2532, อ้างถึงใน คณิต คล้ายจำแสง 2534 : 4) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น พบว่า ภาพยนตร์โทรทัศน์ทำให้เด็กเลียนแบบพระเอก ผู้ร้าย และมีผลต่อจิตใจทำให้เด็กวัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น

เดิมทิพย์ พานิชพันธุ์ (2550 : 99) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนในศูนย์ฝึกอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี กลุ่มตัวอย่างจำนวน 234 คน พบว่า การเลียนแบบสื่อมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าว ส่งผลให้เด็กและเยาวชนมีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงขึ้น

ประภัสสร ชโลธร (2550 : 84) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำความรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์ จำนวน 375 คน พบว่า อิทธิพลจากสื่อและพฤติกรรมการกระทำความรุนแรงมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คืออิทธิพลจากสื่อสามารถส่งผลให้นักเรียนช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมการกระทำความรุนแรงเพิ่มขึ้น

บารอน และ ไบรน์ (Baron and Byrne 1977, อ้างถึงใน เพชรชมพู เทพพิพิธ 2533 : 30) ทำการศึกษาทดลองภาคสนาม ได้ทดลองกับเด็กวัยรุ่นอายุ 14 – 16 ปี นักเรียนโรงเรียนเอกชนแห่งหนึ่งในเบลเยียมให้ดูภาพยนตร์ 2 แบบ คือ เด็กกลุ่มหนึ่งดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวมาก อีกกลุ่มหนึ่งดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าว โดยให้เด็กแต่ละกลุ่มดูภาพยนตร์วันละเรื่องเป็นเวลา 5 วันติดต่อกัน จากนั้นให้เด็กปฏิบัติตามปกติ โดยมีผู้สังเกตคอยบันทึกพฤติกรรมก้าวร้าวที่เด็กแต่ละกลุ่มแสดงออกมา ผลการวิจัยครั้งนี้แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ได้ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่

ก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูงแสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์ ขณะที่เด็กในกลุ่มที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าวไม่ได้แสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์

ทอมัส และคณะ (Thomas et al. 1977, อ้างถึงใน จูไรรัตน์ จิตตกานนท์ 2537 : 51) ศึกษาเด็กอายุ 8 – 10 ปี ที่ได้รับชมภาพยนตร์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงและประเภทตื้นตื้นเร้าใจ ซึ่งมีความยาวเท่า ๆ กัน คือ ประมาณ 11 นาที ผลจากการวัดกระแสไฟฟ้าที่ผิวหนัง (Galvanic Skin Response หรือ GSR) พบว่าเด็กที่ดูภาพยนตร์ประเภทก้าวร้าวรุนแรงจะมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อเทปบันทึกภาพการต่อสู้ต่ำกว่าเด็กที่ดูภาพยนตร์ตื้นตื้นเร้าใจ แสดงให้เห็นว่าการดูภาพยนตร์ที่ก้าวร้าวรุนแรงนั้นสามารถลดปฏิกิริยาตอบสนองต่อความก้าวร้าวรุนแรงในชีวิตของเด็ก

เมย์เออร์ (Meyer 2002, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549 : 29 – 30) ได้วิจัยเรื่องความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์ ระหว่างความแตกต่างทางอายุ และผลกระทบของสื่อที่มีต่อความก้าวร้าวรุนแรง พบว่า สื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงมีอิทธิพลต่อการเพิ่มพฤติกรรมก้าวร้าวไม่ว่าเด็กจะมีอายุน้อยหรืออายุมากก็ตาม เด็กที่มีอายุน้อยกว่าจะได้รับอิทธิพลของความก้าวร้าวรุนแรงของสื่อมากกว่าเด็กที่มีอายุมาก และยังพบว่าเด็กที่ได้รับอิทธิพลของสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวรุนแรงอยู่ในระดับสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับอิทธิพลของสื่อที่มีความก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมแสดงความก้าวร้าวอยู่ในระดับสูงกว่าเด็กที่ไม่ได้รับอิทธิพลของสื่อที่มีความก้าวร้าว

สุเกษม อิงคินันท์ (2537 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษากับการรับชมโทรทัศน์และความก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษากับปริมาณในการรับชมโทรทัศน์ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามการรับชมโทรทัศน์และแบบสอบถามการปฏิบัติตนต่อผู้อื่น กลุ่มประชากรในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพภาคปกติ ชั้นปีที่ 1 , 2 และ 3 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2536 ของวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา จำนวน 807 คน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยการคำนวณค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ผลการวิจัยปรากฏว่า ความก้าวร้าวของนักศึกษาอาชีวศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับความถี่ในการรับชมโทรทัศน์ และความก้าวร้าวของนักศึกษาอาชีวศึกษาไม่มีความสัมพันธ์กับปริมาณในการรับชมโทรทัศน์

จากการศึกษาค้นคว้า พบว่า มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสื่อที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่บ้าง ดังนี้

ล้ำค่า โพธิ์กระแจ่ง (2534) ได้ศึกษาเรื่องการใช้สื่อและความพึงพอใจจากสื่อของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน โดยศึกษาเด็กและเยาวชนในหน่วยงานของสถานพินิจและคุ้มครอง

เด็กและเยาวชนกลาง 4 แห่ง คือ บ้านเมตตา บ้านกรุณา บ้านมุทิตา และบ้านปราณี จำนวน 352 คน พบว่า สื่อมวลชนที่เด็กเปิดรับสูงสุด ได้แก่ โทรทัศน์ รองลงมาได้แก่ วิทยุ หนังสือ ภาพยนตร์ และ วิดีโอ ตามลำดับ บทบาทที่เด็กนิยมชมชอบมากที่สุด ได้แก่ ตัวเอกที่มีลักษณะก้าวร้าว หรือมี บทบาทการต่อว่า ทะเลาะวิวาท ต่อสู้ ส่วนผลกระทบจากการใช้สื่อ ได้แก่ ตัวเอกที่ค่อนข้างเด่นชัด จะมีผลกระทบด้านทัศนคติในทางก้าวร้าว

ประไพรัตน์ วีระพงศ์เศรษฐ์ (2542 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องพฤติกรรม ก้าวร้าวในรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ พบว่า ลักษณะต่าง ๆ ของพฤติกรรม ก้าวร้าวรวม 16 ลักษณะที่ปรากฏในรายการละครและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ ทั้ง 4 ประเภท คือ รายการละครไทย รายการภาพยนตร์สำหรับเด็ก รายการภาพยนตร์ชุด และรายการภาพยนตร์เรื่อง ยาว ที่แพร่ภาพออกอากาศทางสถานีโทรทัศน์ช่อง 3 ช่อง 5 ช่อง 7 และช่อง 9 พฤติกรรมก้าวร้าวที่ ปรากฏในรายการทั้ง 4 ประเภทของทุกช่องสถานีรวมกัน พบว่ามีปริมาณคิดเป็น 6.1% ของเวลา แพร่ภาพรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทั้งหมด มีความถี่ในการปรากฏพฤติกรรมก้าวร้าว เฉลี่ย 1 ครั้ง ทุก ๆ 2.3 นาที และปรากฏสม่ำเสมอทั้งวัน โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบ ได้บ่อยครั้งกว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางกาย

จากงานวิจัยข้างต้นสรุปได้ว่า การเลือกเปิดรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวน่าจะมีความ สัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนหญิงได้ ดังนั้นผู้วิจัยคาดว่า ความสนใจในการเลือกรับสื่อ ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวน่าจะเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง

ส่วนที่ 7 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับข้อมูลส่วนบุคคลและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

เนื่องจากการศึกษาเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงที่ผู้วิจัยได้ศึกษา พบว่า งานวิจัยในเรื่องเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจายังไม่มีผู้ใดได้ศึกษาไว้โดยเฉพาะ แต่จะ เป็นการศึกษเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมทางกายและวาจาของนักเรียน ฉะนั้นผู้วิจัยจึงได้นำ งานวิจัยเกี่ยวกับการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวโดยรวมมาใช้เป็นแนวทางในการศึกษาเทียบเคียงใน งานวิจัยครั้งนี้ เพื่อให้มองเห็นความชัดเจนในการศึกษาวิจัยมากขึ้น

1. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับชั้น

จากการรวบรวมงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า มีผู้ศึกษาเกี่ยวกับระดับชั้นกับพฤติกรรม ก้าวร้าวของวัยรุ่น ไว้ดังนี้

สุภา มาลากุล ณ อยุธยา และคนอื่น (2520 : 23 – 24) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร โดยใช้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 1,600 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่มีอายุน้อยที่สุดจะมีความก้าวร้าวเป็นกลุ่มมากที่สุด และนักเรียนแผนกที่ใช้สมองไม่มีโอกาสจะออกแรงทางกาย มีความก้าวร้าวมากที่สุด

ศิริวรรณ ปุ่นคอน (2547 : 98) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด รองลงมาเป็นระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2

สุนทรี ศิลพิพัฒน์ (2532, อ้างถึงใน อัจฉรา ทองตัน 2536 : 36) ได้ศึกษาเรื่องความก้าวร้าวของเยาวชน พบว่า ผู้ที่มีความก้าวร้าวจะมีการศึกษาในระดับชั้นค่อนข้างต่ำ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ระดับชั้นมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่เรียนในระดับชั้นต่างกัันน่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นตัวแปรที่บ่งบอกถึงความสำเร็จในระดับหนึ่งหรือความล้มเหลวในระดับหนึ่ง ถ้าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำแสดงให้เห็นถึงการไม่ประสบผลสำเร็จในด้านการเรียน ซึ่งถือว่าเป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่กระตุ้นให้เกิดความคับข้องใจที่นำไปสู่ความก้าวร้าว มีงานวิจัยจำนวนมากที่พบว่า เด็กที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำมีพฤติกรรมก้าวร้าว

เฟลสัน , เทอร์สโตน และ แบนนิง (Felhuson , Thurstone and Banning 1970 : 431 – 439, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ 2530 : 40) ได้สำรวจพฤติกรรมก้าวร้าวและพฤติกรรมที่สังคมยอมรับกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของเด็กเกรด 3 , 6 และ 9 โดยให้ครูประเมินพฤติกรรมทั้งสองลักษณะ 5 ปี ต่อมา ปริมาณผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนจากแบบสอบถามมาตรฐาน พบว่า เด็กที่ปรับตัวได้ดี มีพฤติกรรมที่สังคมยอมรับจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าเด็กที่มีพฤติกรรมที่ก้าวร้าว

แชมเบอร์ และ วิลสัน (Chamber and Wilson 1971 : 911 – 917, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ 2530 : 40) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมช่วยเหลือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า มีความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมก้าวร้าวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

เบเกอร์ และ โฮลเวิร์ท (Baker and Holzworth 1961 : 131 – 149, อ้างถึงใน สุณีย์ ชีรวิรุฬห์ 2542 : 38) ศึกษาเด็กอายุ 13 – 16 ปี กลุ่มแรกเป็นเด็กที่มีปัญหาการปรับตัวทางอารมณ์และสังคม เช่น ฉี่รดที่นอน เข้าอารมณ์ ก้าวร้าว ดื้อดึง ต่อต้าน กลุ่มที่ 2 เป็นเด็กที่ปรับตัวได้ มีลักษณะ

สุขภาพ ไม่ก้าวร้าว มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง ผลจากการศึกษา พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลาง

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิกร (2543 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษากรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานคร และปริมณฑล ผลวิจัยพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับ 1.50 - 2.00 คิดเป็นร้อยละ 42.5 ซึ่งเป็นจำนวนมากที่สุด เคยก่อเหตุทะเลาะวิวาทมากกว่า 3 ครั้ง

ศิริวรรณ ปุ่นคอน (2547 : 98) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์ พบว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำ 2.00 มีพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่า 3.00

ศิริ ปานแดง (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทัศนคติต่อการใช้ความก้าวร้าวรุนแรงของนักเรียนมัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัย กระบี่ จำนวน 303 คน ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีทัศนคติต่อพฤติกรรมการกระทำก้าวร้าวต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ศรัญญา อารมณ์พิโมกษ์ (2547 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลา ต่อการทะเลาะวิวาท พบว่า นักเรียนที่ทะเลาะวิวาทส่วนใหญ่ มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอยู่ในระดับ 2.50 – 2.99 มากที่สุด

จากงานวิจัยข้างต้น พบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียน ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันั้น่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพครอบครัว

มีการศึกษาและวิจัยเป็นจำนวนมากที่พบว่า สภาพครอบครัวที่พ่อแม่แยกกันอยู่ การหย่าขาดจากกันของพ่อแม่ โดยเฉพาะการที่เด็กขาดพ่อ เป็นตัวแปรที่สำคัญที่ทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว ดังจะเห็นได้จากผลงานวิจัยของเฮิร์ส (Hurst 1984 : 28 – 31) ที่ศึกษาการแยกกันอยู่และการอยู่ร่วมกันของพ่อแม่เด็กก้าวร้าว และเด็กไม่ก้าวร้าว พบว่า เด็กที่ก้าวร้าวจะเป็นเด็กที่พ่อแม่แยกกันอยู่ พ่อแม่จะมีความรู้สึกทางบวกต่อเด็กน้อยกว่าพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน จนทำให้เด็กก้าวร้าวเพราะรู้สึกว่าตนถูกทอดทิ้ง

บรอนเฟนเบรนเนอร์ (Bronfenbrenner 1975 : 485 – 501, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 44) ศึกษาจุดเริ่มต้นของการแยกกันอยู่และการหย่าร้าง พบว่า พ่อแม่ในครอบครัวที่หย่าร้าง ไม่มีโอกาสใกล้ชิดลูก พ่อแม่เหล่านี้มักจะปล่อยปละละเลย ทอดทิ้ง แต่บางครั้งหันกลับมาปกป้องคุ้มครองเด็กมากเกินไป

ฮอนริซิง และ ฮูไคร์ (Honzig and Sudia 1980 : 215 – 218, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 45) พบว่า เด็กที่ขาดพ่อแม่นั้น แม่จะใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบปล่อยปละละเลย จึงทำให้เด็กเหล่านี้มีพฤติกรรมก้าวร้าว

ลีฟ (Levy 1976 : 17 – 18, อ้างถึงใน สมพร สุทัศนีย์ 2530 : 45) ศึกษาเด็กอายุ 2 – 6 ปี และ 2 – 10 ปี ซึ่งพ่อตายแต่กำเนิด เปรียบเทียบกับเด็กที่มีทั้งพ่อและแม่ พบว่า เด็กที่ขาดพ่อเหล่านี้ จะอยู่กับแม่ที่มีอารมณ์เครียด ไม่สนใจใยดีเด็ก เด็กจึงรู้สึกว่าได้ได้รับความเครียด จึงแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวในรูปแบบต่าง ๆ

วิทแมน และ ฮอฟฟ์แมน (Witman and Hoffman 1975, อ้างถึงใน นิภารัตน์ คำสมบูรณ์ 2540 : 18) ได้ศึกษาเด็กวัยรุ่นในรัฐอิลลินอยส์ พบว่า เด็กผู้กระทำความผิดที่เข้ารับการฝึกอบรมในสถานฝึกอบรมนั้นมาจากครอบครัวแตกแยกมากกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวปกติในเขตเดียวกันซึ่งครอบครัวแตกแยกนั้นส่วนใหญ่เนื่องมาจากบิดามารดาแยกกันอยู่หรือหย่าร้างกัน

สเลเตอร์ และ ฮาร์เบอร์ (Slater and Harber 1984, อ้างถึงใน นิภารัตน์ คำสมบูรณ์ 2540 : 18) ได้ศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว อันได้แก่ ครอบครัวที่สมบูรณ์กับครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กในครอบครัวแตกแยกมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวล และมีความรู้สึกควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวลักษณะนี้หันเหไปกระทำความผิดได้โดยง่าย

เฮลย์ และ บรอนเนอร์ (Healy and Bronner 1976, อ้างถึงใน ประเสริฐไชย สุขอาด 2539 : 9) ได้สำรวจเด็กที่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวและกระทำความผิดในเมืองบอสตันและชิคาโก จำนวน 4,000 คน พบว่า เด็กเหล่านี้มาจากครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ หย่าร้างกัน หรือเสียชีวิตถึงร้อยละ 50

วัชรพันธ์ ประดิษฐ์พงษ์ (2544, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549 : 27) ได้ทำการศึกษา พฤติกรรมการทะเลาะวิวาทของนักเรียนในเขตพื้นที่กองบังคับการตำรวจนครบาล 7 พบว่า นักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นที่บิดาหรือมารดา เสียชีวิตจะมีการทะเลาะวิวาทสูงกว่ากลุ่มที่บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

วิจารณ์ วิชัยยะ (2516, อ้างถึงใน จรัส มานตรี 2538 : 33) ได้ศึกษาถึงสาเหตุของอาชญากรรม เมื่อปี พ.ศ. 2516 พบว่า ความรักความอบอุ่นของบิดามารดามีความสำคัญต่อเด็กมาก

ถ้าเด็กขาดความรักจากพ่อแม่แล้ว จะทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว ต่อต้านสังคม ชอบปฏิบัติในสิ่งที่เป็นการฝ่าฝืนกฎระเบียบหรือข้อห้ามของสังคมและกฎหมาย

ศูนย์สุขวิทยาจิต กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2539) ได้ทำการศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว สภาพปัญหา และสาเหตุแห่งปัญหาของนักเรียนที่เข้ารับการปรึกษาในโครงการโรงเรียนตัวอย่าง ซึ่งกลุ่มตัวอย่างที่ศึกษาคือ นักเรียนระดับมัธยมศึกษาที่อาจารย์แนะแนวนำรายงานเข้ามาขอรับการปรึกษาในกิจกรรมการนิเทศวิธีการแก้ไขปัญหานักเรียนแก่ครู-อาจารย์ โรงเรียนมักกะสันพิทยาสรรพ์ ของโครงการโรงเรียนตัวอย่างทางสุขภาพจิตระหว่างปีการศึกษา 2536-2538 จำนวนทั้งหมด 46 ราย โดยศึกษาจากแบบบันทึกประวัติการให้คำปรึกษาที่อาจารย์แนะแนวจัดทำขึ้นร่วมกับทีมสุขภาพจิตของศูนย์สุขวิทยาจิต ผลการศึกษาพบว่า นักเรียนกลุ่มที่ศึกษามีภูมิหลังครอบครัวที่มีปัญหาแตกแยกในครอบครัวถึงร้อยละ 56.52 มีปัญหาพฤติกรรม ได้แก่ ขาดเรียนบ่อย หนีเรียน ลักขโมย พุดบด ก้าวร้าว มากที่สุดร้อยละ 58.70 ส่วนสาเหตุของปัญหาพบว่า ปัจจัยโน้มน้าวให้เกิดปัญหา ได้แก่ การที่เด็กต้องอยู่ในสภาพแวดล้อมที่ผิดปกติ กล่าวคือ การที่ต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสภาวะพ่อแม่ผิดปกติ เช่น การที่เด็กต้องถูกเลี้ยงดูโดยญาติพี่น้อง หรือพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว หรือการเลี้ยงดูโดยพ่อกับแม่เลี้ยง หรือแม่กับพ่อเลี้ยง หรือการเลี้ยงดูโดยพ่อแม่บุญธรรม อันเนื่องมาจากครอบครัวแตกแยก พ่อแม่หย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ หรือฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งถึงแก่กรรม และมีสภาพครอบครัวที่ยากจนที่สุดร้อยละ 61.54 ปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดปัญหา ได้แก่ การที่เด็กต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ผิดปกติ เช่น การที่พ่อแม่ เข้มงวด ชอบตำหนิ เปรียบเทียบ เหยียดหยาม ขี้เคียด ลงโทษรุนแรง เป็นต้น ร้อยละ 59.65 แต่เมื่อวิเคราะห์เปรียบเทียบถึงปัจจัยที่ส่งเสริมให้ปัญหายังคงอยู่ระหว่างกลุ่มที่ครอบครัวแตกแยก และครอบครัวไม่แตกแยก พบข้อสังเกตว่าแม้เด็กจะมีสภาพครอบครัวที่แตกแยกหรือไม่แตกแยกก็ตาม มีปัจจัยที่เป็นเหตุส่งเสริมให้ปัญหายังคงอยู่ในทุก ๆ เรื่องใกล้เคียงกัน กล่าวคือทั้งสองกลุ่มมีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ผิดปกติ เช่น พ่อแม่มักตำหนิเปรียบเทียบ ลงโทษรุนแรง สูงที่สุดร้อยละ 37.04 และ 34.49 ตามลำดับ รองลงมาได้แก่การที่พ่อแม่ไม่มีเวลาเอาใจใส่ดูแลลูก ร้อยละ 14.82 และ 20.69 ตามลำดับ

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า สภาพครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่มีสภาพครอบครัวต่างกัันน่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

4. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเศรษฐกิจของครอบครัว

เซียร์ และคณะ (Sears et al. 1957, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ 2530 : 42) ซึ่งทำการศึกษาการอบรมเลี้ยงดูของบิดามารดาที่มีรายได้สูงและต่ำ โดยการสัมภาษณ์บิดามารดา พบว่า บิดามารดาที่มีรายได้สูงและต่ำ อบรมเลี้ยงดูเด็กต่างกัน ในความเข้มงวดกวดขัน ความเป็นระเบียบ ความสะอาด การให้เหตุผล การให้รางวัล และการลงโทษ กล่าวคือ บิดามารดาที่มีรายได้สูงจะใช้เหตุผลในการอบรมเลี้ยงดูมากกว่าการลงโทษ มีความเข้มงวดน้อยกว่า แต่จะยอมให้เด็กแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวต่อบิดามารดา มากกว่า บิดามารดาที่มีรายได้ต่ำ

ซารีโอลา และยูเทลลา (Sariola and Uutela 1992 : 823 – 832, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 42) ได้ศึกษา พบว่า เศรษฐกิจในครอบครัวไม่ดี ทำให้เด็กถูกกระทำทารุณกรรมเพิ่มขึ้น และมีรูปแบบของการทารุณกรรมที่รุนแรงมากยิ่งขึ้น

คอนเนลล์ (Connell 1979 : 114 – 115, อ้างถึงใน สุณีย์ ชีรวีรุฬห์ 2542 : 40) พบว่า วัยรุ่นที่มีปัญหาทางพฤติกรรมก้าวร้าวนี้ จะอยู่ในสังคมที่ประกอบอาชีพอุตสาหกรรมหรือสังคมในเมืองใหญ่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งจะพบมากในวัยรุ่นที่เติบโตมาจากครอบครัวที่มีรายได้ต่ำ หรือขาดการอบรมเลี้ยงดูที่ดี

มิสเชล (Mischel 1971, อ้างถึงใน อรรถย ชื่นมนุษย์ 2520 : 110) พบว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจสังคมชั้นต่ำมักจะมีความรู้สึกรุนแรง มักจะเลือกวิธีสนองความต้องการในลักษณะทันทีทันใด และแสดงออกอย่างก้าวร้าวรุนแรงเป็นหลัก

วิชา มหาคุณ และวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล (2533) ได้ศึกษาเรื่องผลกระทบของเด็กที่ถูกกระทำรุนแรง : มาตรการป้องกันและแก้ไข ศึกษาเฉพาะกรณีเด็กและเยาวชนที่เคยต้องคดี ผลการศึกษาวีจยพบว่า ในกลุ่มเด็กที่ถูกทารุณกรรมนั้น การทะเลาะวิวาทกันของบิดามารดาเป็นเหตุ และมีสาเหตุมาจากรายได้ไม่เพียงพอกับรายจ่ายในครอบครัว ผลที่ตามมาก็คือ เด็กจะถูกทารุณกรรม มีปัญหาทางด้านพฤติกรรมชอบใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหา รวมถึงจะส่งผลเกิดการกระทำทารุณกรรมต่อไปในอนาคต เมื่อเด็กเหล่านี้เติบโตเป็นผู้ใหญ่

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาแบบจำลองความคาดคะเนปัจจัยที่มีผลกระทบต่อการกระทำผิดกฎหมายของเยาวชน พบว่า รายได้ของครอบครัวเป็นปัจจัยที่มีผลกระทบทางอ้อมให้เยาวชนกระทำความผิด และเยาวชนที่มีรายได้ของครอบครัวต่ำจะมีความไม่ปรองดองกันในครอบครัวสูง

อนันต์ชัย เขื่อนธรรม และคณะ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาการกระทำความผิดของเยาวชนในประเทศ เพื่อศึกษาถึงสภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจ สังคม และจิตใจของเยาวชน ที่กระทำความผิด รวมถึงทัศนคติและมูลเหตุจูงใจในการกระทำความผิด กลุ่มตัวอย่างเป็นเยาวชนอายุ 14 –

25 ปี ที่ถูกศาลตัดสินให้ควบคุมไว้ในสถานพินิจและคุ้มครองเด็กและเยาวชน และทัณฑสถานทั้งในส่วนกลางและภูมิภาค จำนวน 600 พบว่า เยาวชนที่กระทำความผิดส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่มีรายได้น้อย

จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า เศรษฐกิจของครอบครัวมีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกันน่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ระดับการศึกษาของมารดาเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมการอบรมเลี้ยงดูบุตรของมารดา เพราะจะสามารถสื่อให้เห็นถึงพฤติกรรมของบุตรได้ เนื่องจากการศึกษาเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ช่วยให้บุคคลมีความรู้ ความเข้าใจต่อข้อมูลข่าวสารได้ง่ายขึ้น ซึ่งความรู้จะเป็นปัจจัยที่สำคัญที่จะทำให้บุคคลตัดสินใจกระทำการต่าง ๆ อย่างมีเหตุผล มารดาที่มีการศึกษาสูงย่อมมีความรู้ ความเข้าใจในการอบรมเลี้ยงดูบุตรมากกว่ามารดาที่มีการศึกษาน้อย (น้อมฤดี จงพฤษะ 2518, อ้างถึงใน วังนี ไททรงาม 2539 : 23) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ กฤตยา กฤษณาภิรมย์ (2514 : 159, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 41) ที่พบว่า มารดาที่มีการศึกษาสูงมีความเข้มงวดและลงโทษบุตรน้อยกว่ามารดาที่มีการศึกษาน้อย

เซียร์ (Sears 1957 : 433 , อ้างถึงใน รัชณี กิตติพรชัย 2515 : 38) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูบุตรของมารดาที่มีการศึกษาสูงและต่ำ พบว่า มารดาที่มีการศึกษาสูงจะใช้เหตุผลพูดจาสื่อสารกันในการอบรมเลี้ยงดูบุตรมากกว่าการลงโทษหรือทำให้เสื่อมเสียศักดิ์ศรีน้อยกว่ามารดาที่มีการศึกษาน้อย

นอกจากนี้ ดวงเดือน พันธุมนาวิน และคณะ (2528 : 21, อ้างถึงใน วงษ์เดือน สายสุวรรณ 2546 : 41) ได้ศึกษาพบว่า มารดาที่มีการศึกษาสูงนิยมการอบรมเลี้ยงดูลูกด้วยการกอดจูบ พูดจาชมเชย ในทางตรงข้ามมารดาที่มีการศึกษาน้อยมักจะให้ขนมหรือของเล่นที่เด็กต้องการแทนการกอดจูบ พูดจาชมเชยหรือมีค่านั่นก็ไม่มีมีการแสดงออกใด ๆ เลย การที่มารดาเข้มแข็ง ดีใจ พูดจาชมเชยหรือการสัมผัส กอดจูบจะเป็นการส่งเสริมให้เด็กพยายามทำความดีต่อไปเพื่อให้มารดาพอใจ แต่ถ้ามารดาแสดงการไม่ยินดียินร้ายในการกระทำของบุตรเห็นว่าเป็นสิ่งธรรมดาจะทำให้บุตรเกิดความรู้สึกไม่แน่ใจว่าที่ตนกระทำลงไปนั้นเหมาะสมถูกต้องดีหรือไม่ดี

วงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546 : 82) ศึกษาประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดา และพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา พบว่า มารดาที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีพฤติกรรมในการลงโทษบุตรไม่แตกต่างกัน

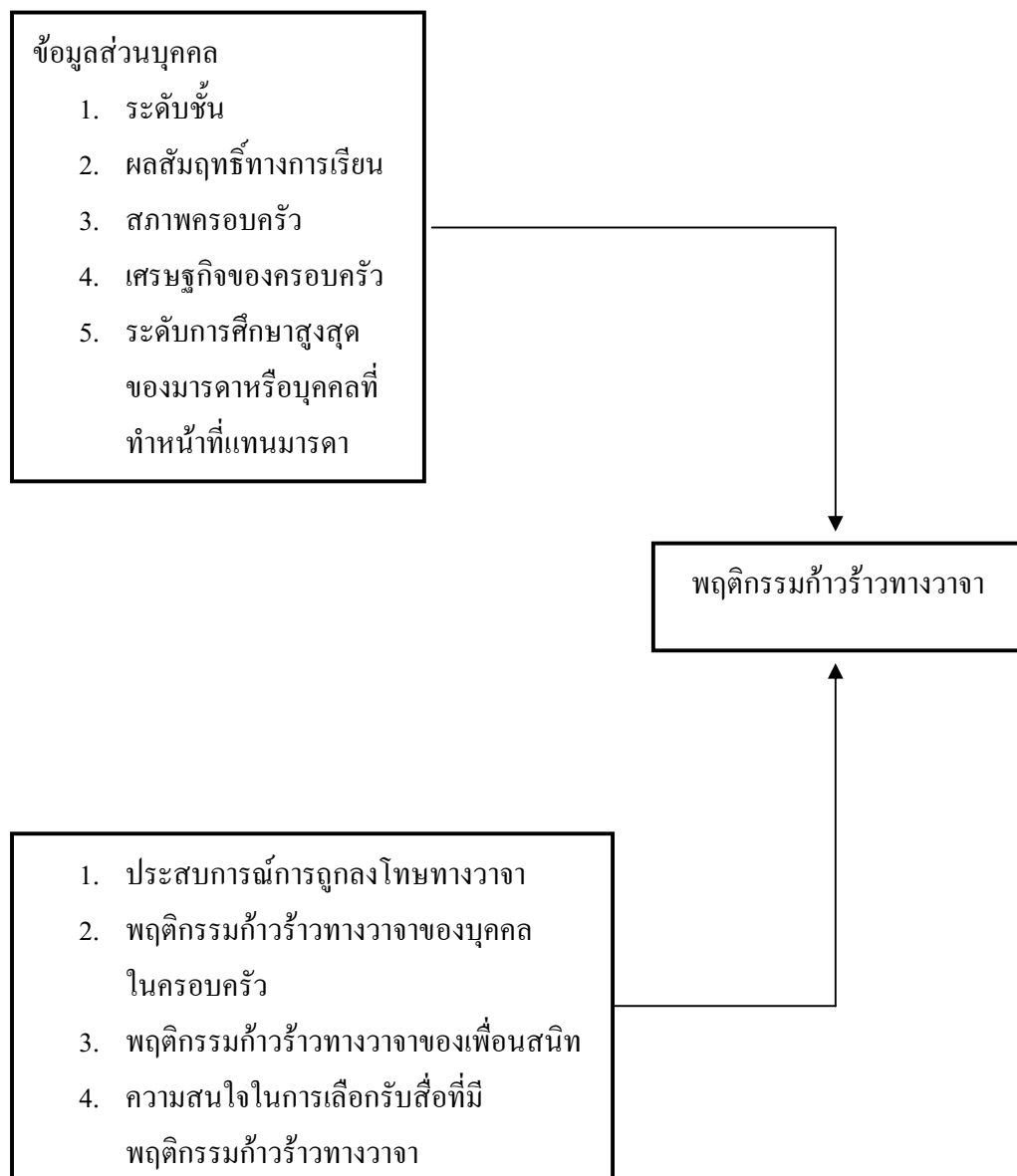
จากงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดามีความเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น ดังนั้น ผู้วิจัยคาดว่านักเรียนที่มีมารดาที่มีระดับการศึกษาสูงสุดต่างกัน น่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

จากการทบทวน แนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ดังที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น ผู้วิจัยได้ศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง โดยศึกษาเปรียบเทียบความก้าวร้าวทางวาจา จำแนกตามข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา และได้ศึกษาตัวแปรที่เป็นตัวทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ได้แก่ ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ว่าเป็นตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 หรือไม่ ผลจากการศึกษาสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการป้องกันปัญหาไม่ให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่รุนแรง ดังนั้น ผู้วิจัยจึงกำหนดกรอบแนวคิดในการวิจัยไว้ดังนี้

กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ตัวแปรตาม

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive research) เพื่อทำการศึกษาปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 โดยมีนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 เป็นหน่วยของการวิเคราะห์ (Unit of analysis) และเพื่อให้การวิจัยครั้งนี้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดระเบียบวิธีดำเนินการวิจัย ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ
5. การเก็บรวบรวมข้อมูล
6. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ ได้แก่ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 14 โรงเรียน จำนวนประชากรทั้งสิ้น 5,615 คน (สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 พ.ศ. 2552)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ในช่วงชั้นที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำนวน 356 คน ผู้วิจัยกำหนดขนาดตัวอย่าง โดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 ยอมให้เกิดความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5

สูตร	n	$=$	$\frac{N}{1 + N(e)^2}$	
	n	$=$	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง	
	N	$=$	ขนาดของกลุ่มประชากร	
	E	$=$	ค่าความคลาดเคลื่อนที่ยอมรับได้ของกลุ่มตัวอย่าง	มี
			ค่าเท่ากับ .05	

$$\begin{aligned}
 \text{แทนค่าในสูตร } n &= \frac{3,252}{1 + [3,252(.05)^2]} \\
 &= \frac{3,252}{1 + 8.13} \\
 &= 356
 \end{aligned}$$

จากการคำนวณจะได้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ จำนวน 356 คน

ทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling) ตามสัดส่วนของโรงเรียนและระดับชั้น ดังนี้

1. สุ่มโรงเรียนที่จะศึกษา โดยใช้วิธีจับฉลากรายชื่อโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ซึ่งมี 14 โรงเรียน โดยสุ่มมาร้อยละ 50 ได้จำนวน 7 โรงเรียน ดังนี้

โรงเรียน กาญจนดิษฐ์

โรงเรียน ท่าอุแทพิทยา

โรงเรียน ปากแพรกวิทยาคม

โรงเรียน สุราษฎร์ธานี 2

โรงเรียน สุราษฎร์พิทยา

โรงเรียน เมืองสุราษฎร์ธานี

โรงเรียน มัชฌมพัชรกิตติยาภา 3 สุราษฎร์ธานี

2. คำนวณหาสัดส่วนของกลุ่มตัวอย่าง จากจำนวนนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทั้งหมดในโรงเรียนดังกล่าวกับจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการ แล้วทำการสุ่มนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยวิธีการแบ่งชั้น จับฉลากรายชื่อของนักเรียนหญิงในระดับชั้นต่าง ๆ จากโรงเรียนดังกล่าวตามสัดส่วน ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งสิ้น 356 คน ดังรายละเอียดในตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 แสดงจำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในการวิจัย

ลำดับ ที่	ชื่อ โรงเรียน	จำนวนประชากร จำแนกตามระดับชั้นเรียน				จำนวนกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามระดับชั้นเรียน			
		ม. 1	ม. 2	ม. 3	รวม	ม. 1	ม. 2	ม. 3	รวม
1	โรงเรียนกาญจนาดิษฐ์	141	143	127	411	16	16	14	46
2	โรงเรียนท่าอุแทพิทยา	64	61	65	190	7	7	7	21
3	โรงเรียนปากแพรก วิทยาคม	31	51	62	144	3	6	7	16
4	โรงเรียนสุราษฎร์ธานี 2	205	176	174	555	22	19	19	60
5	โรงเรียนสุราษฎร์ พิทยา	344	324	319	987	38	35	35	108
6	โรงเรียนเมือง สุราษฎร์ธานี	205	205	155	565	22	22	17	61
7	โรงเรียนมัธยม พัชรกิตติยาภา 3	133	151	116	400	15	17	12	44
รวมทั้งสิ้น		1,123	1,111	1,018	3,252	123	122	111	356

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ได้แก่

1. ข้อมูลส่วนบุคคล ประกอบด้วย

1.1 ระดับชั้น แบ่งเป็น 3 ระดับ

1.1.1 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1

1.1.2 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2

1.1.3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

1.2.1 คะแนนเฉลี่ยไม่เกิน 2.00

1.2.2 คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00

1.2.3 คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00

1.3 สภาพครอบครัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

1.3.1 บิดามารดาอยู่ด้วยกัน

1.3.2 บิดามารดาแยกกันอยู่

1.3.3 บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่

1.4 เศรษฐกิจของครอบครัว แบ่งเป็น 3 กลุ่ม

1.1.1 รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ

1.1.2 รายได้เพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ

1.1.3 รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน

1.5 ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา แบ่งเป็น 4

กลุ่ม

1.5.1 ประถมศึกษา

1.5.2 มัธยมศึกษา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)

1.5.3 ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) / อนุปริญญา

1.5.4 ปริญญาตรีขึ้นไป

2. ประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางวาจา

3. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว

4. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท

5. ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

ตัวแปรตาม ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการศึกษาครั้งนี้ เป็นแบบสอบถามจำนวน 1 ชุด แบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคล ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เป็นแบบสอบถามในลักษณะเลือกตอบ จำนวน 5 ข้อ ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ถ้าเป็นข้อความที่แสดงถึงการมีประสบการณ์ที่นักเรียนหญิงถูกลงโทษทางวาจา จะได้คะแนน 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 ตามลำดับ สำหรับคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงกว่าจะมีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนต่ำกว่า

เกณฑ์ในการประเมินระดับประสบการณ์ที่นักเรียนหญิงถูกลงโทษทางวาจา ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1981 : 179 – 182) ดังนี้

การแปลความหมายคะแนนระดับประสบการณ์ที่นักเรียนหญิงถูกลงโทษทางวาจาใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสบการณ์ถูกลงโทษทางวาจาอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย

ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ถ้าเป็นข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว จะได้คะแนน 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 ตามลำดับ สำหรับคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่ตรงกับความเป็นจริงเลยตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงกว่าจะมีการรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนต่ำกว่า

เกณฑ์ในการประเมินระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1981 : 179 – 182) ดังนี้

การแปลความหมายคะแนนระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง บุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ของนักเรียนหญิงช่วง
ชั้นที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของ
แบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย

ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ถ้าเป็นข้อความที่
แสดงถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท จะได้คะแนน 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 ตามลำดับ
สำหรับคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย
ตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงกว่าจะมีการรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ
เพื่อนสนิทสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนต่ำกว่า

เกณฑ์ในการประเมินระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ผู้วิจัยได้กำหนด
เกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1981 : 179 – 182) ดังนี้

การแปลความหมายคะแนนระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทใช้เกณฑ์
ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตามการรับรู้
ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 อยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย

ไม่จริงเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ถ้าเป็นข้อความที่แสดงถึงความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา จะได้คะแนน 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 ตามลำดับ สำหรับคำตอบที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่ตรงกับความเป็นจริงเลยตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงกว่าจะมีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนต่ำกว่า

เกณฑ์ในการประเมินความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1981 : 179 – 182) ดังนี้

การแปลความหมายคะแนนความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ใช้เกณฑ์ ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับมากที่สุด

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง ลักษณะของแบบสอบถามเป็นแบบเลือกตอบ

ลักษณะคำถามเป็นแบบวัดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating scales) มี 5 ระดับ คือ

มากที่สุด หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด

มาก หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนมาก

ปานกลาง หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง

น้อย หมายถึง ข้อความนั้นตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนน้อย

ไม่ปฏิบัติเลย หมายถึง ข้อความนั้นไม่ตรงกับการปฏิบัติของนักเรียนเลย

ให้ผู้ตอบเลือกตอบเพียง 1 ตัวเลือก โดยมีเกณฑ์การให้คะแนน คือ ถ้าเป็นข้อความที่แสดงถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง จะได้คะแนน 5 , 4 , 3 , 2 และ 1 ตามลำดับสำหรับคำตอบที่ตรงกับการปฏิบัติมากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และไม่ตรงกับการปฏิบัติเลยตามลำดับ ผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนสูงกว่าจะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงกว่าผู้ตอบแบบสอบถามที่ได้คะแนนต่ำกว่า

เกณฑ์ในการประเมินระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการวิเคราะห์ข้อมูลตามเกณฑ์ของเบสท์ (Best 1981 : 179 – 182) ดังนี้

การแปลความหมายคะแนนระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงใช้เกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย 1.00 – 1.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับน้อยที่สุด

ค่าเฉลี่ย 1.50 – 2.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับน้อย

ค่าเฉลี่ย 2.50 – 3.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง

ค่าเฉลี่ย 3.50 – 4.49 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับมาก

ค่าเฉลี่ย 4.50 – 5.00 หมายถึง นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับมากที่สุด

4. การสร้างและพัฒนาเครื่องมือ

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้สร้างและพัฒนาเครื่องมือ โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ผู้วิจัยศึกษาค้นคว้าเอกสาร งานวิจัย และวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องกับประสบการณ์ ถูกหลงโทษทางวาจาของนักเรียนหญิง พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เพื่อสร้างนิยามศัพท์เฉพาะ

2. กำหนดกรอบแนวคิดเพื่อสร้างแบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

3. สร้างแบบสอบถามที่มีเนื้อหาครอบคลุมตามนิยามศัพท์เฉพาะและวัตถุประสงค์ของการวิจัย และตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (Content validity) จากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้ทรงคุณวุฒิ จำนวนรวม 4 ท่าน

4. นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นและได้รับการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปทดลองใช้ (Try out) กับนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างในการวิจัย จำนวน 30 คน

5. หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถามเกี่ยวกับประสบการณ์ถูกหลงโทษทางวาจาของนักเรียนหญิง พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยใช้สัมประสิทธิ์อัลฟาของครอนบาค (Cronbach's alpha coefficient) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ได้ค่าความเชื่อมั่น ดังนี้

ประสบการณ์การถูกหลงโทษทางวาจา = .9407

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว = .9712

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท = .9605

ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา = .9291

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง = .9763

5. การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเอง โดยการนำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปแจกให้โรงเรียนต่าง ๆ ซึ่งมีขั้นตอนการเก็บรวบรวมข้อมูล ดังนี้

1. ผู้วิจัยติดต่อประสานงานกับบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร เพื่อให้ทำหนังสือถึงสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 เพื่อขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล
2. ผู้วิจัยติดต่อประสานงานผู้อำนวยการโรงเรียน เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์และขอความร่วมมืออำนวยความสะดวกในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. ผู้วิจัยนำแบบสอบถามฉบับสมบูรณ์ไปดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูล โดยนำไปแจกให้กับนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ซึ่งเป็นกลุ่มตัวอย่างจำนวน 356 คน พร้อมทั้งรอรับแบบสอบถามคืน
4. ผู้วิจัยตรวจสอบความสมบูรณ์ของข้อมูล พบว่า มีความสมบูรณ์ทั้ง 356 ชุด คิดเป็นร้อยละ 100 พร้อมทั้งลงรหัสในแบบสอบถาม

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปเพื่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ ดังนี้

1. การวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล ประกอบด้วย ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา โดยใช้การแจกแจงความถี่ และค่าร้อยละ
2. การวิเคราะห์ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยใช้ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
3. วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มี ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาแตกต่างกัน โดยใช้การ

ทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One – Way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะทดสอบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ โดยวิธีของ Scheffe’

4. การวิเคราะห์ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยใช้การวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการ (Stepwise Multiple Regression)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1” ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้จากการตอบแบบสอบถามของกลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2552 ทั้งหมด 7 โรงเรียน จำนวน 356 คน มาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ตารางประกอบคำอธิบาย จำแนกเป็น 4 ตอน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

สัญลักษณ์ที่ใช้สำหรับการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัย มีดังนี้

Y	หมายถึง	พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3
x_1	หมายถึง	ประสิทธิผลการถูกลงโทษทางวาจา
x_2	หมายถึง	พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว
x_3	หมายถึง	พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท

x_4	หมายถึง	ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา
$\bar{X}$	หมายถึง	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	หมายถึง	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
F	หมายถึง	ส่วนสถิติที่ใช้พิจารณาใน F – distribution
t	หมายถึง	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t – distribution
df	หมายถึง	ค่าองศาอิสระ (Degree of Freedom)
SS	หมายถึง	ผลรวมกำลังสองของค่าเบี่ยงเบน (Sum of Square)
MS	หมายถึง	ค่าเฉลี่ยของค่าเบี่ยงเบนกำลังสอง (Mean Square)
R	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple R)
R^2	หมายถึง	ประสิทธิภาพในการทำนาย (R Square)
Adj R^2	หมายถึง	ประสิทธิภาพในการทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R Square)
R^2 Change	หมายถึง	ประสิทธิภาพการทำนายที่เพิ่มขึ้นเมื่อเพิ่มตัวแปรอิสระ เข้าสมการถดถอย
b	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอย (Regression Coefficients)
Beta	หมายถึง	ค่าสัมประสิทธิ์ความถดถอยมาตรฐาน (Standardized Regression Coefficients)
S.E.	หมายถึง	ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนาย (Standard Error of the Estimate)
Constant(a)	หมายถึง	ค่าคงที่

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรี เขต 1

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรี เขต 1 จำนวน 356 คน โดยใช้การแจกแจงความถี่ และร้อยละ ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาศุวราชบุรี เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และ ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับชั้น		
1. ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1	123	34.6
2. ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2	122	34.3
3. ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3	111	31.2
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน		
1. คะแนนเฉลี่ยไม่เกิน 2.00	42	11.8
2. คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00	175	49.2
3. คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00	139	39.0
สภาพครอบครัว		
1. บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	256	71.9
2. บิดามารดาแยกกันอยู่	74	20.8
3. บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่	26	7.3
เศรษฐกิจของครอบครัว		
1. รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ	244	68.5
2. รายได้เพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ	87	24.4
3. รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน	25	7.0

ตารางที่ 2 (ต่อ)

ข้อมูลส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา		
1. ประถมศึกษา	177	49.7
2. มัธยมศึกษา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช)	95	26.7
3. ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง / อนุปริญญา	34	9.6
4. ปริญญาตรีขึ้นไป	50	14.0
รวม	356	100.0

จากตารางที่ 2 พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 มีคะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00 จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 มีสภาพครอบครัว บิดามารดาอยู่ด้วยกัน จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 71.9 มีเศรษฐกิจของครอบครัว รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 68.5 และมีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา ระดับประถมศึกษา จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของคะแนน ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ผลการวิเคราะห์ค่าเฉลี่ยของประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 โดยใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
1. ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา	2.633	.899	ปานกลาง
2. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว	2.564	1.000	ปานกลาง
3. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท	2.913	.888	ปานกลาง
4. ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	2.909	.936	ปานกลาง
5. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	2.739	.950	ปานกลาง

จากตารางที่ 3 พบว่า คะแนนเฉลี่ยของประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.633, 2.564, 2.913, 2.909$ และ 2.739 ตามลำดับ)

ตอนที่ 3 การวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และ ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และ ระดับการศึกษา

สูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One – way ANOVA) และหากพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะทำการทดสอบหาความแตกต่างรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe') ดังแสดงในตารางที่ 4 – 14

ตารางที่ 4 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับชั้น

ระดับชั้น	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
มัธยมศึกษาปีที่ 1	123	2.7653	.8767	ปานกลาง
มัธยมศึกษาปีที่ 2	122	2.7856	1.0146	ปานกลาง
มัธยมศึกษาปีที่ 3	111	2.6599	.9600	ปานกลาง
รวม	356	2.7394	.95056	ปานกลาง

จากตารางที่ 4 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงสุด ได้แก่ นักเรียนหญิงระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 ($\bar{X}=2.7856$) รองลงมาได้แก่ นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 ($\bar{X}=2.7653$) และนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 ($\bar{X}=2.6599$) ตามลำดับ

ตารางที่ 5 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับชั้น

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	1.045	.523	.577
ภายในกลุ่ม	353	319.721	.906	
รวม	355	320.767		

จากตารางที่ 5 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้นแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 6 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
คะแนนเฉลี่ยไม่เกิน 2.00	42	2.7624	.8243	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00	175	2.7206	.9506	ปานกลาง
คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00	139	2.7560	.9910	ปานกลาง
รวม	356	2.7394	.9505	ปานกลาง

จากตารางที่ 6 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงสุด ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เกิน 2.00 ($\bar{X} = 2.7624$) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า 3.00 ($\bar{X} = 2.7560$) และนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 – 3.00 ($\bar{X} = 2.7206$) ตามลำดับ

ตารางที่ 7 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	.122	.061	.067
ภายในกลุ่ม	353	320.644	.908	
รวม	355	320.767		

จากตารางที่ 7 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาที่ไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 8 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา สุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามสภาพครอบครัว

สภาพครอบครัว	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน	256	2.6417	.9184	ปานกลาง
บิดามารดาแยกกันอยู่	74	3.0625	.9951	ปานกลาง
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่	26	2.7821	.9626	ปานกลาง
รวม	356	2.7394	.9505	ปานกลาง

จากตารางที่ 8 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงสุด ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีบิดามารดาแยกกันอยู่ ($\bar{X}=3.0625$) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีบิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่ ($\bar{X}=2.7821$) และนักเรียนหญิงที่มีบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X}=2.6417$) ตามลำดับ

ตารางที่ 9 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามสภาพครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	10.216	5.108	5.806*
ภายในกลุ่ม	353	310.551	.880	
รวม	355	320.767		

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 9 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จึงทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยเป็นรายคู่ ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe') ดังตารางที่ 10

ตารางที่ 10 แสดงการเปรียบเทียบความแตกต่างของค่าเฉลี่ยพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามสภาพครอบครัวเป็นรายคู่ด้วยวิธีของเชฟเฟ้ (Scheffe')

ค่าเฉลี่ยของพฤติกรรม ก้าวร้าวทางวาจา จำแนก ตามสภาพครอบครัว	บิดามารดา อยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.6417$)	บิดาหรือมารดา เสียชีวิต/เสียชีวิตทั้งคู่ ($\bar{X} = 2.7821$)	บิดามารดา แยกกันอยู่ ($\bar{X} = 3.0625$)
บิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.6417$)	-		
บิดาหรือมารดาเสียชีวิต/ เสียชีวิตทั้งคู่ ($\bar{X} = 2.7821$)	.1404	-	
บิดามารดาแยกกันอยู่ ($\bar{X} = 3.0625$)	.4208*	.2804	-

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตารางที่ 10 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ ($\bar{X} = 3.0625$) มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.6417$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนคู่อื่นไม่พบความแตกต่างกัน

ตารางที่ 11 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามเศรษฐกิจของครอบครัว

เศรษฐกิจของครอบครัว	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ	244	2.7065	.9527	ปานกลาง
รายได้เพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ	87	2.7395	.9370	ปานกลาง
รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน	25	3.0604	.9541	ปานกลาง
รวม	356	2.7394	.9505	ปานกลาง

จากตารางที่ 11 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงสุดได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน ($\bar{X} = 3.0604$) รองลงมาได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวเพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ ($\bar{X} = 2.7395$) และนักเรียนหญิงที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวเพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ ($\bar{X} = 2.7065$) ตามลำดับ

ตารางที่ 12 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามเศรษฐกิจของครอบครัว

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	2	2.841	1.421	1.577
ภายในกลุ่ม	353	317.925	.901	
รวม	355	320.767		

จากตารางที่ 12 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

ตารางที่ 13 แสดงค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา	จำนวน (คน)	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
ประถมศึกษา	177	2.8104	.9242	ปานกลาง
มัธยมศึกษา / ปวช.	95	2.6388	.9715	ปานกลาง
อนุปริญญา / ปวส.	34	2.5699	.8986	ปานกลาง
ปริญญาตรีขึ้นไป	50	2.7942	1.0307	ปานกลาง
รวม	356	2.7394	.9505	ปานกลาง

จากตารางที่ 13 พบว่า กลุ่มตัวอย่างนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกกลุ่มมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยกลุ่มที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูงสุดได้แก่ นักเรียนหญิงที่มารดามีการศึกษาอยู่ในระดับประถมศึกษา ($\bar{X} = 2.8104$) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มารดามีการศึกษาอยู่ในระดับปริญญาตรีขึ้นไป ($\bar{X} = 2.7942$) นักเรียนหญิงที่มารดามีการศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษา / ปวช. ($\bar{X} = 2.6388$) และนักเรียนหญิงที่มารดามีการศึกษาอยู่ในระดับอนุปริญญา / ปวส. ($\bar{X} = 2.5699$) ตามลำดับ

ตารางที่ 14 แสดงการวิเคราะห์ความแปรปรวนของคะแนนพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา

แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F
ระหว่างกลุ่ม	3	2.980	.993	1.100
ภายในกลุ่ม	352	317.786	.909	
รวม	355	320.767		

จากตารางที่ 14 พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีมารดามีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การวิเคราะห์ตัวแปร ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษา เขต 1

ผลการวิเคราะห์ตัวแปร ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยใช้วิธีวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis) มีรายละเอียด ดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ดังแสดงในตารางที่ 15

ตารางที่ 15 แสดงค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ระหว่างประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา	(x_1)	(x_2)	(x_3)	(x_4)	(Y)
ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา (x_1)	1.00				
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว (x_2)	.895**	1.00			
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท (x_3)	.697**	.765**	1.00		
ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (x_4)	.700**	.745**	.773**	1.00	
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (Y)	.764**	.813**	.715**	.789**	1.00

**มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตารางที่ 15 พบว่า ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตาม พบว่า ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา (x_1) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว (x_2) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท (x_3) และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มี พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (x_4) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของ นักเรียนหญิง (Y) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อยู่ระหว่าง .715 ถึง .813 โดยพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวและพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจาของนักเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กันทางบวกมากที่สุด ($r = .813$) และความสัมพันธ์ ระหว่างพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง มีความสัมพันธ์กันทางบวกน้อยที่สุด ($r = .715$)

เมื่อพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระด้วยกันเอง พบว่า ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา (x_1) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลใน ครอบครัว (x_2) พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท (x_3) ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มี พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (x_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .697$ ถึง $.895$)

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว (x_2) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท (x_3) และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรม ก้าวร้าวทางวาจา (x_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .745$ ถึง $.765$)

พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท (x_3) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสนใจ ในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (x_4) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .773$)

4.2 ผลการวิเคราะห์ตัวแปรประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการ เลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ช่วงชั้น ที่ 3 ดังแสดงในตารางที่ 16

ตารางที่ 16 แสดงการวิเคราะห์ตัวแปรประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

ลำดับที่ของตัวแปรที่เข้าสมการ	R	R^2	Adj R^2	R^2 Change	b	Beta	t
พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว (x_2)	.813	.661	.660	.661	.481	.506	12.373***
ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา (x_4)	.859	.737	.736	.076	.418	.412	10.076***
Constant(a) = .289 S.E. = .488 F = 494.780***							

***มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

จากตารางที่ 16 พบว่า ตัวแปรที่มีประสิทธิภาพในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุสลิมปัตตานี เขต 1 ได้แก่ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา โดยพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 66.1

ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เพิ่มขึ้น ร้อยละ 7.6 โดยพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวและความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนายที่ปรับแล้ว (Adjusted R^2) เท่ากับ .660 และ .736 ตามลำดับ ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการทำนาย (Standard Error of the Estimate) เท่ากับ .488

สมการที่ได้จากการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 สามารถเขียนเป็นสมการวิเคราะห์การถดถอยในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

ในรูปคะแนนดิบ

$$Y = .289 + .481(x_2) + .418(x_4)$$

ในรูปคะแนนมาตรฐาน

$$Z = .506(x_2) + .412(x_4)$$

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1” เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาและศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้แก่ ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่กำลังศึกษาอยู่ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ปีการศึกษา 2552 กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของยามานะ (Yamane) ที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 โดยกำหนดค่าความคลาดเคลื่อนร้อยละ 5 ได้กลุ่มตัวอย่างจำนวน 356 คน และสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มแบบหลายขั้นตอน (Multi - stage Random Sampling) ตามสัดส่วนของโรงเรียน และระดับชั้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ประกอบด้วย 6 ส่วน ได้แก่ แบบสอบถามข้อมูลส่วนบุคคล แบบสอบถามประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท แบบสอบถามความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และแบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

การวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคล วิเคราะห์โดยใช้การแจกแจงความถี่ และร้อยละ วิเคราะห์เปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างกลุ่ม ใช้ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) การทดสอบความแปรปรวนทางเดียว (One - way ANOVA) วิเคราะห์ตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ใช้วิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสู่สมการ (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง พบว่า กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ ศึกษาอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00 จำนวน 175 คน คิดเป็นร้อยละ 49.2 มีสภาพครอบครัว บิดามารดา อยู่ด้วยกัน จำนวน 256 คน คิดเป็นร้อยละ 71.9 มีเศรษฐกิจของครอบครัว รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ จำนวน 244 คน คิดเป็นร้อยละ 68.5 และมีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา ระดับประถมศึกษา จำนวน 177 คน คิดเป็นร้อยละ 49.7

2. ผลการวิเคราะห์ระดับตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา พบว่า ประสบการณ์การถูกลงโทษ ทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา อยู่ในระดับปานกลาง

3. ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ ระดับชั้น ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพครอบครัว เศรษฐกิจของครอบครัว และระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา มีรายละเอียดดังนี้

3.1 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม ระดับชั้น พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

3.2 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

3.3 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม สภาพครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ ($\bar{X} = 3.0625$) มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.6417$) ส่วนคู่อื่น ไม่พบความแตกต่างกัน

3.4 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม เศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

3.5 ผลการวิเคราะห์เปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 จำแนกตาม ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

4. ผลการวิเคราะห์ตัวแปร ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นตัวทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โดยสามารถร่วมทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 สมการที่ได้รับการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของ ตัวแปรที่นำเข้าสมการมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001

อภิปรายผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถอภิปรายผลได้ ดังนี้

1.1 ผลการวิเคราะห์ระดับประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมองการลงโทษทางวาจาของบิดามารดา เป็นการลงโทษที่ทำให้เกิดความก้าวร้าว แต่ขณะเดียวกันก็มองว่าพฤติกรรมการลงโทษทางวาจาของบิดามารดาเป็นเรื่องปกติที่ใช้ลงโทษบุตร เมื่อบุตรแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมาก็ต้องมีการลงโทษให้ทราบบ้าง โดยเห็นว่าการลงโทษเป็นเรื่องเล็กน้อย เป็นการแก้ปัญหาหรือทางออกของบิดามารดาที่สื่อออกมาเมื่อบุตรมีพฤติกรรมหรือกระทำการสิ่งที่ไม่ถูกต้องบางอย่างของครอบครัว และการที่บิดามารดามีการดุคำ ต่อว่าบุตรนั้นถือว่าเป็นการอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของบิดามารดามากกว่าจะมองไปในเรื่องของการก้าวร้าวของบิดามารดาแต่ฝ่ายเดียว แต่อย่างไรก็ตามถึงแม้การอบรมเลี้ยงดูแบบลงโทษจะเป็นการกระทำเพื่อยับยั้งพฤติกรรมที่ไม่ดีของเด็ก แต่ผลการลงโทษดังกล่าวจะทำให้เด็กรู้สึกว่าคุณค่า รู้สึกหมดหวัง ยิ่งถ้าลักษณะการลงโทษด้วยวาจាក้าวร้าว เช่น การดุ คำ จะทำให้เด็กเคยชินกับการถูกดุ คำ ที่เจ็บปวดใจ ทำให้เด็กเป็นคนก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กยังสามารถเรียนรู้ภาษาที่ไม่ดีแล้ว ยังสามารถจดจำพฤติกรรมต่าง ๆ ไปอีกด้วย ถึงแม้ว่าการลงโทษนั้นจะทำไปเพราะ

ความรัก ความหวังดีก็ตาม (ประเทิน มหาจันทร์ 2534, อ้างถึงใน อาภาพรธม ฉาวโรฤทธิ์ 2542 : 54) และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่ว่า “เมื่อนักเรียนทะเลาะกับเพื่อนจะถูกดูด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย” ซึ่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าปานกลาง ร้อยละ 34.6 (ดูรายละเอียดในภาคผนวกตารางที่ 17) แสดงให้เห็นว่าเด็กมีการรับรู้และเข้าใจว่า การลงโทษด้วยการดูคำ ของบิดามารดาที่สื่อออกมานั้นเป็นการอบรมสั่งสอน ไม่เป็นการดูคำไปตามอารมณ์เพียงอย่างเดียว การที่บิดามารดาลงโทษดูคำนั้น ก็เพราะนักเรียนแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา จึงทำให้ถูกลงโทษตามมาเช่นกัน ซึ่งสอดคล้องกับ ภัสราวดี สังข์เทพ (2542 : 76) ที่ศึกษาพบว่า บิดามารดาจะใช้วิธีการอบรมสั่งสอนบุตรแบบการลงโทษเมื่อจำเป็น โดยการดูคำ ร้อยละ 33.9 และชอบออกคำสั่ง ร้อยละ 31.4 ซึ่งการลงโทษเช่นนี้ก็มีจุดประสงค์ให้เด็กเป็นคนดี และอาจมองว่าเป็นวิธีที่ไม่ถูกต้อง แต่ในทางปฏิบัติก็ใช้ได้ผลกับการหยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของบุตร อย่างไรก็ตาม การลงโทษก็เป็นการอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของทุกครอบครัวในสังคมไทยตามปกติอยู่แล้ว ซึ่งการที่บิดามารดาอบรมสั่งสอนบุตรด้วยวิธีดูคำ ว่ากล่าว ก็จะกระทำไปด้วยความรัก และความหวังดีเพื่อให้เด็กหลาบจำ มากกว่าจะลงโทษด้วยการระบายอารมณ์โกรธให้รับรู้ เพราะการที่เด็กรับรู้ว่าเป็นการลงโทษขณะมีอารมณ์จะทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ และไม่สามารถควบคุมให้หยุดได้จะทำให้เกิดความก้าวร้าวมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันหากมีการควบคุมอารมณ์ คำพูดที่ดีในการลงโทษเพื่อให้บุตรมีความประพฤติที่ดี ไม่แสดงออกในรูปของพฤติกรรมก้าวร้าวก็จะไม่เกิดการลงโทษที่ก้าวร้าวรุนแรงเกินควรได้ ด้วยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา อยู่ในระดับปานกลาง

1.2 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มองว่า ปฏิสัมพันธ์หรือพฤติกรรมที่บุคคลในครอบครัวแสดงออกมาในรูปของการพูดจาในการใช้ชีวิตประจำวันร่วมกันนั้น ก็มีส่วนหล่อหลอมให้รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาได้เช่นกัน แต่อย่างไรก็ตามก็ถือว่าเป็นเรื่องปกติภายในครอบครัวที่พูดจากัน ซึ่งทุกครอบครัวก็ต้องมีการพูดจาแบบนี้อยู่บ้าง โดยถือว่าการพูดจาก้าวร้าว ประชดประชัน ทะเลาะกัน เป็นเรื่องเล็กน้อย ที่ทุกครอบครัวพูดสื่อสารกัน และเมื่อพิจารณาข้อคำถามเป็นรายข้อ ก็พบว่า มีข้อคำถามที่มีความถี่มากที่สุด คือข้อคำถามที่ว่า “พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เกรี้ยวกราด” ซึ่งนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าน้อย ร้อยละ 39.3 (ดูรายละเอียดในภาคผนวกตารางที่ 18) แสดงให้เห็นว่า บุคคลในครอบครัวยังมีการพูดจาด้วยน้ำเสียงที่ก้าวร้าวภายในครอบครัวอยู่บ้าง ที่เป็นเช่นนี้ก็เพราะว่าสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนย่อมมีความแตกต่างกัน อาจมีบ้างที่เมื่อพูดจากันไม่รู้เรื่อง หรือแสดงพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมออกมา ก็จะพูดจาก้าวร้าว

ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อารียา นุชอนงค์ (2541 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวและระดับความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า การสื่อสารในครอบครัวมีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของวัยรุ่น โดยวัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบเปิดจะมีความก้าวร้าวต่ำ วัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปิดจะมีความก้าวร้าวปานกลาง และวัยรุ่นที่มีการสื่อสารในครอบครัวแบบปล่อยจะมีความก้าวร้าวสูง และสอดคล้องกับงานวิจัยของ พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ (2539 : 75) ได้ทำการศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า ความมั่นคงทางอารมณ์ของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์เชิงลบกับความรุนแรงในครอบครัว แสดงว่า ถ้าบุคคลในครอบครัวของวัยรุ่นมีอารมณ์ ไม่มั่นคงจะส่งผลต่อการใช้ความก้าวร้าวต่อสมาชิกในครอบครัว จะยิ่งทำให้วัยรุ่นรับรู้และยอมรับความก้าวร้าวในครอบครัวสูง และงานวิจัยของ ชไมพร ทวีขศรี และคณะ (2542 : 82) ที่ได้ศึกษาลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความก้าวร้าวในวัยรุ่นและเยาวชน ผลการศึกษา พบว่า ลักษณะที่เพิ่มความเสี่ยงต่อความก้าวร้าว คือ ลักษณะของความก้าวร้าวในครอบครัว ได้แก่ บิดามารดาคู่ค่า ลักษณะทางพฤติกรรมและสังคม ได้แก่ เคยพบเห็นเหตุการณ์ที่ก้าวร้าว คือ ความก้าวร้าวในครอบครัว ทำให้วัยรุ่นรับรู้พฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านั้นเป็นเรื่องปกติ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว อยู่ในระดับปานกลาง

1.3 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 รับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการรับรู้ว่เพื่อนสนิทมีการแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่ว่าจะแสดงออกมาทางคำพูด เนื้อหาสาระหรือแม้แต่คำเสี่ยงที่สื่อออกมาก็ตามอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งจะสังเกตได้ว่า เด็กในวัยนี้เพื่อนมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติ กิริยาท่าทาง เพื่อให้เกิดเป็นสัญลักษณ์ประจำกลุ่มเหมือน ๆ กัน และเมื่อพิจารณาข้อคำถามรายข้อ พบว่า มีข้อคำถามที่มีความถี่มากที่สุด คือ ข้อคำถามที่ว่า “พูดจาหยาบคาย” นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบปานกลาง ร้อยละ 35.4 (ดูรายละเอียดในภาคผนวกตารางที่ 19) แสดงให้เห็นว่านักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการรับรู้ว่เพื่อนสนิทมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลาง โดยจะสังเกตเห็นว่า มีข้อคำถามที่มีค่าเฉลี่ยแล้วเพื่อนสนิทพูดกันสูงที่นักเรียนหญิงรับรู้จะอยู่ในกลุ่มของการพูดมึงกับเพื่อน ($\bar{X} = 3.205$) พูดจาหยาบคาย ($\bar{X} = 3.118$) พูดตะโกนเสียงดัง ($\bar{X} = 3.118$) ตั้งฉายาหรือชื่อแปลก ๆ ให้คนที่ไม่ชอบหน้า ($\bar{X} = 3.103$) นำปมด้อยของเพื่อนออกมาพูด เช่น ผิดคำ พูดไม่ชัด ($\bar{X} = 3.025$) และพูดล้อชื่อบิดามารดาเพื่อน ($\bar{X} = 3.002$) ซึ่งคำพูดเหล่านี้ เป็นคำพูดที่ได้ยินประจำในกลุ่มเพื่อนนักเรียนวัยรุ่นด้วยกันซึ่งนักเรียนจะคิดว่าไม่ถึงกับรุนแรงมาก แต่ในทางตรงกันข้ามก็ทำให้เกิดกระทบกระเทือนจิตใจเช่นกัน โดยพฤติกรรมเช่นนี้จะทำให้นักเรียนที่ได้ฟังเกิดเป็นความเคียด

และจะนำไปสู่การมีพฤติกรรมทางวาจาที่ไม่เหมาะสมได้ แต่ในขณะเดียวกันหากนักเรียนมีเพื่อนสนิทที่ไม่แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาก็จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมทางวาจาที่เหมาะสมตามที่ ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ ได้กล่าวถึงสาเหตุของการทะเลาะวิวาทของนักเรียน มาจากกลุ่มเพื่อน หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมที่เหมาะสม ไม่ทะเลาะวิวาท จะส่งผลให้นักเรียนมีพฤติกรรมที่เหมาะสมตามวัย หากนักเรียนอยู่ในกลุ่มเพื่อนที่มีพฤติกรรมไม่เหมาะสม ทะเลาะวิวาท ก็ทำให้นักเรียนเอาแบบอย่างเพื่อนได้ (ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ 2534) ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการรับรู้ถึงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท อยู่ในระดับ ปานกลาง

1.4 ผลการวิเคราะห์ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง แสดงว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาในสื่อโทรทัศน์ที่คล้ายคลึงกันตามความชอบของแต่ละบุคคล ตามที่ทราบกันดีว่าสื่อที่ได้รับความนิยมสูงสุดและสามารถเข้าถึงได้ทุกวัย ก็คือ โทรทัศน์ เพราะเป็นสื่อที่เข้าถึงได้ง่าย เนื่องจากมีการนำเสนอในหลากหลายรูปแบบ เช่น ละคร ภาพยนตร์ โดยกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้เป็นนักเรียน จึงเป็นช่วงของวัยที่สนใจกับสิ่งที่นำเสนอทั้งภาพและเสียงที่ได้ยินได้ชม ผนวกกับนักเรียนมีเวลาว่างในการรับชมสื่อไม่มีสิ่งใดต้องรับผิดชอบมากนอกจากเรื่อง การเรียน ซึ่งเมื่อนักเรียนมีเวลาในการรับสื่อตามรายการโทรทัศน์ ก็จะมีการเลือกรับละคร ภาพยนตร์ที่ก้าวร้าวตามที่ตนต้องการได้ และเมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า มีข้อคำถามที่มีความถี่มากที่สุด คือ ข้อคำถามที่ว่า “เมื่อนักเรียนดูละคร ภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ นักเรียนชอบตัวแสดงที่ชั่วจารุนแรง” นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบน้อย ร้อยละ 35.4 (ดูรายละเอียดในภาคผนวกตารางที่ 20) แสดงว่านักเรียนชอบดูละคร ภาพยนตร์ ที่ตัวแสดงชั่วจารุนแรงอยู่บ้าง และเมื่อรับบ่อย ๆ หรือชมเป็นประจำก็อาจจะส่งผลให้นักเรียนเกิดการซึมซับแบบอย่าง ค่อยเป็นค่อยไป จนเป็นการเลียนแบบโดยไม่รู้ตัวถึงแม้นักเรียนจะชมเพื่อความบันเทิงก็ตาม ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ ซัทเทอร์แลนด์ (Sutherland 1997, อ้างถึงใน โอฬาร เอี่ยมประภาส 2541 : 32) ที่กล่าวว่า การกระทำผิดเกิดจากการเรียนรู้ จากการเลียนแบบสื่อต่าง ๆ สิ่งที่ย่ำทอดจะมีผลกระทบต่อการกระทำผิดของผู้ชมสื่อ นั้น ๆ และสื่อที่มีผลกระทบกับการกระทำผิดของเด็กและวัยรุ่นมากที่สุด คือ โทรทัศน์ เนื่องจากโทรทัศน์จะถ่ายทอดและเผยแพร่แง่มุมต่าง ๆ อาจมีผลกระทบต่อบุคลิกของมนุษย์มากมาย เฉลี่ยแล้วคนเราดูโทรทัศน์สัปดาห์ละ 30 ชั่วโมง และมีการเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ซึ่งผู้หญิงจะดูโทรทัศน์มาก โดยเด็กและวัยรุ่นส่วนใหญ่ใช้เวลาอยู่น้ำจอโทรทัศน์วันละหลาย ๆ ชั่วโมง ดังนั้น ละคร ภาพยนตร์ในโทรทัศน์ จึงมีอิทธิพลอย่างมากต่อความประพฤติของ

วัยรุ่น ซึ่งสมปอง จันทรมานิตย์ (2535 : 34 - 35) กล่าวถึง อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่นว่า โทรทัศน์ เป็นสื่อที่มีอิทธิพลต่อนักเรียนวัยรุ่นมากที่สุด ในวันหนึ่ง ๆ นักเรียนวัยรุ่น และผู้ปกครองมักจะใช้เวลาส่วนใหญ่หมดไปกับการชมรายการโทรทัศน์แสดงให้เห็นค่านิยมแบบต่าง ๆ แต่ในบางครั้ง ละคร ภาพยนตร์เหล่านี้ เป็นเพียงจินตนาการของนักเรียนซึ่งอาจจะไม่ตรงกับความเป็นจริง ซึ่งละคร ภาพยนตร์ส่วนใหญ่จะแสดงให้เห็นถึงบทบาทของพระเอกนางเอกที่เด่นชัด เช่น พระเอกต้องเป็นผู้นำ บางครั้งก็สุภาพ บางครั้งก็ก้าวร้าวแล้วแต่บทบาท แต่สิ่งที่สำคัญคือตัวละครเหล่านี้จะต้องเป็นคนมีเสน่ห์เป็นที่หมายปองของคนส่วนมาก จึงทำให้เกิดความสนใจเลียนแบบ มีผลต่อจิตใจของวัยรุ่นได้ ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา อยู่ในระดับปานกลาง

1.5 ผลการวิเคราะห์ระดับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้น ที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง อธิบายได้ว่า นักเรียนหญิงในช่วงวัยนี้ กำลังพัฒนาทางด้านสติปัญญาเป็นไปอย่างรวดเร็ว และพยายามเอาแบบอย่างพฤติกรรมจากบุคคลหรือสิ่งต่าง ๆ ที่ตนเห็นว่าดี ซึ่งสิ่งเหล่านี้อาจได้มาจากประสบการณ์ของตนเองที่ได้พบเจอ หรือมาจากคนใกล้ชิดในครอบครัว เพื่อนรอบข้าง สื่อละคร ภาพยนตร์ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่อยู่รอบตัวนักเรียนมาตั้งแต่เล็กจนโตที่ได้พบเจอ จึงมีอิทธิพลสำคัญต่อการหล่อหลอมทางด้านอารมณ์ จิตใจ อุปนิสัย ทัศนคติและพฤติกรรมของนักเรียน โดยประสบการณ์ต่าง ๆ ของเด็กจะเริ่มภายในครอบครัวเป็นแห่งแรก พฤติกรรมของเด็กที่แสดงต่อสังคมภายนอก สามารถสะท้อนให้เห็นถึงสภาพของครอบครัวได้ จากผลการศึกษาของนวลจันทร์ ทัศนชัยกุล (2534, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549 : 26, อ้างถึงใน ประภัสสร ชโลธร 2550 : 80) ได้ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กับความก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่มีความก้าวร้าวรุนแรงในครอบครัวแล้ว ความก้าวร้าวของวัยรุ่นจะมีความก้าวร้าวรุนแรงน้อย แต่ในทางตรงกันข้าม หากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีความก้าวร้าวรุนแรงในครอบครัว ความก้าวร้าวของวัยรุ่นจะมีความก้าวร้าวรุนแรงมากเช่นกัน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่า ข้อคำถามที่มีค่าความถี่มากที่สุดคือข้อคำถามที่ว่า “พูดเยาะเย้ย เมื่อผู้อื่นทำสิ่งที่ผิดพลาด” นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่ตอบว่าน้อย ร้อยละ 36.5 (ดูรายละเอียดภาคผนวกในตารางที่ 21) แสดงว่านักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีการเรียนรู้พฤติกรรมก้าวร้าวเหล่านี้ได้จากครอบครัว และเมื่อพบเห็นพฤติกรรมต่าง ๆ ของบุคคลในครอบครัว ก็จะมีการเรียนรู้และรับรู้ต่อพฤติกรรมเหล่านั้นได้ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของแบนดูรา , รอสและรอส (Bandura , Ross and Ross 1961, อ้างถึงใน นฤมล สิริวิทย์ 2532 : 38) ได้

ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กหญิง กลุ่มทดลองเป็นเด็กหญิงกลุ่มละ 36 คน โดยให้ผู้รับการทดลองครั้งหนึ่งดูตัวแบบที่ก้าวร้าว อีกครั้งหนึ่งดูตัวแบบไม่ก้าวร้าว ผลการทดลองพบว่า เด็กหญิงที่ดูตัวแบบก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวด้วย และการวิจัยครั้งนี้ พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าว ทางวาจา ($r = .813$) ผลการศึกษาครั้งนี้พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวของนักเรียนช่วงชั้น ที่ 3 อยู่ในระดับปานกลาง ดังนั้น พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จึงอยู่ในระดับปานกลางเช่นกัน

2. ผลการทดสอบตามสมมติฐานการวิจัย สามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

2.1 สมมติฐานข้อที่ 1 นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีระดับชั้นต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 1 แสดงว่า เป็นเพราะนักเรียนหญิงศึกษาอยู่ในระดับชั้นที่ใกล้เคียงกัน มีอายุประมาณ 13 – 15 ปี โดยมีอายุที่ห่างกันเพียง 1 – 2 ปี ซึ่งเด็กในวัยนี้ เป็นวัยที่กำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเริ่มเข้าวัยรุ่น จึงมีพัฒนาการทางด้านต่าง ๆ ที่เป็นไปในลักษณะแบบเดียวกัน และเมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยของแต่ละระดับชั้น จะพบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ทุกระดับชั้นมีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาอยู่ในระดับปานกลางเช่นเดียวกัน โดยที่มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.7653$) นักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2 ค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.7856$) และนักเรียนหญิงระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีค่าเฉลี่ย ($\bar{X} = 2.6599$) จะเห็นว่าค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงทุกระดับห่างกันเพียงเล็กน้อย ด้วยเหตุนี้จากผลการศึกษาจึงไม่พบความแตกต่าง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ มิเชล (Michele 1971 : 1 – 4, อ้างถึงใน อรรถย ชื่นมณูย์ 2520 : 110) ได้ศึกษาพบว่า เด็กวัยรุ่นหญิง ที่มีอายุระหว่าง 13 – 16 ปี มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

2.2 สมมติฐานข้อที่ 2 นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ทั้งนี้ อธิบายได้ว่า เนื่องจากเด็กในวัยนี้มีพัฒนาการทางด้านสติปัญญา ความสนใจ เป็นไปในลักษณะแบบเดียวกัน จึงทำให้เด็กในวัยนี้มีระดับสติปัญญาอยู่ในระดับใกล้เคียงกัน ซึ่งจะสังเกตได้จากค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ว่าอยู่ในระดับที่ไม่ต่างกันมาก แต่อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาค่าเฉลี่ยผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุดของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เกิน 2.00 ($\bar{X} = 2.7624$) รองลงมา ได้แก่ นักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมากกว่า 3.00 ($\bar{X} = 2.7560$) และนักเรียนหญิงที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน 2.00 – 3.00 มีค่าเฉลี่ยของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาต่ำสุด ($\bar{X} = 2.7206$) แสดงว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไม่เกิน 2.00 ($\bar{X} = 2.7624$) มีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่า ทั้งนี้อาจเป็นเพราะเมื่อนักเรียนเรียนไม่รู้เรื่อง เรียนไม่ทัน จึงเกิดการเบื่อหน่ายที่จะเรียน ชอบที่จะจับกลุ่มพูดคุยกับ เพื่อน ๆ ในกลุ่มประเภทเดียวกันมากกว่าสนใจเรื่องการเรียนรู้ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ ศิริวรรณ ปูนคอน (2547 : 98) ได้ศึกษาปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น พบว่า นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่า 2.00 มีพฤติกรรมก้าวร้าวสูงสุด เช่นเดียวกับ แชมเบอร์ และวิลสัน (Chamber and Wilson 1971 : 911 – 917, อ้างถึงใน สมพร สุทัศน์ 2530 : 40) ได้ทำการศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าว พฤติกรรมการช่วยเหลือกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2.3 สมมติฐานข้อที่ 3 นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา แตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ผลการศึกษาสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 3 โดยนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ ($\bar{X} = 3.0625$) มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ($\bar{X} = 2.6417$) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อธิบายได้ว่า ในสภาพครอบครัวที่บิดามารดาแยกกันอยู่ จะมีบุคคลที่ดูแลเด็กได้ไม่เต็มที่ ทั้งนี้อาจเป็นเพราะอยู่กับบิดามารดาฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพียงอย่างเดียวทำให้มีภาวะความเครียดที่จะต้องเลี้ยงดูลูกเพียงลำพัง จึงทำให้การดูแลเอาใจใส่ไม่ดีเท่ากับครอบครัวที่มีบิดามารดาอยู่พร้อมหน้า หรือ

อาจจะต้องอยู่ในการเลี้ยงดูของคุณน้ำคุณอา คุณย่าคุณยาย จึงได้รับความรัก ความดูแลเอาใจใส่ไม่ดีเท่าที่ควรอยู่ในครอบครัวที่สมบูรณ์ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ เฮิร์ส (Hurst 1984 : 28 – 31) ที่ศึกษาการแยกกันอยู่ และการอยู่รวมกันของพ่อแม่เด็กก้าวร้าว และเด็กไม่ก้าวร้าว พบว่า เด็กที่ก้าวร้าวจะเป็นเด็กที่พ่อแม่แยกกันอยู่ พ่อแม่จะมีความรู้สึกทางบวกต่อเด็คน้อยกว่าพ่อแม่ที่อยู่ด้วยกัน จนทำให้เด็กก้าวร้าวเพราะรู้สึกว่าคุณถูกทอดทิ้ง ส่วนงานวิจัยของ สเลเตอร์ และ ฮาร์เบอร์ (Slater and Harber 1984, อ้างถึงใน นิภารัตน์ จำสมบูรณ์ 2540 : 18) ได้ศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว อันได้แก่ครอบครัวที่สมบูรณ์กับครอบครัวแตกแยก พบว่า เด็กในครอบครัวแตกแยกมีความขัดแย้งในจิตใจสูง มีความภาคภูมิใจในตนเองต่ำ วิตกกังวล และมีความรู้สึกควบคุมตนเองไม่ได้ เมื่อเป็นเช่นนี้จึงทำให้เด็กและเยาวชนที่อยู่ในครอบครัวลักษณะนี้มีพฤติกรรมก้าวร้าวและหันเหไปกระทำความผิดได้โดยง่าย ซึ่งสอดคล้องกับงานของ ศูนย์สุขวิทยาจิต กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข (2539) ได้ทำการศึกษาภูมิหลังทางครอบครัว สภาพปัญหา และสาเหตุแห่งปัญหา พบว่า นักเรียนที่มีภูมิหลังของครอบครัวแตกแยก มีพฤติกรรมที่เป็นปัญหาพบได้ ก้าวร้าว มากที่สุดร้อยละ 58.70 และสาเหตุของปัญหาพบว่า การที่เด็กต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสภาวะพ่อแม่ผิดปกติ เช่น เด็กต้องถูกเลี้ยงดูโดยญาติพี่น้อง หรือพ่อหรือแม่เพียงคนเดียว หรือการเลี้ยงดูโดยพ่อกับแม่เลี้ยง หรือแม่กับพ่อเลี้ยง หรือการเลี้ยงดูโดยพ่อแม่บุญธรรมอันเนื่องมาจากครอบครัวแตกแยก พ่อแม่หย่าร้างกันหรือแยกกันอยู่ เป็นปัจจัยที่กระตุ้นให้เกิดปัญหาพฤติกรรมก้าวร้าว ทั้งนี้เนื่องมาจาก เด็กต้องอยู่ในครอบครัวที่มีสัมพันธภาพในครอบครัวที่ผิดปกติ มีพ่อแม่ดู เหม่งวด ชอบด่าทอ เปรียบเทียบ เหยียดหยาม ขี้แค้น จึงทำให้เด็กมีพฤติกรรมก้าวร้าว

2.4 สมมติฐานข้อที่ 4 นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีเศรษฐกิจของครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 อธิบายได้ว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ส่วนใหญ่อยู่ในครอบครัวที่มีสภาพเศรษฐกิจอยู่ในระดับที่ดี นั่นก็คือ มีรายได้เพียงพอใช้จ่ายและมีเหลือเก็บ และเป็นที่ยอมรับกันดีว่าจังหวัดสุราษฎร์ธานีเป็นจังหวัดที่มีการประกอบอาชีพเกษตร(สวนยางพารา , สวนปาล์มน้ำมัน)เป็นหลัก ถือว่าเป็นพืชเศรษฐกิจที่ทำรายได้ให้กับประชากรเป็นจำนวนมาก ถึงแม้ว่าครอบครัวจะมีอาชีพรับราชการ ค้าขาย แต่ก็จะมีสวนยางพารา สวนปาล์มน้ำมันควบคู่ไปด้วย ซึ่งจะมีรายได้เฉลี่ยต่อคนต่อปีไม่ต่ำกว่า 23,000 บาท (สรุปข้อมูลความจำเป็นพื้นฐานของ

ครัวเรือน ปี 2552) จึงทำให้แต่ละครอบครัวมีสภาพเศรษฐกิจที่ดีและมั่นคง เมื่อต้องการอะไรก็สามารถให้สิ่งนั้นได้โดยไม่ต้องดิ้นรนในการหารายได้มากนัก และสิ่งนี้ก็มีส่วนทำให้ครอบครัวมีความใกล้ชิดสนิทสนมมีเวลาให้กับลูกมากขึ้น จึงทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

2.5 สมมติฐานข้อที่ 5 นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน

ผลการศึกษา พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1 ที่มีระดับการศึกษาสูงสุดของมารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา ไม่แตกต่างกัน ซึ่งผลการศึกษาไม่สอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 อธิบายได้ว่า ในสภาพสังคมปัจจุบันมีแหล่งความรู้ที่มารดาสามารถแสวงหาได้ด้วยตนเองและสามารถเข้าถึงแหล่งความรู้ต่าง ๆ ได้ง่าย เช่น การเผยแพร่ความรู้ทางโทรทัศน์ ทางสื่อสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ในเรื่องของการใช้คำพูด หรือวิธีการพูดจาย่างไรเพื่อให้เข้าใจถึงตัวลูกที่เริ่มเข้าสู่วัยรุ่น เพื่อจะไม่ให้เกิดเป็นปัญหาที่ต้องทะเลาะกัน โดยที่มารดาไม่ว่าจะจบการศึกษาในระดับใดก็ตามสามารถจะแสวงหาความรู้เกี่ยวกับลูกวัยรุ่น วิธีการดูแล การพูดจาที่จะเข้าถึงจิตใจ จากแหล่งความรู้ต่าง ๆ นี้ได้ ซึ่งความรู้ที่ได้จากการศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองตลอดจนความรู้ที่ได้จากการเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารผ่านสื่อต่าง ๆ จะช่วยให้มารดาเข้าใจที่จะพูดสื่อสารให้เข้าถึงจิตใจ ความต้องการ และวิธีการตอบสนองต่อความต้องการของลูกได้ แต่อาจมีบ้างที่เมื่อลูกไม่เชื่อฟังมารดาหรือผู้ที่เลี้ยงดูจะต้องมีการอบรมสั่งสอน ซึ่งต้องมีคำพูดที่ไม่เหมาะสมออกมา มีการดุด่า หรือมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาในรูปแบบต่าง ๆ บ้าง เพื่อให้บุตรทำตาม แต่ก็มีการชี้แนะร่วมด้วยเพื่อไม่ให้เขาเกิดความคับข้องใจ ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของวงษ์เดือน สายสุวรรณ (2546 : 82) ที่พบว่า มารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมการลงโทษบุตรไม่ต่างกัน และเมื่อมองถึงสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ก็พบว่า มีเศรษฐกิจที่ดี รายได้เพียงพอใช้จ่ายและมีเหลือเก็บ จึงไม่มีภาวะเครียดจากการต้องดิ้นรนกับเรื่องรายรับรายจ่ายมาก จึงมีเวลาที่แสวงหาความรู้ต่าง ๆ ได้เพื่อใช้อบรมลูก จึงมีผลทำให้มารดาหรือบุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมไม่ต่างกัน เลยมีผลทำให้นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาไม่แตกต่างกัน

2.6 สมมติฐานข้อที่ 6 ประสพการณ์การถูกลงโทษทางวาจา พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานี เขต 1

ผลการวิเคราะห์การถดถอยพหุคูณตามลำดับความสำคัญของตัวแปรที่นำเข้าสมการพบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว และความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา สามารถร่วมกันทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง ช่วงชั้นที่ 3 ได้ร้อยละ 73.7 จากผลการวิจัยสามารถอภิปรายผลการทดสอบสมมติฐานได้ ดังนี้

1. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 1 สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ร้อยละ 66.1 จากผลการศึกษสามารถอธิบายได้ว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวมีความสัมพันธ์กัน ($r = .813$) แสดงว่า บุคคลในครอบครัวของนักเรียนมีการปฏิสัมพันธ์ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามาก จึงทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นด้วย ในทางตรงกันข้าม ถ้าบุคคลในครอบครัวของนักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจภายในครอบครัวน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาน้อยเช่นกัน เพราะหากเด็กวัยรุ่นเห็นพฤติกรรมก้าวร้าวของบุคคลในครอบครัวที่ชอบใช้วาจาก้าวร้าวในการพูดสื่อสารกันอยู่ตลอดเวลา หรือใช้วาจาตำหนิในการแก้ปัญหา ก็มีแนวโน้มอย่างมากที่เด็กวัยรุ่นจะนำไปใช้กับบุคคลอื่น ๆ เพราะเด็กในวัยนี้จะเรียนรู้ ชื่นชอบพฤติกรรมทางวาจาที่บุคคลในครอบครัวใช้สื่อสารกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กที่เติบโตในสภาพครอบครัวที่ได้พบเจอกับสมาชิกที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาตั้งแต่เล็กจนโต จะยิ่งทำให้เด็กรับรู้จากก้าวร้าวเหล่านี้เป็นเรื่องธรรมดาและอาจจะเรียนรู้ว่าเป็นสิ่งที่ทุกคนรอบตัวใช้พูดสื่อสารกัน และสิ่งเหล่านี้ก็จะทำให้เด็กกลายเป็นคนที่ยอมรับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และจากผลการศึกษาของแบนดูรา , รอสและรอส (Bandura , Ross and Ross 1961, อ้างถึงใน นฤมล สิริพันธุ์ 2532 : 38) ได้ศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กหญิง กลุ่มทดลองเป็นเด็กหญิงกลุ่มละ 36 คน โดยให้ผู้รับการทดลองครั้งหนึ่งดูตัวแบบที่ก้าวร้าว อีกครั้งหนึ่งดูตัวแบบไม่ก้าวร้าว ผลการทดลองพบว่า เด็กหญิงที่ดูตัวแบบก้าวร้าวจะมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวด้วย ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ นวลจันทร์ ทศนชัยกุล (2534, อ้างถึงใน กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข 2549 : 26, อ้างถึงใน ประภัสสร ชโลธร 2550 : 85) ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของบิดามารดา และสมาชิกในครอบครัวกับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น พบว่า มีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน มีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัว ก็จะทำให้วัยรุ่นมี

พฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น แต่ในทางตรงกันข้ามหากบิดามารดาและสมาชิกในครอบครัวมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกัน ไม่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในครอบครัวแล้ว พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นก็จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวลดลงด้วยเช่นกัน

2. ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นตัวแปรที่ได้รับการคัดเลือกเข้าสมการเป็นอันดับที่ 2 สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 เพิ่มขึ้น ร้อยละ 7.6 ซึ่งในการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .789$) แสดงว่า นักเรียนที่มีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูง จะทำให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นไปด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม หากนักเรียนมีความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาลดลงด้วยเช่นกัน ทั้งนี้อธิบายได้ว่า สื่อโทรทัศน์เป็นสื่อที่ดึงดูดความสนใจเด็กได้ดีเพราะให้ทั้งภาพและเสียง จึงมีอิทธิพลที่จะติดฝังในความรู้สึกนึกคิดมากกว่าสื่อที่ถ่ายทอดเพียงด้านใดด้านหนึ่ง การที่เด็กดูโทรทัศน์ทุกวันภาพและเสียงต่าง ๆ ที่เสนอออกมาจะค่อย ๆ ซึมซับเข้าไปกลายเป็นทัศนคติ ค่านิยมและความเชื่อในที่สุด (ณัฐวดี ลุนหงส์ 2544 : 34) ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาวิจัยของ ประไพรัตน์ วีระพงศ์เศรษฐ์ (2542 : บทคัดย่อ) ที่ได้ศึกษา พบว่า ลักษณะต่าง ๆ ของพฤติกรรมก้าวร้าวที่ปรากฏในรายการละครและภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ มีปริมาณคิดเป็น 6.1% ของเวลาแพร่ภาพรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทั้งหมด มีความถี่ในการปรากฏพฤติกรรมก้าวร้าว เฉลี่ย 1 ครั้ง ทุก ๆ 2.3 นาที และปรากฏสม่ำเสมอทั้งวัน โดยเฉพาะพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาพบได้บ่อยครั้ง จะเห็นได้ว่า สื่อสามารถกระตุ้นเร้าให้ผู้รับเกิดความตื่นเต้น ฟังพอใจและสนุกสนานได้ในระดับสูงแล้ว ยังดึงดูดให้บุคคลเปิดรับสื่อเหล่านั้นอย่างต่อเนื่องด้วย และการเปิดรับสื่ออย่างต่อเนื่องในปริมาณมาก ก็มีโอกาสในการเกิดพฤติกรรมก้าวร้าวมากยิ่งขึ้น ซึ่งการที่วัยรุ่นได้รับชมสื่อที่มีความก้าวร้าวบ่อย ๆ อาจทำให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมก้าวร้าวมากขึ้น บางครั้งการได้ชมเพียงครั้งเดียวก็อาจเพิ่มความก้าวร้าวได้ วัยรุ่นที่ได้ชมรายการที่แสดงความก้าวร้าวรุนแรงอย่างเหมือนจริงบ่อย ๆ หรือไม่เคยถูกลงโทษจะมีโอกาสที่จะเลียนแบบสิ่งที่ได้ดูมากขึ้น โดยผลของการรับชมสื่อต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นอาจจะมีผลแสดงพฤติกรรมก้าวร้าวทันทีหรือค่อย ๆ ปรากฏภายหลัง ดังนั้นการรับชมสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวสามารถขัดเกลาความเป็นตัวตนของตนเองตั้งแต่วัยเด็กจนโต เปรียบเสมือนการบ่มเพาะ ลักษณะนิสัย ทัศนคติและพฤติกรรมของวัยรุ่นทั้งในทางบวกและทางลบแก่เด็กวัยรุ่นได้ ซึ่งวัยรุ่นที่ได้เสพสื่อที่มีความก้าวร้าวรุนแรงตอกย้ำอยู่ตลอดเวลา อาจทำให้เด็กมองความก้าวร้าวที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นในสังคมได้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปฏิพันธ์ กระแสอินทร์ (2532, อ้างถึง

ใน คณิต คล้ายจำแลง 2534 : 4) ได้ศึกษาอิทธิพลของภาพยนตร์โทรทัศน์ต่อพฤติกรรมของวัยรุ่น พบว่า ภาพยนตร์โทรทัศน์ทำให้เด็กเลียนแบบพระเอกนางเอก ผู้ร้าย จึงมีผลต่อจิตใจและสุขภาพของเด็กวัยรุ่น ส่วนงานวิจัยของ บารอน และ ไบรน์ (Baron and Byrne 1977, อ้างถึงใน เพชรชมพู เทพพิพิธ 2533 : 30) พบว่า เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงพฤติกรรมก้าวร้าวมากกว่าเด็กที่ได้ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าว นอกจากนี้เด็กที่ดูภาพยนตร์ที่มีเนื้อหาสาระก้าวร้าวสูง แสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์ ขณะที่เด็กในกลุ่มที่มีเนื้อหาสาระไม่ก้าวร้าว ไม่ได้แสดงความก้าวร้าวหลังดูภาพยนตร์มากกว่าก่อนดูภาพยนตร์ สอดคล้องกับงานวิจัยของ เดิมทิพย์ พานิชพันธุ์ (2550 : 99) ที่พบว่า การเลียนแบบสื่อและพฤติกรรมก้าวร้าวมีความสัมพันธ์กันทางบวก ($r = .816$) เช่นเดียวกับประภัสสร ชโลธร (2550 : 84) พบว่า อิทธิพลจากสื่อและพฤติกรรมการกระทำรุนแรงมีความสัมพันธ์กันทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r = .782$)

3. ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจา ไม่ถูกเลือกให้เข้าสมการ ในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่า ประสิทธิภาพการถูกลงโทษ ทางวาจาของนักเรียนหญิง ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงกลุ่มนี้ ทั้งนี้ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนถือว่าการลงโทษของบิดามารดาเป็นการอบรมสั่งสอนตามหน้าที่ของทุกคนรอบครัวในสังคมไทยตามปกติอยู่แล้ว ซึ่งการที่บิดามารดาอบรมสั่งสอนนั้นก็กระทำไปด้วยความรัก ความหวังดี เพื่อให้เด็กหลานจำ หยุดพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมและให้เป็นคนดี มากกว่าจะลงโทษด้วยการระบายนามณ์โกรธให้รับรู้ เพราะการที่เด็กรับรู้ว่าเป็นการลงโทษขณะมีอารมณ์จะทำให้เด็กเกิดความคับข้องใจ และไม่สามารถควบคุมให้หยุดได้จะทำให้เกิดความก้าวร้าวมากขึ้น แต่ในขณะเดียวกันหากมีการควบคุมอารมณ์ คำพูดที่ดีในการลงโทษ เพื่อให้เด็กมีความประพฤติที่ดี ไม่แสดงออกในรูปของพฤติกรรมก้าวร้าวก็จะไม่เกิดการลงโทษที่ก้าวร้าวรุนแรงเกินควรได้ ซึ่งในขณะลงโทษบิดามารดาอาจจะมีการอธิบายร่วมด้วยว่าเป็นเพราะอะไรถึงถูกลงโทษและไม่แสดงออกถึงอารมณ์ที่รุนแรง ถึงแม้ว่ามีบ้างที่บิดามารดาลงโทษจะมีคำที่รุนแรง หรือมีอารมณ์ร่วมด้วย แต่เด็กก็รับรู้ได้ว่า สิ่งที่บิดามารดาแสดงออกมานั้นไม่เป็นเรื่องที่เกินควร แต่ทำไปเพราะการอบรมสั่งสอน จึงทำให้เด็กเกิดความเข้าใจไม่คับข้องใจจากการถูกลงโทษ ผนวกกับในสภาพปัจจุบันครอบครัวไทยไม่นิยมใช้การลงโทษเป็นเครื่องมือในการอบรมเลี้ยงดู เพราะถือว่าการลงโทษทางวาจาที่ก้าวร้าวต่อเด็กเป็นการทำร้ายจิตใจที่รุนแรง และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์จากงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจาและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กันน้อย ($r = .764$) จึงเป็นเหตุผลทำให้ประสิทธิภาพการถูกลงโทษทางวาจาของนักเรียนหญิงไม่รวมทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

4. พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ไม่ถูกเลือกให้เข้าสมการ ในการทำนาย พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท ไม่สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงกลุ่มนี้ เป็นเพราะ นักเรียนในวัยนี้เริ่มมีการคิด วิเคราะห์และเรียนรู้ได้ว่าพฤติกรรมทางวาจาของเพื่อนว่าเป็นอย่างไรมีความเหมาะสมที่จะพูดหรือไม่ และหากพูดไปแล้วก็จะมีครูอาจารย์คอยตักเตือนหรือมีการตักเตือนความประพฤติหากมีการพูดจาก้าวร้าวหยาบคาย สิ่งเหล่านี้ก็มีส่วนทำให้เด็กหยุดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา อีกทั้งเกิดจากการเรียนรู้จากตัวแบบจริงที่เห็นว่าเป็นการแสดงออกของวาจาที่ไม่เหมาะสมไม่น่ารับฟัง และเมื่อมีตัวแบบที่มีการแสดงออกของวาจาที่สุภาพเหมาะสมให้เปรียบเทียบก็จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้ที่จะเลือกรับเอาพฤติกรรมทางวาจาที่ถูกต้องได้ ทั้งนี้แสดงให้เห็นว่า หากนักเรียนมีการคบเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาสูง จะทำให้นักเรียนมีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นไปด้วย แต่ในทางตรงกันข้าม หากนักเรียนมีการคบเพื่อนสนิทที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาน้อย ก็จะทำให้นักเรียนมีการแสดงออกของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาลดลงด้วยเช่นกัน และเมื่อพิจารณาความสัมพันธ์จากงานวิจัยครั้งนี้ พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทและพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงมีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด ($r = .715$) จึงเป็นเหตุผลทำให้พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิทไม่สามารถทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงได้

ข้อเสนอแนะของการวิจัย

ข้อเสนอแนะที่ได้จากผลการวิจัย

1. จากผลการวิจัยที่พบว่า พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว เป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่า วัยรุ่นที่เห็นพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวที่ชอบสื่อสารด้วยวาจាក้าวร้าว และใช้วาจាក้าวร้าวในการแก้ปัญหา มีแนวโน้มอย่างมากที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เพราะวัยรุ่นจะเรียนรู้ ซึมซับ พฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัว โดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัยเด็กไม่ควรให้รับรู้ถึงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวเพราะหากเด็กได้รับ เมื่อโตขึ้นจะกลายเป็นคนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เป็นบุคคลที่ยอมรับความก้าวร้าว และเห็นเป็นเรื่องธรรมดาหรือยอมรับการแก้ปัญหาด้วยวาจาที่ก้าวร้าว ดังนั้น สถาบันครอบครัว ควรอบรมสั่งสอนเด็กด้วยวาจาที่เหมาะสม ด้วยความรักและความเข้าใจ ใช้เหตุผลและรับฟังความคิดเห็นของเด็กไม่สื่อสารด้วยวาจាក้าวร้าว และตระหนักในผลกระทบที่อาจเกิดขึ้นจากการเข้าใจผิดของการใช้วาจាក้าวร้าวในขณะเดียวกันบุคคลที่เกี่ยวข้องในการเสริมสร้างความเข้มแข็งในครอบครัว ควรมีการณรงค์ให้

สมาชิกในครอบครัวตระหนักถึงความสำคัญของบทบาทของตนในการเป็นแบบอย่างที่ดีแก่เด็กทุกคนในครอบครัว และควรตระหนักถึงความสำคัญของกระบวนการอบรมเลี้ยงดูในครอบครัว เพื่อหล่อหลอมให้เด็กเติบโตโดยปราศจากความก้าวร้าวทางวาจาในครอบครัว เพราะถ้าบุคคลในครอบครัวมีพฤติกรรมทางวาจาที่เหมาะสมก็จะทำให้เด็กเกิดการเรียนรู้และนำไปปฏิบัติได้ถูกต้อง

2. จากผลการวิจัยพบว่า ความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 แสดงว่า เมื่อวัยรุ่นมีความสนใจในการชมสื่อที่ก้าวร้าวทางวาจามาก ก็มีแนวโน้มที่จะมีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากขึ้นด้วย เนื่องจากละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ต่างมีบทบาทเกี่ยวข้องกับชีวิตและความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นอย่างมาก เพราะไม่เพียงแต่ให้ความบันเทิงแล้ว แต่ยังมีอิทธิพลในการเสริมสร้างความรู้ทัศนคติแก่ผู้ชมอีกด้วย ซึ่งปัจจุบันนี้วัยรุ่นรับข้อมูลข่าวสารจากสื่อที่มีลักษณะกระตุ้นพฤติกรรมก้าวร้าว ทัศนคติและค่านิยมที่ไม่เหมาะสมเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้น บิดามารดาควรให้การสอดส่องดูแลเข้มงวดในเรื่องการเลือกชมละครโทรทัศน์ ภาพยนตร์ และระยะเวลาในการชมให้เหมาะสมและคอยให้คำชี้แนะเกี่ยวกับสื่อที่นำเสนอในคำพูดหรือประโยคที่ไม่เหมาะสมแก่วัย รวมทั้งอธิบายถึงเหตุและผลที่จะตามมาของการพูดจาที่ก้าวร้าวอยู่ตลอดเวลาหรือให้มากที่สุดเท่าที่เวลาจะอำนวย และในการจัดตั้งสื่อโทรทัศน์ควรจะต้องตั้งให้อยู่ในที่ที่เห็นได้ชัดเจน เพื่อที่บิดามารดาจะสามารถควบคุมระยะเวลาในการดูและเลือกรับเรื่องที่เหมาะสม ส่วนทางโรงเรียนควรมีการจัดโครงการแทรกแซงเกี่ยวกับการให้ความรู้ วิธีการเลือกรับสื่ออย่างมีวิจารณญาณไม่ส่งผลให้เกิดพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา และเพื่อให้เด็กนักเรียนได้รู้จักแยกแยะว่าคำพูดหรือประโยคของสื่ออย่างไรควรเอาแบบอย่างและไม่ควรเอาอย่าง และหน่วยงานของรัฐควรมีบทบาทในการควบคุมเนื้อหาในเรื่องการใช้คำพูดหรือประโยคที่นำเสนอทางสื่อโทรทัศน์ในการเสนอเนื้อหาของละคร ภาพยนตร์ที่ส่งเสริมให้วัยรุ่นมาชินกับความก้าวร้าวทางวาจา เพื่อลดการเรียนรู้วาจาที่ก้าวร้าวอันจะส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนต่อไป

3. จากผลการวิจัยเปรียบเทียบความแตกต่างของสภาพครอบครัว พบว่า นักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 ที่มีสภาพครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาแตกต่างกัน โดยนักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจามากกว่านักเรียนหญิงที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาอยู่ด้วยกัน ดังนั้น ในกลุ่มนักเรียนที่มีสภาพครอบครัวบิดามารดาแยกกันอยู่ บุคคลในครอบครัวที่เกี่ยวข้องกับการเลี้ยงดูเด็ก ควรมีการจัดการกับอารมณ์ของตนเองให้ถูกต้องเหมาะสมไม่เกิดภาวะของความเครียด ซึ่งจะนำไปสู่การสื่อสารออกมาของคำที่ก้าวร้าวในการอบรมเลี้ยงดู และโรงเรียน ควรมีการจัดโครงการแทรกแซงเพื่อเสริมสร้างกิจกรรมที่มีการใช้วาจาที่ถูกต้องเหมาะสมในการสื่อสารหรือสนทนากับคนรอบข้างเฉพาะกลุ่มเด็กที่มีสภาพครอบครัวบิดา

มารแยกกันอยู่ เช่น การพูดได้ว่าที่ การแข่งขันพูดสื่อสารในที่สาธารณะ เพื่อส่งเสริมให้ได้มีการใช้ วาจาที่เหมาะสมและภาคภูมิใจในการเข้าแข่งขันลดภาวะของการแสดงพฤติกรรมที่ก้าวร้าวทางวาจา

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาในกลุ่มตัวอย่างที่มีลักษณะแตกต่างจากการศึกษาครั้งนี้ เช่น นักเรียนสาย อาชีพ นักเรียนที่เรียนศูนย์การศึกษานอกโรงเรียน กลุ่มที่อยู่ในสถานพินิจหรือสถานสงเคราะห์
2. ควรมีการศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่อาจมีผลในการทำนายพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา เช่น ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดากับนักเรียน สภาพแวดล้อมทางสังคมของนักเรียน
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของกลุ่มตัวอย่างนักเรียนที่ศึกษา ตามปกติกับกลุ่มตัวอย่างที่อยู่ในสถานพินิจหรือสถานสงเคราะห์

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

กิติกร มีทรัพย์. วัยรุ่นกับกลุ่มเพื่อน. เอกสารการสอนชุดวิชา พัฒนาการวัยรุ่นและการอบรม มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดนำกัการพิมพ์, 2529.

กรมสุขภาพจิต. กระทรวงสาธารณสุข. ความรุนแรงในวันรุ่นไทย : รายงานการทบทวนองค์ความรู้ และข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์องค์การสงเคราะห์ทหารผ่านศึก, 2549.

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. พฤติกรรมกรรมการกระทำรุนแรง [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 20 สิงหาคม 2551 เข้าถึงได้จาก [http:// www.thaisafenet.org/article.php?id=7](http://www.thaisafenet.org/article.php?id=7).

กระทรวงสาธารณสุข. กรมสุขภาพจิต. พฤติกรรมของเด็กไทย [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2551. เข้าถึงได้จาก [http:// 202.60.196.115/lastnews/showlastnews.php?id=3700525](http://202.60.196.115/lastnews/showlastnews.php?id=3700525).

กระทรวงสาธารณสุข. กรมสุขภาพจิต. การศึกษานักเรียนหลังทางครอบครัว สภาพปัญหา และสาเหตุของนักเรียนที่เข้ารับการปรึกษาในโครงการโรงเรียนตัวอย่าง ทางสุขภาพจิต ศูนย์สุขภาพจิต [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 20 มกราคม 2552. เข้าถึงได้จาก [http:// www. jvkk. go.th/ research/ qrrsearch.asp?code=201390002011](http://www.jvkk.go.th/research/qrrsearch.asp?code=201390002011).

กอบแก้ว ไทยยืนยงศักดิ์. “เนื้อหาความรุนแรงในภาพยนตร์โฆษณาที่ปรากฏในสื่อโทรทัศน์ระหว่าง พ.ศ. 2541-2542.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

คณิต คล้ายจำแลง. “ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อวัยรุ่นในการตีความเรื่องราวที่รับรู้จากภาพยนตร์โทรทัศน์เกี่ยวกับความรุนแรง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2534.

คมคาย อนุจันทร์. “การเปรียบเทียบผลของการควบคุมตนเองและการเสริมแรงพฤติกรรมที่ขัดกันเพื่อลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนมงฟอร์ตวิทยาลัย จังหวัดเชียงใหม่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทการศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2538.

จรัส มานตรี. “ความสัมพันธ์ของการเปิดรับ ความพึงพอใจในการอ่านนิตยสารประเภท อาชญากรรมกับทัศนคติต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่นในชุมชนแออัด : กรณีศึกษานิตยสาร อาชญากรรม และ 191 กับวัยรุ่นในชุมชนแออัดคลองเตย.” วิทยานิพนธ์ปริญญา วารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย ธรรมศาสตร์, 2538.

จิรพัฒน์ พรหมสิทธิการ, ร.ต.อ. “ปัจจัยที่มีผลต่อการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษา : ศึกษา กรณีเฉพาะในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชา รัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2543.

จิราภรณ์ ตั้งกิตติภรณ์. จิตวิทยาเบื้องต้น. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, 2532.

จามร สุนทรกิจ. “ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการก่ออาชญากรรมทางเพศของเยาวชนชายใน กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชา สังคมวิทยา บัณฑิต วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.

จุไรรัตน์ จินตกานนท์. ความก้าวร้าวรุนแรงทางโทรทัศน์. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาเทคโนโลยี การศึกษา มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2537.

จรรยา เศรษฐบุตร และคณะ. รายงานการสำรวจสภาวะเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล, 2541.

ชไมพร ทวีศรี และคณะ. “ลักษณะทางสังคมที่นำไปสู่ความก้าวร้าวในวัยรุ่นและเยาวชน.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาวิชา วิทยาศาสตร์ชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, 2542.

ณัฐวัตร ลุนหงส์. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางครอบครัว สังคม และสภาพแวดล้อม กับการควบคุมตนเอง และการมีพฤติกรรมที่ไม่เหมาะสมของนักเรียน : ศึกษาเฉพาะ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น ในจังหวัดสมุทรปราการ.” วิทยานิพนธ์ปริญญา สังคม สงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการโครงการสวัสดิการสังคม บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยหัวเฉียวเฉลิมพระเกียรติ, 2544.

ดวงเดือน พันธุมนาวิน. รายงานการวิจัย เรื่อง ความสัมพันธ์ภายในครอบครัวกับสุขภาพจิตและ จริยธรรมของนักเรียนวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2524.

- ดวงเดือน พันธุมนาวิน, อรพินทร์ ชุชม และสุภาภรณ์ ลอยด์. รายงานการวิจัย เรื่อง การควบคุมอิทธิพลของสื่อมวลชนกับจิตลักษณะที่สำคัญของเยาวชนไทย. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2529.
- เต็มทิพย์ พานิชพันธุ์. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กและเยาวชนชายในศูนย์ฝึกและอบรมเด็กและเยาวชนเขต 2 จังหวัดราชบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.
- ทิพย์วัลย์ สุทิน. “การลดพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่น โดยรูปแบบการปรับพฤติกรรมด้วยปัญญา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาครุศาสตรดุษฎีบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2539.
- ธีระเกียรติ เจริญเศรษฐศิลป์. กัมภีร์การเลี้ยงลูก [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 10 ธันวาคม 2551. เข้าถึงได้จาก <http://www.raklukefamilygroup.com/webboard/viewtopic.php?p=64482&sid=dda6705b63f7dd6022f43475f1542c00>.
- ธีระพร อุวรรณโณ. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2529.
- ธารง ทัศนานูชลี. “พฤติกรรมก้าวร้าวของเด็กวัยรุ่นเรียน.” วารสารจิตวิทยาคลินิก 16 (ธันวาคม 2528) : 9-15.
- นิภารัตน์ น้าสมบูรณ์. “ความรู้และพฤติกรรมเสี่ยงต่อยาเสพติดของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย ภูมิศึกษาจังหวัดสุพรรณบุรี.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาประชากรศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2540.
- นิยม บุญมี. รายงานการวิจัย เรื่อง การศึกษาสถานสภาพครอบครัวของชาวชนบทในหมู่บ้านดินคำ จังหวัดมหาสารคาม. มหาสารคาม : ภาควิชาคหกรรมศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ มหาสารคาม, 2530.
- นฤมล สิริพันธ์. “ความสัมพันธ์ระหว่างวิธีการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเอง ลำดับการเกิด เพศ และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กับพฤติกรรมกล้าแสดงออกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัยการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2532.
- นพมาศ ธีรเวคิน. จิตวิทยาสังคม. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.
- นวลศิริ เปาโรหิตย์. “บทบาทของบุคคลในครอบครัว.” ใน เอกสารการสอนชุดวิชา 25303 การแนะแนวกับคุณภาพชีวิต หน่วยที่ 1 – 8 นนทบุรี : สาขาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2534.

ประดิษฐ์ เอกทัศน์. จิตวิทยาการเรียนรู้การสอน. ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว คณะครุศาสตร์
สถาบันราชภัฏมหาสารคาม, 2538.

ประไพรัตน์ วีระพงศ์เศรษฐ์. “พฤติกรรมก้าวร้าวในรายการประเภทละครและภาพยนตร์ทาง
โทรทัศน์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาวิชาภาษาและวัฒนธรรมเพื่อการ
สื่อสารและการพัฒนา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2542.

ประภัทรสร ชโลธร. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการกระทำรุนแรงของนักเรียนช่วงชั้นที่ 3 ในเขต
อำเภอเมือง จังหวัดสุรินทร์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชา
จิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.

ประวิทย์ หลักบุญ. “อิทธิพลของการอบรมเลี้ยงดูที่มีต่อการใช้กลไกป้องกันตนเอง.” วิทยานิพนธ์
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ประสานมิตร, 2528.

ประสาร ทิพย์ธารา. พัฒนาการและการปรับตัวของวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์แพร่พิทยา
อินเตอร์เนชั่นแนล, 2521.

ประเสริฐไชย สุขสะอาด. “ปัจจัยคัดสรรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวในการกีฬาของนักกีฬา
มหาวิทยาลัยที่มีความสามารถต่างกัน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาดุษฎีบัณฑิต สาขาพลศึกษา
บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย , 2539.

ผ่องพรรณ แว่ววิเศษ. “ลักษณะจิตสังคมเพื่อการป้องกันพฤติกรรมทะเลาะวิวาทของวัยรุ่น.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต สาขาวิชาการวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์ บัณฑิต
วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร, 2534.

พิสมัย วิบูลสวัสดิ์. จิตวิทยาสังคมร่วมสมัย. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์สยามศึกษา, 2528.

พัชรินทร์ แก้วพาดิ. “ผลของกิจกรรมกลุ่มสัมพันธ์ที่มีผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าว ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 – 3 โรงเรียนขยายโอกาส : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียนบ้านนาเกาะทอด
อำเภออากาศอำนวย จังหวัดสกลนคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขา
จิตวิทยาการให้คำปรึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, 2544.

พรรณี ชูทัย. ความเข้าใจเกี่ยวกับพฤติกรรม จิตวิทยาพื้นฐานเพื่อการแนะแนว. กรุงเทพมหานคร :
ม.ป.พ. , 2523.

พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. “แบบจำลองความคาดคะเนปัจจัยที่มีผลต่อการกระทำผิดกฎหมายของ
เยาวชน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารจิต ภาควิชาจิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

- พรเพ็ญ เพชรสุขศิริ. รายงานการวิจัยเรื่อง การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อความรุนแรงในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : เอสเอนด์จี กราฟฟิค , 2539.
- เพชรชมพู เทพพิพิธ. “ความสัมพันธ์ระหว่างความชอบหนังสือการ์ตูน รายการโทรทัศน์ และเกมคอมพิวเตอร์ กับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสุขภาพจิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- ภัสราวลี ธังข์เทพ, ร้อยตำรวจเอกหญิง. “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญามหาบัณฑิต สาขารัฐศาสตร์ ภาควิชารัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2542.
- มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ. สำนักวิจัยเอแบคโพลล์. ความรุนแรงกับเยาวชน [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 2 กันยายน 2551. เข้าถึงได้จาก http://www.abacpoll.com/BestResults/Report_15.doc.
- โยธิน ศันสนยุทธ และคณะ. จิตวิทยา. กรุงเทพมหานคร : ศูนย์ส่งเสริมจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2533.
- เย็น ธีรพิพัฒน์ชัย. “การปรับพฤติกรรมก้าวร้าวในชั้นเรียนของเด็กออทิสติกชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยวิธีการเสริมแรงด้วยเบี้ยอรรถกรในการทำแบบฝึกหัดวิชาคณิตศาสตร์.” ปริญญานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาการศึกษาพิเศษ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2541.
- รพีพร เพชรรัตน์. “พฤติกรรมการใช้ความรุนแรงต่อผู้อื่นของวัยรุ่น ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดสงขลา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2550.
- ราชบัณฑิตยสถาน. พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2542. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2545.
- โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี. ฝ่ายพัฒนาคุณภาพและบริการวิชาการ. “รายงานการทำร้ายตนเองโดยวิธีต่าง ๆ ของประชาชน จังหวัดสุราษฎร์ธานี.” 2545. (อัดสำเนา)
- ลัดดา ปฏิวรรณกิจ. “อิทธิพลของการให้รางวัลและการลงโทษที่มีผลต่อความเชื่อมั่นในตนเองของเด็กก่อนวัยเรียน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาพฤติกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2533.
- ล้ำค่า โพธิ์กระจำ. “การใช้และความพึงพอใจจากสื่อของเด็กและเยาวชนที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวารสารศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวารสารสื่อสาร บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2534.

วราภรณ์ ตระกูลสฤษดิ์. จิตวิทยาการปรับตัว. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545

วราภรณ์ ตั้งตรงไพโรจน์. “คุณรู้วิธีสร้างภูมิคุ้มกันให้กับครอบครัวหรือยัง.” หมอชาวบ้าน 21, 246 (ตุลาคม 2542) : 11.

วรรณา ช่อดารากุล. “พฤติกรรมก้าวร้าวของวัยรุ่น.” แนะแนว. 24, 129 (มิถุนายน – กรกฎาคม 2533) : 8 – 13.

วัญนี ไทรงาม. “ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะเด็กตามพื้นฐานอารมณ์กับรูปแบบการอบรมเลี้ยงดูของมารดา : กรณีศึกษามารดาของเด็กก่อนวัยเรียน โรงเรียนอนุบาลเอกชนเขตพระโขนง กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาอนามัยแม่และเด็ก บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2539.

วิทยา นาควัชร. “การอบรมเลี้ยงดูเด็กวัยรุ่น.” ใน เอกสารการสอนชุดพัฒนาการเด็กและการเลี้ยงดูเล่มที่ 1 หน่วยที่ 7, 107 – 112. นนทบุรี : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช, 2527.

วงษ์เดือน สายสุวรรณ. “ประวัติการถูกลงโทษของมารดา พฤติกรรมก้าวร้าวของมารดาและพฤติกรรมก้าวร้าวของบุตร ที่ส่งผลต่อพฤติกรรมการลงโทษบุตรของมารดา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2546.

วิชา มหาคุณ และวัชรินทร์ ปัจเจกวิญญูสกุล. ผลกระทบของเด็กถูกทารุณกรรม มาตรการป้องกันแก้ไข ศึกษาเฉพาะกรณี เด็กและเยาวชนที่เคต้องคดี. กรุงเทพมหานคร : ห้างหุ้นส่วนจำกัดเทคนิค 19, 2533.

ศรัณญา อารณพิโมกษ์. “ความคิดเห็นของนักเรียนอาชีวศึกษาในจังหวัดสงขลาต่อการก่อเหตุทะเลาะวิวาททำร้ายร่างกาย.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชารัฐศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547.

ศิริ ปานแดง. “ความสัมพันธ์ระหว่างความฉลาดทางอารมณ์กับทัศนคติต่อการใช้ความรุนแรง ของนักเรียนมัธยมศึกษา : ศึกษาเฉพาะกรณี โรงเรียนกาญจนาภิเษกวิทยาลัยกระบี่.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2547.

ศิริบุรณ์ สายโกสุ่ม. “ความสัมพันธ์ในครอบครัวและความก้าวร้าวของวัยรุ่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2532.

ศิริพร แซ่เท็น. “การทดลองใช้โปรแกรมการปรึกษาแบบกลุ่มในการพัฒนาจริยธรรมเพื่อลดความก้าวร้าวโดยให้ตระหนักถึงความยุติธรรมและความอาทรมีต่อการอยู่ร่วมกันในสังคมของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 1: กรณีศึกษาโรงเรียนปากเกร็ด นนทบุรี.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2549.

ศิริวรรณ ปูนคอน. “ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาตอนต้นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาประจวบคีรีขันธ์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร, 2547.

สมิทธิ์ สระอุบล. การพัฒนาเยาวชน. กรุงเทพมหานคร : โอเคเอ็นเอสโตร์, 2534.

สุเกษม อิงคนินันท์. “ความสัมพันธ์ระหว่างความก้าวร้าวของนักเรียนอาชีวศึกษากับการรับชมโทรทัศน์ กรณีศึกษานักเรียนอาชีวศึกษาวิทยาลัยเทคนิคนครราชสีมา.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาเทคโนโลยีการศึกษา ภาควิชาเทคโนโลยีการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2537.

สุทธิพงษ์ ทองยิ่ง. “ผลของกลุ่มการวิเคราะห์การติดต่อสัมพันธ์ระหว่างบุคคลที่มีต่อความก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6.” วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2537.

สุพจน์ จักขุทิพย์. ร.ต.ต. “ปัจจัยบางประการที่มีผลต่อการประพฤติตนไม่เหมาะสมแก่สภาพนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

สุพัตรา พันธวร. “ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยบางประการกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3.” วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการวัดผลการศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2546.

สุพัตรา สุภาพ. ปัญหาสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพมหานคร : ไทยวัฒนาพานิช, 2539.

สุเมธ ฉายศิริกุล และคณะ. “การสำรวจภาวะสุขภาพจิตนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนบ้านโพหวาย จังหวัดสุราษฎร์ธานี.” รายงานการวิจัย ของกลุ่มงานจิตเวช โรงพยาบาลสุราษฎร์ธานี, 2543. (อัดสำเนา)

สุนนทิพย์ ไจเหล็ก. ความรุนแรงในครอบครัวกับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน [ออนไลน์].

เข้าถึงเมื่อ 25 สิงหาคม 2551. เข้าถึงได้จาก

http://www.geocities.com/sumontip2003/article_1.htm.

สุธิดา ใจพาน. “ความสัมพันธ์ของการอบรมเลี้ยงดูกับความก้าวร้าว : ศึกษาเฉพาะกรณีโรงเรียน
ขอนแก่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2528.

สุธีรา จำเริญม. “การศึกษาพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 , 5 และ 6 สังกัด
กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย
เกษตรศาสตร์, 2534.

สุนีย์ ชีรวิรุฬห์. “การศึกษารายกรณีนักเรียนที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวในเขตกรุงเทพมหานคร.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต วิชาเอกจิตวิทยาการแนะแนว บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, 2542.

สุภา มาลากุล ณ อยุธยา. พฤติกรรมก้าวร้าวเป็นกลุ่มของนักเรียนอาชีวศึกษา. กรุงเทพมหานคร :
โอเดียน สโตร์, 2520.

สมิตรา นิธิสินประเสริฐ. “ปัจจัยด้านสุขภาพจิตกับพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนวัยรุ่นใน
กรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวิชาศึกษาศาสตร์
การแพทย์และสาธารณสุข บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2540.

เสรี วงษ์มณฑา และคณะ. “ความสัมพันธ์ระหว่างทัศนคติและพฤติกรรมต่อความรุนแรงของ
เยาวชนกับพฤติกรรมในการดูโทรทัศน์ กรณีศึกษาเฉพาะกลุ่มนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
พฤติกรรมในการดูโทรทัศน์.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต สาขาวารสารศาสตร์และ
สื่อสารมวลชน บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2533.

สมคิด ปลอดโปร่ง. “การศึกษาคุณค่าทางการศึกษาของภาพยนตร์ญี่ปุ่นที่ฉายทางโทรทัศน์.”
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชาประถมศึกษา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2528.

สมปอง จันทร์มานิตย์. “อิทธิพลของสื่อมวลชนต่อพฤติกรรมของนักเรียนวัยรุ่น.” วารสารแนะแนว
7, 4 (ธันวาคม 2535 – มกราคม 2536) : 34 – 35.

สมทรัพย์ สุขอนันต์. “วัยใส วัยรุ่น วัยวุ่น วัยแห่งความเสี่ยง.” เอกสารในการอบรม เรื่องแนว
ทางด้านจิตวิทยาชุมชนเพื่อป้องกันปัญหาวัยรุ่น : การให้ความรู้ผู้ปกครองเพื่อป้องกัน
ปัญหาวัยรุ่น เสนอที่มหาวิทยาลัยศิลปากร, 24 กรกฎาคม 2546. (อัดสำเนา)

สมพร สุทัศนีย์, หม่อมราชวงศ์. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์เชิงสาเหตุกับพฤติกรรมก้าวร้าวของ
นักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโทศึกษาศาสตร์มหาบัณฑิต ภาควิชา
จิตวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2530.

สมโภชน์ เอี่ยมสุภาษิต. ทฤษฎีและเทคนิคการปรับพฤติกรรม. พิมพ์ครั้งที่ 4. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2543.

โสภา ขปิลมันน์. “วัยรุ่น : วัยจ๊าบ.” วารสารราชบัณฑิตยสถาน 25,1 (ตุลาคม 2542 – มกราคม 2543) : 109 – 116.

โสมาตรมี จันทระประภา. การบริหารทางจิต สำหรับวัยรุ่น. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช, 2515.

สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาสุราษฎร์ธานีเขต 1. สถิตินักเรียน [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 16 พฤษภาคม 2552. เข้าถึงได้จาก <http://www.surat1.go.th>.

เสาวภาพ วัชรกิตติ. “สาเหตุของปัญหาเด็กและเยาวชนกระทำผิดในกรุงเทพมหานคร.” คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2521.

อชิรญา หมวดทอง. “การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนและผู้ปกครองชั้นประถมศึกษาตอนปลาย : โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง ฝ่ายประถม.” วิทยานิพนธ์ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2549.

อนันต์ชัย เชื้ออนธรรม และคณะ. แนวโน้มในการกระทำผิดของเยาวชนและแนวทางแก้ไข. กรุงเทพมหานคร : สำนักงานคณะกรรมการส่งเสริมและประสานงานเยาวชนแห่งชาติ, 2527.

อเนกกุล กริแสง. จิตวิทยาการศึกษา. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ พิชญ์โลก, 2517.

อมรกุล ศรีงามผ่อง. “ลักษณะปัญหาและแนวทางแก้ไขปัญหาทางวินัยของนักเรียนมัธยมศึกษาในเขตการศึกษา 5.” วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2526.

อลงกรณ์ ปรีวุฒพิงศ์. ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการสื่อสารกับการรับรู้ข่าวสารวัฒนธรรมไทยของนักเรียนมัธยมตอนปลายในเขตกรุงเทพมหานคร. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, 2540.

อัจฉรา ทองตัน. “การกระทำผิดของเด็กและเยาวชนในประเทศไทย.” วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต สาขาอาชญวิทยาและงานยุติธรรม บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล, 2536.

อาคม จันทรสุนทร. “การวิจัยเรื่องการสำรวจความประพฤติของนักเรียนในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายโรงเรียนต่าง ๆ ในเขตการศึกษา 6.” แนะแนว 10 (เมษายน – พฤษภาคม 2519) : 14 – 20.

อาภา จันทรสกุล และ อัญชัญ เกียรติบุตร. การปรับพฤติกรรมทางการศึกษา. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์, 2530.

อาภาพรรณ ถาวโรฤทธิ์. “ทัศนคติต่อปัญหาการทารุณกรรมเด็กในครอบครัว.” วิทยานิพนธ์ปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาวิชาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.

อารียา นุชอนงค์. “ความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบการสื่อสารในครอบครัวกับความก้าวร้าวของวัยรุ่น.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาคหกรรมศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัย เกษตรศาสตร์, 2541.

อำพล จินดาวัฒนะ. เอแบคโพลล์ เผยสถิติเด็กไทยกับการใช้เวลาหลังเลิกเรียน [ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 10 ตุลาคม 2551. เข้าถึงได้จาก <http://www.thaihealth.or.th/news.php?id=3463>.

อุบลรัตน์ ศิริยุวศักดิ์. รายงานผลการวิจัย การศึกษาด้านนิเทศศาสตร์ระดับอุดมศึกษาในประเทศไทย. กรุงเทพมหานคร : คณะนิเทศศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2527.

โอฬาร เข็มประภาส. “ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการกระทำผิดของเด็กและเยาวชน.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาสังคมวิทยา บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2541.

อรรถ ชื่นมณูย์. จิตวิทยาสังคมขั้นสูง. กรุงเทพมหานคร : ภาควิชาจิตวิทยา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง, 2520.

อรณลิน ไชยวสุ. “พฤติกรรมก้าวร้าวของนักเรียนชายระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4- 6 ที่อ่านหนังสือการ์ตูนและเล่นเกมคอมพิวเตอร์ที่มีเนื้อหารุนแรง.” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาจิตวิทยาพัฒนาการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.

ภาษาต่างประเทศ

Baron, Alexis P. “The Relation of Temperament and Social Factors to Behavior Problems in Three – Year – Old Children”. Journal of Child Psychology and Psychiatry Allied Discipline 25 (April 1984) : 23 – 33.

Berndt, Thomas J. “Developmental Changes in Conformity to Peers and Parents.” Developmental Psychology 15 (December 1979) : 608 – 616.

- Best, John W. Research in Education. Englewood Cliffs, New Jersey : Prentice Hall, 1981.
- Buss, Arnold H. The control of aggression and violence : Cognitive and physiological factors.
New York : Academic Press, 1971.
- _____. Psychology: Man in perspective. New York : John Wiley and Sons, 1973.
- Hartup, Willard W. "Peer Interaction and Social Organization." In Criminal's Manual of Child Psychology, 405. Edited by Paul H. Mussen. New York : John Wiley and Sons, 1970.
- Hurst, Duane F. "Centripetal/Centrifugal Family Style of Families with Aggressive and Non – Aggressive Boys." Paper Presented at the Annual Meeting of the Southern Psychological Association 30th New Orleans (March 1984) : 28 – 31.
- Infante, D. "Affirming and non-affirming style, dyad sex, and the perception of argumentation and verbal aggression in an interpersonal dispute". Human Communication Research 22 (1996) : 315-335.
- Stets, J. "Verbal and physical aggression in marriage". Journal of Marriage and Family 52 (1990): 501-514.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามที่ใช้ในการวิจัย

แบบสอบถามงานวิจัย

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุราห์ธานี เขต 1

คำอธิบายแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามฉบับนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อใช้ประกอบการทำวิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาชุมชน มหาวิทยาลัยศิลปากร โดยเก็บรวบรวมข้อมูลเกี่ยวกับพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3 โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุราห์ธานี เขต 1

2. ข้อมูลที่นักเรียนตอบแบบสอบถามนี้ ผู้วิจัยจะเก็บเป็นความลับและจะนำมาประมวลผลในภาพรวม นักเรียนไม่ต้องเขียนชื่อ นามสกุล ลงในแบบสอบถาม จึงขอความร่วมมือให้นักเรียนตอบแบบสอบถามตามความเป็นจริงและตอบให้ครบถ้วนทุกข้อ เพื่อให้เก็บข้อมูลได้สมบูรณ์และสามารถใช้ประโยชน์ในการศึกษาได้จริง

3. แบบสอบถามแบ่งออกเป็น 6 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน	จำนวน 5 ข้อ
ส่วนที่ 2 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจา	จำนวน 20 ข้อ
ส่วนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคล	จำนวน 22 ข้อ
ในครอบครัว	
ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท	จำนวน 24 ข้อ
ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสนใจในการเลือกรับสื่อ	จำนวน 16 ข้อ
ที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	
ส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา	จำนวน 45 ข้อ

ผู้วิจัยขอขอบคุณนักเรียนที่ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ให้ความร่วมมือ เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความตั้งใจและครบถ้วนทุกข้อ

นางสาวจิราพร ไชยเชนทร์

นักศึกษาระดับปริญญาโท สาขาจิตวิทยาชุมชน

ภาควิชาจิตวิทยาและการแนะแนว

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

แบบสอบถาม

เรื่อง ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิงช่วงชั้นที่ 3

โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามุราห์ธานี เขต 1

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

คำอธิบาย โปรดตอบคำถามโดยทำเครื่องหมาย ✓ ลงใน ☐ ที่ตรงกับความเป็นจริงเกี่ยวกับตัวนักเรียน

1. นักเรียนศึกษาอยู่ในระดับชั้นใด
 - ☐ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1
 - ☐ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 2
 - ☐ ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 3
2. นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับใด
 - ☐ คะแนนเฉลี่ยไม่เกิน 2.00
 - ☐ คะแนนเฉลี่ย 2.00 – 3.00
 - ☐ คะแนนเฉลี่ยมากกว่า 3.00
3. สภาพครอบครัวของนักเรียนเป็นอย่างไร
 - ☐ บิดามารดาอยู่ด้วยกัน
 - ☐ บิดามารดาแยกกันอยู่
 - ☐ บิดาหรือมารดาเสียชีวิต / เสียชีวิตทั้งคู่
4. เศรษฐกิจของครอบครัวนักเรียนเป็นอย่างไร
 - ☐ รายได้เพียงพอใช้จ่าย และมีเหลือเก็บ
 - ☐ รายได้เพียงพอใช้จ่าย แต่ไม่เหลือเก็บ
 - ☐ รายได้ไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือมีหนี้สิน
5. ระดับการศึกษาสูงสุดของมารดา หรือ บุคคลที่ทำหน้าที่แทนมารดาของนักเรียนคือระดับใด
 - ☐ ประถมศึกษา
 - ☐ มัธยมศึกษา / ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.)
 - ☐ ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) / อนุปริญญา
 - ☐ ปริญญาตรีขึ้นไป

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามประสบการณ์การถูกล่วงโทษทางวาจาของนักเรียน

คำอธิบาย ให้นักเรียนระลึกถึงเหตุการณ์ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันว่าบิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัวล่วงโทษนักเรียนโดยการแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัวแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
1	เมื่อนักเรียนทะเลาะกับพี่น้องจะถูกดุด่าด้วยถ้อยคำที่หยาบคาย					
2	ว่ากล่าวให้นักเรียนเสียใจทั้ง ๆ ที่เป็นความผิดเล็กน้อย					
3	เมื่อนักเรียนไม่เชื่อฟังจะถูกต่อว่าว่านักเรียนไม่ควรเกิดมาเลย					
4	เมื่อนักเรียนทำผิดขณะอยู่ต่อหน้าผู้อื่น บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัวจะดุด่าต่อว่าออกมาทันที					
5	เมื่อนักเรียนทำสิ่งของในบ้านเสียหายจะถูกตวาดหรือตะคอกเสียงดัง					
6	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานบ้าน แต่ยังไม่ปฏิบัติ จะถูกดุด่า					
7	เมื่อนักเรียนปฏิบัติบางสิ่งบางอย่างไม่สำเร็จจะถูกพูดเปรียบเทียบกับนักเรียนเหมือนสัตว์บางชนิด					

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัว แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ต่อนักเรียน มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
8	ดุด่าด้วยถ้อยคำรุนแรงเมื่อนักเรียนทำผิดกฎระเบียบที่ได้วางไว้					
9	ดุด่า ด้วยคำที่หยาบคายเมื่อนักเรียนมีปัญหา กับเพื่อน					
10	เมื่อนักเรียนมีปากเสียงกับบุคคลใน ครอบครัวจะถูกบิดาหรือมารดาตำหนิหรือ พูดคาดโทษเอาไว้					
11	เมื่อทำงาน ไม่บรรลุผลสำเร็งนักเรียนจะถูก เปรียบเทียบ เปรียบเปรย ทำให้ไม่เป็นตัว ของตัวเอง					
12	พูดดูถูกนักเรียน เมื่อทำงานที่ได้รับ มอบหมายไม่ดีเท่าที่ควร					
13	พูดจาข่มขู่ว่าจะไม่รักไม่สนใจอีกต่อไป หากนักเรียนยังแสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีอีก					
14	เมื่อนักเรียนไม่ทำตามข้อปฏิบัติ จะถูกต่อว่า ด้วยคำที่รุนแรง ซึ่งนักเรียนรับไม่ได้					
15	พูดจาซ้ำเติม เมื่อนักเรียนทำผิด					
16	ถูกตำหนิเมื่อนักเรียนทำงานไม่เรียบร้อย					
17	เมื่อนักเรียนทำเสียดังจะถูกตำหนิให้เจ็บ ลง ด้วยการตวาด					
18	เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกต่อว่าซ้ำ ๆ ไม่รู้จัก					
19	เมื่อนักเรียนทำไม่ได้ตามที่หวังไว้จะถูกต่อ ว่าด้วยคำที่รุนแรง เช่น โง่					
20	เมื่อนักเรียนทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดพลาดไป จะถูก ตำหนิว่าสะเพร่า					

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวของนักเรียน

คำอธิบาย ให้นักเรียนระลึกถึงการปฏิสัมพันธ์หรือการปฏิบัติตัวของสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนว่าแสดงพฤติกรรมเหล่านี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย

ข้อที่	สมาชิกในครอบครัวของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
1	พูดจาหยาบคายต่อกัน					
2	ใช้คำพูดที่รุนแรง เพื่อระบายอารมณ์					
3	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เกรี้ยวกราด					
4	เมื่อไม่ได้ตั้งใจจะตวาดเสียงดัง					
5	แสดงอารมณ์และคำพูดที่เกรี้ยวกราดรุนแรง ใส่กันทำให้รู้สึกกลัว					
6	พูดจาเปรียบเทียบกับระหว่างพี่น้องใน ครอบครัวเดียวกันทำให้รู้สึกกดดัน					
7	พูดซ้ำเติมให้รู้สึกน้อยใจ					
8	พูดจาสบประมาทจนทำให้รู้สึกโกรธหรือน้อยใจ					
9	เมื่อมีการโต้เถียงเกิดขึ้นจะพูดจาด้วยภาษาที่รุนแรง					
10	นำปมด้อยออกมาพูด ทำให้อับอาย					
11	เมื่อโกรธจะใช้คำพูดที่หยาบคายหรือเชือดเฉือน					
12	เมื่อไม่พึงพอใจจะพูดขู่ตะคอกเสียงดัง					

ข้อที่	สมาชิกในครอบครัวของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
13	โต้เถียงด้วยวาจาและอารมณ์ที่รุนแรงเมื่อ ความคิดเห็นไม่ตรงกันเพื่อเอาชนะ					
14	พูดจาเยาะเย้ยให้กระทบ กระเทือนจิตใจ					
15	พูดจาดูถูก ยั่วยุอารมณ์ทำให้รู้สึกโกรธ					
16	ใช้คำพูดที่หยาบคายดูค่า เพื่อเป็นการอบรม สั่งสอนจนกลายเป็นเรื่องทะเลาะกัน					
17	เมื่อไม่พอใจมักจะเอะอะ โวยวายเสียงดัง					
18	เมื่อไม่พอใจมักพูดข่มขู่ออกมา					
19	ใช้คำพูดหยาบคายจนเป็นเรื่องธรรมดาใน ครอบครัว					
20	พูดตะคอกเสียงดังใส่กัน					
21	พูดอาฆาตเมื่อมีการไม่พอใจกัน					
22	พูดคาดโทษ “เดี๋ยวจะโดน ” เมื่อมีใคร ทำผิด					

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาว่าตรงกับพฤติกรรมที่เพื่อนสนิทของนักเรียนแสดงออกมามากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย

ข้อที่	เพื่อนสนิทของนักเรียน แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ มาก น้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
1	พูดจาหยาบคาย					
2	พูดตะโกนเสียงดัง					
3	พูดจาตะคอก ข่มขู่ เมื่อไม่พอใจ					
4	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เชือดเฉือนกับผู้ที่ทำให้โกรธ					
5	พูดจาประชดประชันเพื่อนคนอื่น					
6	พูดคำทอ เสียดสีกับผู้ที่ขัดแย้ง					
7	เอะอะโวยวายเสียงดังเมื่อเกิดปัญหา					
8	พูดจาเปรียบเทียบ ประชดประชัน					
9	พูดเสียงดัง เมื่อความคิดเห็นไม่ตรงกัน					
10	ทำเสียงล้อเลียนคนรอบข้างทำให้เกิดความอับอาย					
11	พูดตะคอกเสียงดังให้คนรอบข้างหันไปฟังสิ่งที่เขาพูด					
12	เมื่อมีปัญหาหรือความขัดแย้งเกิดขึ้น จะแสดงออกทางน้ำเสียงและคำพูดที่เชือดเฉือน					
13	ใช้คำพูดที่ดูดนเมื่อมีปัญหา					
14	นำปมด้อยของเพื่อนออกมาพูด เช่น ผิดคำพูดไม่ชัด					
15	พูดล้อชื่อบิดามารดาเพื่อน					
16	นำข้อผิดพลาดของเพื่อนมาพูดเป็นเรื่องขบขัน					
17	เมื่อไม่ได้ดังที่หวังจะพูดตะคอกตอกล้อซ้ำ ๆ					
18	พูดเสียดสี ประชดประชัน เพื่อเอาชนะ					
19	พูดเปรียบเทียบผู้ที่ตนไม่ชอบว่าเหมือนสัตว์บางชนิด					

ข้อที่	เพื่อนสนิทของนักเรียน แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ มาก น้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
20	พูดจาประณามผู้ที่ตนไม่ชอบพอ					
21	พูดจาหยาบคาย คำทอคนรอบข้าง					
22	คำทอ ข่มขู่ รุ้่น้องหรือคนที่อ่อนแกว่า					
23	ตั้งฉายาหรือชื่อแปลก ๆ ให้คนที่ ไม่ชอบหน้า					
24	พูดมึงกูกับเพื่อน					

ส่วนที่ 5 แบบสอบถามความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา

คำอธิบาย นักเรียนมีความต้องการหรือรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้น สะใจ ในการรับชมสื่อเหล่านี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงของนักเรียน โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่งเหล่านี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
1	นักเรียนชอบดูละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้คำพูดเชือดเฉือนผู้อื่น					
2	นักเรียนชอบดูละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้คำพูดรุนแรง ทำร้ายจิตใจคู่กรณี					
3	นักเรียนมักเข้าหรือซื้อแผ่นซีดี ละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้วาจา ประชดประชันมาดู					

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ต้นตื้นกับสิ่งเหล่านี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
4	เมื่อนักเรียนดูละคร ภาพยนตร์ทางโทรทัศน์ นักเรียนชอบตัวแสดงที่ใช้วาจารุนแรง					
5	นักเรียนรู้สึกสนุก สะใจ ต้นตื้นเมื่อตัวละคร แสดงบทบาทก้าวร้าวทางวาจาได้สมจริง					
6	นักเรียนสนใจและฟังพอใจในการชมละคร ภาพยนตร์ที่เกี่ยวกับการใช้วาจาทำร้าย จิตใจกัน					
7	นักเรียนมักพูดคุยถึงฉากการใช้วาจาก้าวร้าว ของตัวแสดงในละคร ภาพยนตร์กับเพื่อน อย่างสนุกสนาน					
8	เมื่อนักเรียนได้รับชมละคร ภาพยนตร์ ที่มี ฉากการใช้วาจาก้าวร้าว เช่น พุดคุยถูก ชู ตะคอก เสียดสี ถากถาง ประชดประชัน หรือ มีน้ำเสียงเกรี้ยวกราด นักเรียนจะมีอารมณ์ ร่วมเหมือนเป็นตัวละครนั้น ๆ					
9	นักเรียนชอบชมละคร ภาพยนตร์ที่ตัวละคร ใช้วาจาก้าวร้าวได้ตอบ ให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง พ่ายแพ้ไป					
10	นักเรียนไม่สามารถเลิกดูละคร ภาพยนตร์ได้ หากมีฉากการใช้วาจาก้าวร้าวต่อกันจนกว่า นักเรียนจะทราบว่าใครเป็นฝ่ายชนะ					
11	นักเรียนชอบบทบาทของตัวละครที่มีการใช้ วาจาก้าวร้าวไม่ยอมใคร มากกว่าบทบาท ของตัวละครที่นิ่งเฉยให้ผู้อื่นกดขี่					

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ต้นต้นกับสิ่งเหล่านี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
12	ในขณะที่นักเรียนชมละคร ภาพยนตร์ นักเรียนชอบจากการแสดงที่มีการพูดจา โต้ตอบกันอย่างดุเดือด					
13	ในขณะที่นักเรียนชมละคร ภาพยนตร์ ร่วมกับเพื่อนนักเรียนส่งเสียงเชียร์หรือพูด ล้อเลียนตัวละครที่พูดจាក้าวร้าวโต้ตอบต่ กันอย่างสะใจ					
14	นักเรียนชอบดูฉากละคร ภาพยนตร์ ที่ นักแสดงซึ่งเป็นนางเอกพูดจาโต้ตอบเชือด เฉือนพระเอกอย่างไม่เกรงกลัว					
15	เมื่อนักเรียนได้ยินเสียงละคร ภาพยนตร์ ที่มี การพูดจាក้าวร้าวโต้ตอบกัน นักเรียนจะ หยุดฟัง					
16	นักเรียนดูละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการแสดง ที่มีการพูดจាក้าวร้าว เพราะรู้สึกสนุกดี					

ส่วนที่ 6 แบบสอบถามพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาว่าตรงกับความเป็นจริงในการปฏิบัติตัว
ของนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น
โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนน้อย
ไม่ปฏิบัติเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนเลย

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
การใช้ถ้อยคำ คำพูด						
1	ใช้คำพูด ถ้อยคำหยาบคาย					
2	พูดเยาะเย้ย เมื่อผู้อื่นทำสิ่งที่ผิดพลาด					
3	พูดเสียดสีให้ผู้อื่นรู้สึกเจ็บใจ					
4	ใช้คำหยาบคายพูดระบาย เมื่อเกิดความรู้สึกไม่พอใจ					
5	ตั้งฉายาเรียกชื่อผู้ที่นักเรียน ไม่ชอบหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า					
6	พูดจายั่วยุให้เพื่อนทะเลาะกัน					
7	พูดคำทอหรือข่มขู่ว่าจะทำร้ายคนที่ทำให้นักเรียนได้รับความเดือดร้อน					
8	พูดโต้ตอบทันทีด้วยถ้อยคำที่รุนแรง เมื่อผู้อื่นพูดหรือกระทำในสิ่งที่นักเรียนไม่ชอบ					
9	เมื่อถูกอาจารย์ดู นักเรียนจะหันไปทะเลาะหรือพูดคำหยาบคายกับเพื่อน					
10	คำว่าเพื่อนด้วยถ้อยคำรุนแรง					
11	กล่าวคำหยาบคายใส่คนที่นักเรียนไม่ชอบโดยไม่ไว้หน้า					
12	ต่อว่าเพื่อนที่ทำให้นักเรียนโกรธแค้นด้วยคำที่หยาบคาย					
13	ใช้คำพูดยั่วอารมณ์ให้ผู้อื่นเกิดความโมโห					
14	ไม่สนใจว่าคำพูดของนักเรียนจะมีผลต่อใครอย่างไร					
15	เมื่อเพื่อนมาหา นักเรียนจะใช้คำหยาบคายโต้ตอบ					

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ อย่างน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
การใช้เนื้อหา						
16	พูดเรื่องที่ไม่ดีของผู้อื่น					
17	วิจารณ์เพื่อนต่อหน้าผู้อื่นจนทำให้เพื่อนเสียหน้า					
18	เมื่อไม่พอใจ นักเรียนจะพูดสบประมาทผู้อื่น					
19	นำปมด้อยของเพื่อนมาพูดเป็นเรื่องสนุก					
20	นักเรียนพูดจาประชดประชันกับพี่น้อง					
21	เถียงโต้ตอบทันที หากนักเรียนคิดว่าสิ่งที่ผู้อื่นพูดไม่ถูกต้อง					
22	กล่าวคำหรือประโยคที่อาฆาตให้คนที่นักเรียนไม่พอใจได้ยิน					
23	ต่อว่าเพื่อนที่ทำกิจกรรมหรือทำงานให้อาจารย์ ว่าเป็นพวกที่ชอบเอาหน้า					
24	หากเพื่อนหรือใครทำในสิ่งที่เกินหน้าเกินตา นักเรียน นักเรียนจะพูดกระทบให้เขารู้ว่านักเรียนไม่พอใจ					
25	ยึดคำพูดของตนเองเป็นหลัก โดยไม่สนใจคำพูดของใคร					
26	พูดถึงความดี ความสามารถของตนเองว่าเหนือกว่าผู้อื่น					
27	พูดขัดคอทันที หากนักเรียนไม่พอใจเรื่องที่ฟังอยู่					
28	ตั้งฉายาให้อาจารย์ที่นักเรียนไม่ชอบ					
29	นินทาเพื่อนคนที่นักเรียนไม่ชอบ					
30	พูดตอกย้ำความผิดของผู้อื่น					

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ อย่างน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
การใช้น้ำเสียง						
31	พูดจาเสียงดัง					
32	ตะโกนล้อซื้อบิดามารดาเพื่อนดัง ๆ					
33	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่ก้าวร้าวต่อผู้ที่ทำให้นักเรียนโกรธ					
34	ดวดเสียงดังหากไม่พอใจ					
35	ตะคอกผู้อื่น เพื่อให้ทำในสิ่งที่นักเรียนต้องการ					
36	เมื่อนักเรียนรู้สึกรำคาญคนที่ทำเสียงดัง นักเรียนมักแผดเสียงหรือตะเบ็งเสียงให้ดังกว่าเขา					
37	พูดจาด้วยน้ำเสียงห้วนกับผู้ที่นักเรียนไม่พึงพอใจ					
38	เมื่อถูกตักเตือน นักเรียนจะดวดให้เขาหยุดพูด					
39	ใช้น้ำเสียงข่มขู่ผู้อื่น เพื่อให้ได้สิ่งที่นักเรียนต้องการ					
40	เมื่อไม่พอใจ นักเรียนแสดงออกด้วยน้ำเสียง โดยการเน้นเสียงตอกย้ำให้เขารู้					
41	เมื่อทะเลาะกับเพื่อนนักเรียนมักใช้น้ำเสียงที่เกรี้ยวกราด					
42	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เยาะเย้ย ทำให้ผู้ที่นักเรียนไม่ชอบรู้สึกเจ็บใจ					
43	หากโต้เถียงกับใคร นักเรียนจะพูดเสียงดังเพื่อข่มขู่ เขาไว้ก่อน					

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
44	ตวาดหรือตะคอกเสียงดังให้เพื่อนฟังสิ่งที่นักเรียนกำลังพูด					
45	เมื่อเพื่อนพูดโดยใช้น้ำเสียงที่ไม่ดีกับนักเรียน นักเรียนก็จะพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดีโต้ตอบกลับไปทันที					

ภาคผนวก ข

ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละจำแนกเป็นรายชื่อของแบบสอบถาม

ตารางที่ 17 แสดงจำนวน ร้อยละ ของประสบการณ์การถูกลงโทษทางวาจาของนักเรียน
คำอธิบาย ให้นักเรียนระลึกถึงเหตุการณ์ตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันว่าบิดามารดาหรือบุคคลใน
ครอบครัวลงโทษนักเรียนโดยการแสดงพฤติกรรมเหล่านี้ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำ
เครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยเลือกตอบตาม
เกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลใน ครอบครัว แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ ต่อนักเรียนมากน้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1	เมื่อนักเรียนทะเลาะกับพี่น้อง จะถูกดุด่าด้วยถ้อยคำที่ หยาบคาย ($\bar{X} = 2.733$)	31 (8.7)	45 (12.6)	123 (34.6)	112 (31.5)	45 (12.6)
2	ว่ากล่าวให้นักเรียนเสียใจ ทั้ง ๆ ที่ เป็นความผิดเล็กน้อย ($\bar{X} = 2.806$)	30 (8.4)	59 (16.6)	111 (31.2)	124 (34.8)	32 (9.0)
3	เมื่อนักเรียนไม่เชื่อฟังจะถูก ต่อว่า ว่านักเรียนไม่ควรเกิด มาเลย ($\bar{X} = 2.365$)	26 (7.3)	42 (11.8)	87 (24.4)	82 (23.0)	119 (33.4)
4	เมื่อนักเรียนทำผิดขณะอยู่ต่อ หน้าผู้อื่น บิดามารดาหรือ บุคคลในครอบครัวจะดุด่า ต่อว่าออกมาทันที ($\bar{X} = 2.752$)	26 (7.3)	66 (18.5)	101 (28.4)	120 (33.7)	43 (12.1)

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัว แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
5	เมื่อนักเรียนทำสิ่งของในบ้านเสียหายจะถูกตวาดหรือตะคอกเสียงดัง ($\bar{X} = 2.629$)	21 (5.9)	54 (15.2)	107 (30.1)	120 (33.7)	54 (15.2)
6	เมื่อได้รับมอบหมายให้ทำงานบ้านแต่ยังไม่ปฏิบัติจะถูกดุว่า ($\bar{X} = 3.022$)	26 (7.3)	99 (27.8)	108 (30.3)	103 (28.9)	20 (5.6)
7	เมื่อนักเรียนปฏิบัติบางสิ่งบางอย่างไม่สำเร็จจะถูกพูดเปรียบเทียบกับนักเรียนเหมือนสัตว์บางชนิด ($\bar{X} = 2.258$)	18 (5.1)	45 (12.6)	75 (21.1)	91 (25.6)	127 (35.7)
8	ดุว่าด้วยถ้อยคำรุนแรง เมื่อนักเรียนทำผิดกฎระเบียบที่ได้วางไว้ ($\bar{X} = 2.514$)	27 (7.6)	48 (13.5)	84 (23.6)	119 (33.4)	78 (21.9)
9	ดุว่า ด้วยคำที่หยาบคายเมื่อนักเรียนมีปัญหาเกี่ยวกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.407$)	23 (6.5)	47 (13.2)	81 (22.8)	106 (29.8)	99 (27.8)
10	เมื่อนักเรียนมีปากเสียงกับบุคคลในครอบครัวจะถูกบิดาหรือมารดาตำหนิหรือพูดคาดโทษเอาไว้ ($\bar{X} = 2.893$)	41 (11.5)	61 (17.1)	108 (30.3)	111 (31.2)	35 (9.8)

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัว แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
11	เมื่อทำงานไม่บรรลุผลสำเร็จ นักเรียนจะถูกเปรียบเทียบเปรียบเปรย ทำให้ไม่เป็นตัวของตัวเอง ($\bar{X} = 2.685$)	25 (7.0)	68 (19.1)	89 (25.0)	118 (33.1)	56 (15.7)
12	พุดดูถูกนักเรียน เมื่อทำงานที่ได้รับมอบหมายไม่ดีเท่าที่ควร ($\bar{X} = 2.516$)	21 (5.9)	53 (14.9)	88 (24.7)	121 (34.0)	73 (20.5)
13	พุดจาข่มขู่ว่าจะไม่รักไม่สนใจอีกต่อไป หากนักเรียนยังแสดงพฤติกรรมที่ไม่ดีอีก ($\bar{X} = 2.452$)	19 (5.3)	54 (15.2)	82 (23.0)	115 (32.3)	86 (24.2)
14	เมื่อนักเรียนไม่ทำตามข้อปฏิบัติ จะถูกต่อว่าด้วยคำที่รุนแรง ซึ่งนักเรียนรับไม่ได้ ($\bar{X} = 2.449$)	21 (5.9)	52 (14.6)	82 (23.0)	112 (31.5)	89 (25.0)
15	พุดจาซ้ำเติม เมื่อนักเรียนทำผิด ($\bar{X} = 2.603$)	29 (8.1)	59 (16.6)	83 (23.3)	112 (31.5)	73 (20.5)
16	ถูกตำหนิเมื่อนักเรียนทำงานไม่เรียบร้อย ($\bar{X} = 3.028$)	34 (9.6)	87 (24.4)	108 (30.3)	109 (30.6)	18 (5.1)
17	เมื่อนักเรียนทำเสียงดังจะถูกตำหนิให้เงียบลง ด้วยกาทวาด ($\bar{X} = 2.587$)	26 (7.3)	59 (16.6)	78 (21.9)	128 (36.0)	65 (18.3)

ตารางที่ 17 (ต่อ)

ข้อที่	บิดามารดาหรือบุคคลในครอบครัว แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ ต่อนักเรียนมากน้อยเพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
18	เมื่อนักเรียนทำผิดจะถูกต่อว่าซ้ำ ๆ ไม่รู้จัก ($\bar{X} = 2.677$)	39 (11.0)	57 (16.0)	80 (22.5)	110 (30.9)	70 (19.7)
19	เมื่อนักเรียนทำไม่ได้ตามที่หวังไว้จะถูกต่อว่าด้วยคำที่รุนแรง เช่น โง่ ($\bar{X} = 2.528$)	40 (11.2)	44 (12.4)	70 (19.7)	112 (31.5)	90 (25.3)
20	เมื่อนักเรียนทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดพลาดไป จะถูกตำหนิว่า สะเพร่า ($\bar{X} = 2.831$)	30 (8.4)	65 (18.3)	109 (30.6)	119 (33.4)	33 (9.3)

ตารางที่ 18 แสดงจำนวน ร้อยละ ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของบุคคลในครอบครัวคำอธิบาย ให้นักเรียนระลึกถึงการปฏิสัมพันธ์หรือการปฏิบัติตัวของสมาชิกในครอบครัวของนักเรียนว่าแสดงพฤติกรรมเหล่านี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด	
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก	ปาน
กลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง	น้อย
	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย	
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย	

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	สมาชิกในครอบครัวของ นักเรียน แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1	พูดจาหยาบคายต่อกัน ($\bar{X} = 2.514$)	32 (9.0)	36 (10.1)	87 (24.4)	129 (36.2)	72 (20.2)
2	ใช้คำพูดที่รุนแรง เพื่อระบาย อารมณ์ ($\bar{X} = 2.502$)	23 (6.5)	56 (15.7)	74 (20.8)	127 (35.7)	76 (21.3)
3	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เกรี้ยว กราด ($\bar{X} = 2.398$)	17 (4.8)	42 (11.8)	82 (23.0)	140 (39.3)	75 (21.1)
4	เมื่อไม่ได้ตั้งใจจะตวาดเสียง ดัง ($\bar{X} = 2.606$)	21 (5.9)	70 (19.7)	83 (23.3)	112 (31.5)	70 (19.7)
5	แสดงอารมณ์และคำพูดที่ เกรี้ยวกราดรุนแรงใส่กันทำ ให้รู้สึกกลัว ($\bar{X} = 2.494$)	31 (8.7)	44 (12.4)	81 (22.8)	114 (32.0)	86 (24.2)
6	พูดจาเปรียบเทียบระหว่างพี่ น้องในครอบครัวเดียวกันทำ ให้รู้สึกกดดัน ($\bar{X} = 2.727$)	37 (10.4)	67 (18.8)	83 (23.3)	100 (28.1)	69 (19.4)
7	พูดซ้ำเติมให้รู้สึกน้อยใจ ($\bar{X} = 2.766$)	35 (9.8)	66 (18.5)	94 (26.4)	103 (28.9)	58 (16.3)
8	พูดจาสบประมาทจนทำให้ รู้สึกโกรธหรือน้อยใจ ($\bar{X} = 2.693$)	29 (8.1)	65 (18.3)	87 (24.4)	118 (33.1)	57 (16.0)
9	เมื่อมีการโต้เถียงเกิดขึ้น จะ พูดจาด้วยภาษาที่รุนแรง ($\bar{X} = 2.575$)	31 (8.7)	56 (15.7)	82 (23.0)	105 (29.5)	82 (23.0)

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	สมาชิกในครอบครัวของ นักเรียน แสดงพฤติกรรม เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
10	นำปมด้อยออกมาพูด ทำให้ อับอาย ($\bar{X} = 2.429$)	28 (7.9)	54 (15.2)	71 (19.9)	93 (26.1)	110 (30.9)
11	เมื่อโกรธจะใช้คำพูดที่ หยาบ คายหรือเชือดเฉือน ($\bar{X}$ $= 2.530$)	26 (7.3)	54 (15.2)	85 (23.9)	109 (30.6)	82 (23.0)
12	เมื่อไม่พึงพอใจจะพุดู ตะคอกเสียงดัง ($\bar{X} = 2.598$)	28 (7.9)	63 (17.7)	78 (21.9)	112 (31.5)	75 (21.1)
13	โต้เถียงด้วยวาจาและอารมณ์ ที่รุนแรงเมื่อความคิดเห็นไม่ ตรงกันเพื่อเอาชนะ ($\bar{X} = 2.525$)	32 (9.0)	52 (14.6)	74 (20.8)	111 (31.2)	87 (24.4)
14	พูดจาเยาะเย้ยให้กระทบ กระพือจิตใจ ($\bar{X} = 2.466$)	36 (10.1)	40 (11.2)	81 (22.8)	96 (27.0)	103 (28.9)
15	พูดจาถูก ชั่วอารมณ์ทำให้ รู้สึกโกรธ ($\bar{X} = 2.575$)	28 (7.9)	65 (18.3)	73 (20.5)	108 (30.3)	82 (23.0)
16	ใช้คำพูดที่หยาบคายดูค่า เพื่อ เป็นการอบรมสั่งสอนจน กลายเป็นเรื่องทะเลาะกัน ($\bar{X}$ $= 2.629$)	41 (11.5)	46 (12.9)	83 (23.3)	112 (31.5)	74 (20.8)
17	เมื่อไม่พอใจมักจะเอะอะ โวยวายเสียงดัง ($\bar{X} = 2.657$)	26 (7.3)	64 (18.0)	90 (25.3)	114 (32.0)	62 (17.4)
18	เมื่อไม่พอใจมักพุด่มขู่ ออกมา ($\bar{X} = 2.480$)	28 (7.9)	45 (12.6)	88 (24.7)	104 (29.2)	91 (25.6)

ตารางที่ 18 (ต่อ)

ข้อที่	สมาชิกในครอบครัวของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
19	ใช้คำพูดหยาบคายจนเป็นเรื่องธรรมดาในครอบครัว ($\bar{X} = 2.384$)	24 (6.7)	57 (16.0)	66 (18.5)	94 (26.4)	115 (32.3)
20	พูดตะคอกเสียงดังใส่กัน ($\bar{X} = 2.595$)	31 (8.7)	59 (16.6)	76 (21.3)	115 (32.3)	75 (21.1)
21	พูดอาฆาตเมื่อมีการไม่พอใจกัน ($\bar{X} = 2.393$)	40 (11.2)	44 (12.4)	62 (17.4)	80 (22.5)	130 (36.5)
22	พูดคาดโทษ “เดี๋ยวจะโดน ” เมื่อมีใครทำผิด ($\bar{X} = 2.865$)	54 (15.2)	59 (16.6)	82 (23.0)	107 (30.1)	54 (15.2)

ตารางที่ 19 แสดงจำนวน ร้อยละ ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของเพื่อนสนิท
คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาว่าตรงกับพฤติกรรมที่เพื่อนสนิทของ
นักเรียนแสดงออกมาอย่างน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็น
จริงที่เกิดขึ้น โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด	
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงมาก	ปาน
กลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงปานกลาง	น้อย
	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงน้อย	
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงเลย	

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	เพื่อนสนิทของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1	พูดจาหยาบค้าย ($\bar{X} = 3.118$)	51 (14.3)	67 (18.8)	126 (35.4)	97 (27.2)	15 (4.2)
2	พูดตะโกนเสียงดัง ($\bar{X} = 3.118$)	38 (10.7)	86 (24.2)	123 (34.6)	98 (27.5)	11 (3.1)
3	พูดจาตะคอก ข่มขู่ เมื่อไม่ พอใจ ($\bar{X} = 2.814$)	29 (8.1)	75 (21.1)	101 (28.4)	103 (28.9)	48 (13.5)
4	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่เชือด เฉือนกับผู้ที่ทำให้โกรธ ($\bar{X} = 2.803$)	22 (6.2)	78 (21.9)	111 (31.2)	98 (27.5)	47 (13.2)
5	พูดจาประชดประชัน เพื่อน คนอื่น ($\bar{X} = 2.971$)	42 (11.8)	75 (21.1)	100 (28.1)	109 (30.6)	30 (8.4)
6	พูดคำทอ เสียดสีกับผู้ที่ ขัดแย้ง ($\bar{X} = 2.786$)	28 (7.9)	75 (21.1)	96 (27.0)	107 (30.1)	50 (14.0)
7	เอะอะโวยวายเสียงดังเมื่อเกิด ปัญหา ($\bar{X} = 2.994$)	37 (10.4)	79 (22.2)	118 (33.1)	89 (25.0)	33 (9.3)
8	พูดจาเปรียบเทียบ ประชด ประชัน ($\bar{X} = 2.887$)	36 (10.1)	66 (18.5)	109 (30.6)	112 (31.5)	33 (9.3)
9	พูดเสียงดัง เมื่อความคิดเห็น ไม่ตรงกัน ($\bar{X} = 2.955$)	37 (10.4)	73 (20.5)	110 (30.9)	109 (30.6)	27 (7.6)
10	ทำเสียงล้อเลียนคนรอบข้าง ทำให้เกิดความอับอาย ($\bar{X} = 2.862$)	40 (11.2)	68 (19.1)	103 (28.9)	93 (26.1)	52 (14.6)

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	เพื่อนสนิทของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
11	พูดตะคอกเสียงดังให้คนรอบข้างหันไปฟังสิ่งที่เขาพูด ($\bar{X} = 2.823$)	35 (9.8)	65 (18.3)	105 (29.5)	104 (29.2)	47 (13.2)
12	เมื่อมีปัญหาหรือความขัดแย้งเกิดขึ้น จะแสดงออกทางน้ำเสียงและคำพูดที่เชือดเฉือน ($\bar{X} = 2.856$)	33 (9.3)	67 (18.8)	114 (32.0)	100 (28.1)	42 (11.8)
13	ใช้คำพูดที่ดูคั่นเมื่อมีปัญหา ($\bar{X} = 2.848$)	31 (8.7)	74 (20.8)	101 (28.4)	110 (30.9)	40 (11.2)
14	นำปมด้อยของเพื่อนออกมาพูด เช่น ผิดคำ พูดไม่ชัด ($\bar{X} = 3.025$)	49 (13.8)	81 (22.8)	96 (27.0)	90 (25.3)	40 (11.2)
15	พูดล้อชื่อบิดามารดาเพื่อน ($\bar{X} = 3.002$)	53 (14.9)	75 (21.1)	93 (26.1)	90 (25.3)	45 (12.6)
16	นำข้อผิดพลาดของเพื่อนมาพูดเป็นเรื่องขบขัน ($\bar{X} = 2.868$)	37 (10.4)	68 (19.1)	101 (28.4)	111 (31.2)	39 (11.0)
17	เมื่อไม่ได้ดังที่หวังจะพูดตะคอกดุด่าซ้ำ ๆ ($\bar{X} = 2.935$)	42 (11.8)	64 (18.0)	117 (32.9)	95 (26.7)	38 (10.7)
18	พูดเสียดสี ประชดประชันเพื่อเอาชนะ ($\bar{X} = 2.935$)	33 (9.3)	78 (21.9)	119 (33.4)	85 (23.9)	41 (11.5)

ตารางที่ 19 (ต่อ)

ข้อที่	เพื่อนสนิทของนักเรียน แสดงพฤติกรรมเหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
19	พูดเปรียบเทียบผู้ที่ตนไม่ชอบ ว่าเหมือนสัตว์บางชนิด ($\bar{X} = 2.710$)	31 (8.7)	68 (19.1)	86 (24.2)	109 (30.6)	62 (17.4)
20	พูดจาประณามผู้ที่ตนไม่ ชอบพอ ($\bar{X} = 2.876$)	36 (10.1)	68 (19.1)	109 (30.6)	102 (28.7)	41 (11.5)
21	พูดจาหยาบคาย คำทอคน รอบข้าง ($\bar{X} = 2.823$)	36 (10.1)	69 (19.4)	90 (25.3)	118 (33.1)	43 (12.1)
22	คำทอ ข่มขู่ รุ้่น้องหรือคนที่ อ่อนแอกว่า ($\bar{X} = 2.587$)	38 (10.7)	53 (14.9)	88 (24.7)	78 (21.9)	99 (27.8)
23	ตั้งฉายาหรือชื่อแปลก ๆ ให้ คนที่ไม่ชอบหน้า ($\bar{X} = 3.103$)	59 (16.6)	80 (22.5)	97 (27.2)	79 (22.2)	41 (11.5)
24	พูดมึงกูกับเพื่อน ($\bar{X} = 3.205$)	67 (18.8)	84 (23.6)	89 (25.0)	87 (24.4)	29 (8.1)

ตารางที่ 20 แสดงจำนวน ร้อยละ ของความสนใจในการเลือกรับสื่อที่มีพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจา คำอธิบาย นักเรียนมีความต้องการหรือรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้น สะใจ ในการ รับชมสื่อเหล่านี้มากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับระดับความเป็นจริง ของนักเรียน โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมาก ปาน
กลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนปานกลาง น้อย
	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนน้อย
ไม่จริงเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนเลย

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่งเหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่จริงเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
1	นักเรียนชอบดู ละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้คำพูดเชือดเฉือนผู้อื่น ($\bar{X} = 3.126$)	58 (16.3)	67 (18.8)	115 (32.3)	94 (26.4)	22 (6.2)
2	นักเรียนชอบดู ละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้คำพูดรุนแรง ทำร้ายจิตใจ คู่กรณี ($\bar{X} = 2.907$)	29 (8.1)	82 (23.0)	100 (28.1)	117 (32.9)	28 (7.9)
3	นักเรียนมักเข้าหรือซื้อแผ่นซีดี ละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้วาจา ประชดประชัน มาดู ($\bar{X} = 2.679$)	33 (9.3)	60 (16.9)	82 (23.0)	122 (34.3)	59 (16.6)

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่ง เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
4	เมื่อนักเรียนดูละครภาพยนตร์ ทางโทรทัศน์ นักเรียนชอบ ตัวแสดงที่ใช้วาจารุนแรง ($\bar{X} = 2.691$)	29 (8.1)	64 (18.0)	84 (23.6)	126 (35.4)	53 (14.9)
5	นักเรียนรู้สึกสนุก สะใจ ตื่นเต้น เมื่อตัวละครแสดง บทบาทก้าวร้าวทางวาจาได้ สมจริง ($\bar{X} = 2.955$)	44 (12.4)	72 (20.2)	102 (28.7)	100 (28.1)	38 (10.7)
6	นักเรียนสนใจและฟังพอใจ ในการชมละคร ภาพยนตร์ที่ เกี่ยวกับการใช้วาจาทำร้าย จิตใจกัน ($\bar{X} = 2.736$)	28 (7.9)	68 (19.1)	92 (25.8)	118 (33.1)	50 (14.0)
7	นักเรียนมักพุดคุยถึงฉากการ ใช้วาจาก้าวร้าวของตัวละคร ในละคร ภาพยนตร์กับเพื่อน อย่างสนุกสนาน ($\bar{X} = 2.938$)	46 (12.9)	67 (18.8)	105 (29.5)	95 (26.7)	43 (12.1)

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่ง เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
8	เมื่อนักเรียนได้รับชมละคร ภาพยนตร์ ที่มีฉากการใช้ วาจาก้าวร้าว เช่น พุดดูถูก ชู ตะคอก เลียดสี ถากถาง ประชดประชัน หรือมี น้ำเสียงเกรี้ยวกราด นักเรียน จะมีอารมณ์ร่วมเหมือนเป็น ตัวแสดงนั้น ๆ ($\bar{X} = 3.005$)	61 (17.1)	54 (15.2)	110 (30.9)	88 (24.7)	43 (12.1)
9	นักเรียนชอบชม ละคร ภาพยนตร์ที่ตัวแสดงใช้วาจา ก้าวร้าวโต้ตอบ ให้ฝ่ายใดฝ่าย หนึ่งพ่ายแพ้ไป ($\bar{X} = 2.957$)	33 (9.3)	94 (26.4)	90 (25.3)	103 (28.9)	36 (10.1)
10	นักเรียนไม่สามารถเลิกละ ละคร ภาพยนตร์ได้ หากมี ฉากการใช้วาจาก้าวร้าวต่อ กันจนกว่านักเรียนจะทราบว่า ใครเป็นฝ่ายชนะ ($\bar{X} = 2.823$)	35 (9.8)	59 (16.6)	115 (32.3)	102 (28.7)	45 (12.6)
11	นักเรียนชอบบทบาทของตัว ละครที่มีการใช้วาจาก้าวร้าว ไม่ยอมใครมากกว่าบทบาท ของตัวละครที่นิ่งเฉยให้ผู้อื่น กดขี่ ($\bar{X} = 2.918$)	43 (12.1)	70 (19.7)	101 (28.4)	99 (27.8)	43 (12.1)

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่ง เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
12	ในขณะที่นักเรียนชมละคร ภาพยนตร์ นักเรียนชอบฉาก การแสดงที่มีการพูดจา โต้ตอบกันอย่างดุเดือด ($\bar{X} = 3.016$)	46 (12.9)	81 (22.8)	92 (25.8)	107 (30.1)	30 (8.4)
13	ในขณะที่นักเรียนชมละคร ภาพยนตร์ร่วมกับเพื่อน นักเรียนส่งเสียงเชียร์หรือพูด ล้อเลียนตัวละครที่พูดจา ก้าวร้าวโต้ตอบกันอย่าง สะใจ ($\bar{X} = 2.879$)	39 (11.0)	70 (19.7)	99 (27.8)	105 (29.5)	43 (12.1)
14	นักเรียนชอบดูฉากละคร ภาพยนตร์ ที่นักแสดงซึ่งเป็น นางเอกพูดจาโต้ตอบเชือด เฉือนพระเอกอย่างไม่เกรง กลัว ($\bar{X} = 3.092$)	53 (14.9)	17 (19.9)	116 (32.6)	88 (24.7)	28 (7.9)
15	เมื่อนักเรียนได้ยินเสียงละคร ภาพยนตร์ ที่มีการพูดจา ก้าวร้าวโต้ตอบกัน นักเรียน จะหยุดฟัง ($\bar{X} = 2.890$)	35 (9.8)	74 (20.8)	104 (29.2)	103 (28.9)	40 (11.2)

ตารางที่ 20 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนรู้สึกชอบ ฟังพอใจ หรือสนุกสนาน ตื่นเต้นกับสิ่ง เหล่านี้ มาก น้อย เพียงใด	ระดับความเป็นจริง				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่จริง เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
16	นักเรียนดูละคร ภาพยนตร์ ที่ มีฉากการแสดงที่มีการพูดจา ก้าวร้าว เพราะรู้สึกสนุกดี ($\bar{X} = 2.932$)	46 (12.9)	69 (19.4)	96 (27.0)	105 (29.5)	40 (11.2)

ตารางที่ 21 แสดงจำนวน ร้อยละ ของพฤติกรรมก้าวร้าวทางวาจาของนักเรียนหญิง

คำอธิบาย ให้นักเรียนอ่านข้อความต่อไปนี้และพิจารณาว่าตรงกับความเป็นจริงในการปฏิบัติตัวของนักเรียนมากน้อยเพียงใด แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความเป็นจริงที่เกิดขึ้น โดยเลือกตอบตามเกณฑ์ต่อไปนี้

มากที่สุด	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนมากที่สุด
มาก	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนมาก
ปานกลาง	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนปานกลาง
น้อย	หมายถึง	ข้อความนั้นตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนน้อย
ไม่ปฏิบัติเลย	หมายถึง	ข้อความนั้นไม่ตรงกับกรปฏิบัติของนักเรียนเลย

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติ เลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การใช้ถ้อยคำ คำพูด						
1	ใช้คำพูด ถ้อยคำหยาบคาย $\bar{X} = 3.016$	51 (14.3)	64 (18.0)	105 (29.5)	112 (31.5)	24 (6.7)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
การใช้ถ้อยคำ คำพูด						
2	พูดเยาะเย้ย เมื่อผู้อื่นทำสิ่งที่ผิดพลาด ($\bar{X} = 2.764$)	27 (7.6)	64 (18.0)	99 (27.8)	130 (36.5)	36 (10.1)
3	พูดเสียดสีให้ผู้อื่นรู้สึกเจ็บใจ ($\bar{X} = 2.693$)	30 (8.4)	62 (17.4)	91 (25.6)	115 (32.3)	58 (16.3)
4	ใช้คำหยาบคายพูดระบายเมื่อเกิดความไม่พอใจ ($\bar{X} = 2.887$)	40 (11.2)	66 (18.5)	98 (27.5)	118 (33.1)	34 (9.6)
5	ตั้งฉายาเรียกชื่อผู้ที่นักเรียนไม่ชอบหรือผู้ที่อ่อนแอกว่า ($\bar{X} = 2.766$)	44 (12.4)	59 (16.6)	81 (22.8)	114 (32.0)	58 (16.3)
6	พูดจายั่วยุให้เพื่อนทะเลาะกัน ($\bar{X} = 2.460$)	36 (10.1)	42 (11.8)	75 (21.1)	100 (28.1)	103 (28.9)
7	พูดคำทอหรือข่มขู่ว่าจะทำร้ายคนที่ทำให้นักเรียนได้รับความเดือดร้อน ($\bar{X} = 2.634$)	34 (9.6)	60 (16.9)	74 (20.8)	118 (33.1)	70 (19.7)
8	พูดโต้ตอบทันทีด้วยถ้อยคำที่รุนแรง เมื่อผู้อื่นพูดหรือกระทำในสิ่งที่นักเรียนไม่ชอบ ($\bar{X} = 2.876$)	44 (12.4)	69 (19.4)	84 (23.6)	117 (32.9)	42 (11.8)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
9	เมื่อถูกอาจารย์ดู นักเรียนจะ หันไปทะเลาะหรือพูดคำ หยาบคายกับเพื่อน ($\bar{X} = 2.592$)	37 (10.4)	58 (16.3)	75 (21.1)	95 (26.7)	91 (25.6)
10	คำว่าเพื่อนด้วยถ้อยคำ รุนแรง ($\bar{X} = 2.758$)	43 (12.1)	66 (18.5)	73 (20.5)	110 (30.9)	64 (18.0)
11	กล่าวคำหยาบคายใส่คนที่ นักเรียนไม่ชอบโดยไม่ไว้ หน้า ($\bar{X} = 2.752$)	44 (12.4)	65 (18.3)	80 (22.5)	93 (26.1)	74 (20.8)
12	ต่อว่าเพื่อนที่ทำให้นักเรียน โกรธแค้นด้วยคำที่หยาบ คาย ($\bar{X} = 2.910$)	51 (14.3)	53 (14.9)	101 (28.4)	115 (32.3)	36 (10.1)
13	ใช้คำพูดขู่ข่มขู่ผู้อื่น เกิดความโมโห ($\bar{X} = 2.674$)	30 (8.4)	60 (16.9)	90 (25.3)	116 (32.6)	60 (16.9)
14	ไม่สนใจว่าคำพูดของ นักเรียนจะมีผลต่อใคร อย่างไร ($\bar{X} = 2.646$)	28 (7.9)	54 (15.2)	97 (27.2)	118 (33.1)	59 (16.6)
15	เมื่อเพื่อนมาแหย่ นักเรียนจะ ใช้คำหยาบคายโต้ตอบ ($\bar{X} = 2.800$)	36 (10.1)	63 (17.7)	95 (26.7)	118 (33.1)	44 (12.4)
การใช้เนื้อหา						
16	พูดเรื่องที่โมโหของผู้อื่น ($\bar{X} = 2.691$)	31 (8.7)	53 (14.9)	99 (27.8)	121 (34.0)	52 (14.6)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
17	วิจารณ์เพื่อนต่อหน้าผู้อื่น จนทำให้เพื่อนเสียหน้า ($\bar{X} = 2.575$)	24 (6.7)	69 (19.4)	68 (19.1)	122 (34.3)	73 (20.5)
18	เมื่อไม่พอใจ นักเรียนจะพูด สบประมาทผู้อื่น ($\bar{X} = 2.716$)	28 (7.9)	65 (18.3)	90 (25.3)	124 (34.8)	49 (13.8)
19	นำปมด้อยของเพื่อนมาพูด เป็นเรื่องสนุก ($\bar{X} = 2.626$)	36 (10.1)	55 (15.4)	80 (22.5)	110 (30.9)	75 (21.1)
20	นักเรียนพูดจาประชด ประชันกับพี่น้อง ($\bar{X} = 2.853$)	45 (12.6)	54 (15.2)	104 (29.2)	110 (30.9)	43 (12.1)
21	เถียงโต้ตอบทันที หาก นักเรียนคิดว่าสิ่งที่ผู้อื่นพูด ไม่ถูกต้อง ($\bar{X} = 2.921$)	41 (11.5)	64 (18.0)	106 (29.8)	116 (32.6)	29 (8.1)
22	กล่าวคำหรือประโยคที่ อาฆาตให้คนที่นักเรียนไม่ พอใจได้ยิน ($\bar{X} = 2.719$)	27 (7.6)	66 (18.5)	102 (28.7)	102 (28.7)	59 (16.6)
23	ต่อว่าเพื่อนที่ทำกิจกรรม หรือทำงานให้อาจารย์ ว่า เป็นพวกที่ชอบเอาหน้า ($\bar{X}$ = 2.685)	35 (9.8)	60 (16.9)	88 (24.7)	104 (29.2)	69 (19.4)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
24	หากเพื่อนหรือใครทำในสิ่ง ที่เกินหน้า เกินตักนักเรียน นักเรียนจะพูดกระทบให้เขา รู้ว่านักเรียนไม่พอใจ ($\bar{X} = 2.758$)	35 (9.8)	67 (18.8)	87 (24.4)	111 (31.2)	56 (15.7)
25	ยึดคำพูดของตนเองเป็นหลัก โดยไม่สนใจคำพูดของใคร ($\bar{X} = 2.651$)	36 (10.1)	58 (16.3)	78 (21.9)	114 (32.0)	70 (19.7)
26	พูดถึงความดี ความสามารถ ของตนเองว่าเหนือกว่าผู้อื่น ($\bar{X} = 2.525$)	26 (7.3)	53 (14.9)	90 (25.3)	100 (28.1)	87 (24.4)
27	พูดขัดคอทันที หากนักเรียน ไม่พอใจเรื่องที่ฟังอยู่ ($\bar{X} = 2.724$)	35 (9.8)	60 (16.9)	97 (27.2)	100 (28.1)	64 (18.0)
28	ตั้งฉายาให้อาจารย์ที่นักเรียน ไม่ชอบ ($\bar{X} = 2.741$)	52 (14.6)	58 (16.3)	65 (18.3)	108 (30.3)	73 (20.5)
29	นิินทาเพื่อนคนที่นักเรียนไม่ ชอบ ($\bar{X} = 2.977$)	55 (15.4)	67 (18.8)	81 (22.8)	121 (34.0)	32 (9.0)
30	พูดตอกย้ำความผิดของผู้อื่น ($\bar{X} = 2.595$)	40 (11.2)	47 (13.2)	72 (20.2)	123 (34.6)	74 (20.8)
การใช้น้ำเสียง						
31	พูดจาเสียงดัง ($\bar{X} = 3.109$)	56 (15.7)	69 (19.4)	111 (31.2)	98 (27.5)	22 (6.2)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
32	ตะโกนล้อชื่อบิดามารดา เพื่อนดัง ๆ ($\bar{X} = 2.632$)	33 (9.3)	62 (17.4)	76 (21.3)	111 (31.2)	74 (20.8)
33	พูดจาด้วยน้ำเสียงที่ก้าวร้าว ต่อผู้ที่ทำให้นักเรียนโกรธ ($\bar{X} = 2.705$)	32 (9.0)	44 (12.4)	115 (32.3)	117 (32.9)	48 (13.5)
34	ตวาดเสียงดังหากไม่พอใจ ($\bar{X} = 2.750$)	32 (9.0)	64 (18.0)	96 (27.0)	111 (31.2)	53 (14.9)
35	ตะคอกผู้อื่น เพื่อให้ทำในสิ่ง ที่นักเรียนต้องการ ($\bar{X} = 2.629$)	27 (7.6)	61 (17.1)	89 (25.0)	111 (31.2)	68 (19.1)
36	เมื่อนักเรียนรู้สึกรำคาญคนที่ ทำเสียงดัง นักเรียนมักแผด เสียงหรือตะเบ็งเสียงให้ดัง กว่าเขา ($\bar{X} = 2.780$)	34 (9.6)	68 (19.1)	90 (25.3)	114 (32.0)	50 (14.0)
37	พูดจาด้วยน้ำเสียงห้วนกับผู้ที่ ที่นักเรียนไม่พึงพอใจ ($\bar{X} = 2.783$)	36 (10.1)	62 (17.4)	90 (25.3)	125 (35.1)	43 (12.1)
38	เมื่อถูกตักเตือน นักเรียนจะ ตวาดให้เขาหยุดพูด ($\bar{X} = 2.648$)	35 (9.8)	56 (15.7)	82 (23.0)	115 (32.3)	68 (19.1)
39	ใช้น้ำเสียงข่มขู่ผู้อื่น เพื่อให้ ได้สิ่งที่นักเรียนต้องการ ($\bar{X} = 2.620$)	31 (8.7)	55 (15.4)	89 (25.0)	110 (30.9)	71 (19.9)

ตารางที่ 21 (ต่อ)

ข้อที่	นักเรียนแสดงพฤติกรรม ต่อไปนี้ มากน้อยเพียงใด	ระดับการปฏิบัติ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	ไม่ปฏิบัติเลย
		จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)	จำนวน (ร้อยละ)
40	เมื่อไม่พอใจ นักเรียนแสดง ออกด้วยน้ำเสียงโดยการ เน้นเสียงตอกลงมาให้เขารู้ ($\bar{X} = 2.778$)	31 (8.7)	69 (19.4)	92 (25.8)	118 (33.1)	46 (12.9)
41	เมื่อทะเลาะกับเพื่อน นักเรียนมักใช้น้ำเสียงที่ เกรี้ยวกราด ($\bar{X} = 2.806$)	48 (13.5)	52 (14.6)	98 (27.5)	99 (27.8)	59 (16.6)
42	พูดด้วยน้ำเสียงที่เยาะเย้ย ทำให้ผู้ที่นักเรียนไม่ชอบ รู้สึก เจ็บใจ ($\bar{X} = 2.713$)	42 (11.8)	53 (14.9)	79 (22.2)	125 (35.1)	57 (16.0)
43	หากโต้เถียงกับใคร นักเรียน จะพูดเสียงดังเพื่อข่มขู่ เขา ไว้ก่อน ($\bar{X} = 2.736$)	39 (11.0)	69 (19.4)	76 (21.3)	103 (28.9)	69 (19.4)
44	ตวาดหรือตะคอกเสียงดังให้ เพื่อนฟังสิ่งที่นักเรียนกำลัง พูด ($\bar{X} = 2.721$)	39 (11.0)	53 (14.9)	88 (24.7)	122 (34.3)	54 (15.2)
45	เมื่อเพื่อนพูดโดยใช้น้ำเสียง ที่ไม่ดีกับนักเรียน นักเรียนก็ จะพูดด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดี โต้ตอบกลับไปทันที ($\bar{X} = 2.856$)	45 (12.6)	60 (16.9)	90 (25.3)	121 (34.0)	40 (11.2)

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล

นางสาวจิราพร ไชยเชนทร์

ที่อยู่

บ้านเลขที่ 303/2 หมู่ 2 ถนนบ่อโหลก

ตำบลท่าทองใหม่ อำเภอกาญจนดิษฐ์

จังหวัดสุราษฎร์ธานี 84290 (077 – 227146)

วัน เดือน ปีเกิด

วันอังคาร ที่ 24 เมษายน พ.ศ. 2527

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2542

สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น จากโรงเรียน
วัดท่าไทร (ดัดถานุเคราะห์) จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2545

สำเร็จการศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ
สาขาการบัญชี (เกียรตินิยมเรียนดีสาขาการบัญชี)
จากโรงเรียนสุราษฎร์เทคโนโลยีพาณิชยการ
จังหวัดสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2549

สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาครุศาสตรบัณฑิต
(เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขาวิชา จิตวิทยาและ
การแนะแนว จากมหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี

พ.ศ. 2550

ศึกษาต่อระดับปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชา จิตวิทยาชุมชน บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์